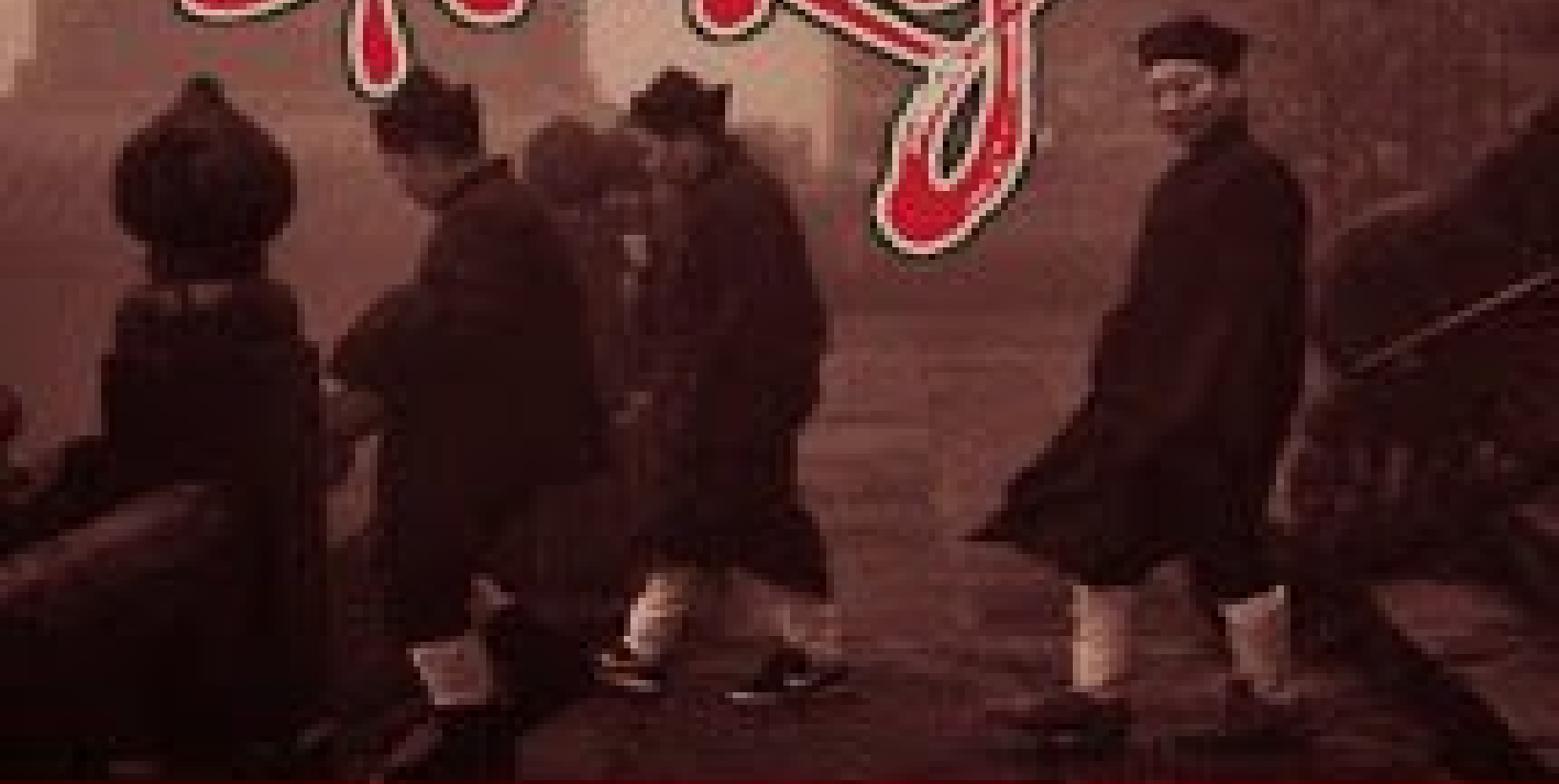

大明聖化

天啓

TRUYENFULL.VN

Thiên Hào Long

Mục lục

Quyển 1 - Chương 1: Hồn chết treo và những điều mới từ huyền thuật

Quyển 1 - Chương 2: Pháp thuật đạo gia

Quyển 1 - Chương 3: Thiên canh trận và lực gia phù hộ

Quyển 1 - Chương 4: Trục chờ ác linh

Quyển 1 - Chương 5: Câu cá với pháp sư và cô em gái

Quyển 1 - Chương 6: Thất tình trận, cái chết không ai ngờ

Quyển 1 - Chương 7: Đặt chân vào huyền môn

Quyển 1 - Chương 8: Trận chiến đầu tiên

Quyển 1 - Chương 9: Học hành và mở đầu cuộc chiến

Quyển 1 - Chương 10: Bí ẩn cấp mô tinh

Quyển 1 - Chương 11: Đi tìm bí mật

Quyển 1 - Chương 12: Thập diện mai phục

Quyển 1 - Chương 13: Trận quyết chiến và người bí ẩn

Quyển 1 - Chương 14: Sau chặn đường dài

Quyển 2 - Chương 1: Anh em tương phùng

Quyển 2 - Chương 2: Mơ hồ

Quyển 2 - Chương 3: Chết hụt

Quyển 2 - Chương 4: Nhập hồn

Quyển 2 - Chương 5: Ma theo

Quyển 2 - Chương 6: Sự đả ngộ của ma đôi với em

Quyển 2 - Chương 7: Ác mộng đầu tiên

Quyển 2 - Chương 8: Chiếc hộp dưới con lộ

Quyển 2 - Chương 9: Thiên nhân sư!!!

Quyển 2 - Chương 10: Kì bí chiếc hộp nhốt vong

Quyển 2 - Chương 11: Về quê

Quyển 2 - Chương 12: Âm ảnh giữa thực tại

Quyển 2 - Chương 12-2: Ngoại truyện

Quyển 2 - Chương 12-3: Ngoại truyện 2

Quyển 2 - Chương 12-4: Ngoại truyện (bản blue)

Quyển 2 - Chương 13: Lão nhân bí dị

Quyển 2 - Chương 14: Thời không đạo tặc

Quyển 2 - Chương 15: Di thuật của ông bác già

Quyển 2 - Chương 16: Chuyển đi cuối cùng

Quyển 3 - Chương 1: Biến cố! thập tử nhất sinh

Quyển 3 - Chương 2: Lần đầu nhìn thấy vong

Quyển 3 - Chương 3: Ma nhập đêm khuya

Quyển 3 - Chương 4: Bị vong phạt

Quyển 3 - Chương 5: Đêm trên cầu oan khóc

Quyển 3 - Chương 6: Hai giờ sáng

Quyển 3 - Chương 7: Chuyện về đứa cháu gái

Quyển 3 - Chương 8: Kết thúc nhanh chóng

Quyển 3 - Chương 9: Căn phòng số 6

Quyển 3 - Chương 10: Lời thỉnh cầu cuối cùng của cô gái trẻ

Quyển 3 - Chương 11: Nhiệm vụ kế tiếp! sapa thắng tiến
Quyển 3 - Chương 12: Ngôi nhà hoang và những cái vong chết thảm
Quyển 3 - Chương 13: Một mình ứng phó
Quyển 3 - Chương 14: Nổi ám ảnh kinh hoàng
Quyển 3 - Chương 15: Chàng thanh niên bị cà lăm
Quyển 3 - Chương 16: Kim thân hộ thể
Quyển 3 - Chương 17: Thần thành hoàng giá lâm
Quyển 3 - Chương 18: Đất chết
Quyển 3 - Chương 19: Ma ám và ngãi ma
Quyển 3 - Chương 20: So tài dẫn thi
Quyển 3 - Chương 21: Chạm mặt
Quyển 3 - Chương 22: Uy hiếp phước vật
Quyển 3 - Chương 23: Chuyên nhãn
Quyển 3 - Chương 24: Đường về nhà
Quyển 3 - Chương 25: Tái ngộ
Quyển 3 - Chương 26: Đào mộ
Quyển 3 - Chương 27: Lời nguyền chưa tan
Quyển 3 - Chương 28: Nhân quả tuần hoàn

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 1: Hồn chết treo và những điều mới từ huyền thuật

Vào những năm cuối của thế kỷ 20, tức là từ năm 1990... bộ phận người Hoa đã sang ở Việt Nam cuốn theo đó là những phong tục tập quán của người trung hoa, trong đó có một môn gọi là huyền thuật hay còn gọi là môn tâm linh, vào thời đó tuy đã truyền sang Việt Nam từ khá lâu rồi nhưng đến nay vẫn còn ít ai có đạo hạnh lâu năm mà sống yên ổn,... ở một ngôi làng nhỏ trong một cái hợp tác xã khá nhỏ ở Quảng Bình có một gia đình người hoa biết dùng bùa chú, người xung quanh làng gọi họ là gia tộc bắt ma họ phạm, nghe nói tổ tiên bên Trung Hoa của họ cũng khá là nổi tiếng với tài năng hàng ma phục yêu, chú của em hồi đó thân với một cậu con trai của gia đình này, lúc đó chú và cậu bạn kia cũng tầm 12,13 tuổi rồi,

Có một lần trong làng xảy ra một chuyện kinh hoàng, cô T (em xin được giấu tên) phát hiện ra một cái xác treo lơ lửng trên cây phía sau bụi tre gần làng, cô T hoảng hốt la thất thanh, bán sống bán chết chạy về làng kêu hô mọi người biết, sau khi giám định pháp y, thầy lang bảo rằng chàng trai này ko phải người trong làng mình như lại tự vẫn ngay đây, có lẽ là có gì đó uẩn khúc, chú và bác D(bạn của chú em thuộc họ phạm) cũng có theo dòng người chen chúc vào coi, lần đầu ông coi mà ông muốn bôn ra quần luôn các bác ạ (:)) chàng trai tầm 25 tuổi, chết do ngạt thở vì treo cổ, khuôn mặt tái xanh, trên cổ đỏ quạch quại, mắt chảy máu vào đờ lại còn chết không nhắm mắt, sau khi xác định danh tính là cậu P người làng bên...

Người cả hai làng đều nghi ngờ có lẽ cậu ấy chết vì tình, vì đơn giản là khoảng 1 tháng trước cậu P này có yêu cô T bên làng của chú em và cô T ấy cũng yêu a P nhưng do gia đình ngăn cản nên ko thể đến được với nhau, sau khi hay tin cô T lấy chồng hồi tuần trước thì có lẽ anh P mới hận mà thắt cổ tự vẫn, vì lúc khám hiện trường ko có một vết tích nào ngoài sợi

dây treo cổ, sau khi mọi người về hết, bác D lúc đó lạnh chạnh lắm cứ đi lòng vòng cái xác và thăm dò mọi thứ còn chú em thì sợ queo chym, bầu trời hôm đó âm u đến lạ, lật đật chiều hôm đó ông Phạm.T cha bác D cũng là một thầy phù thủy có tiếng của vùng thời đó nhưng ông sống ẩn dật, ông.T chạy ra nhìn rõ một hồi bảo con trai về nhà lấy bộ đồng hồ ra gấp, về mặt của ông.T lúc đó nghiêm trọng lắm, chú em vốn tính tò mò bèn hỏi ông..

ông.T bảo: tên tiểu tử này chết nhưng oán khí quá nặng chắc chắn sẽ thành oan hồn, ta hay tin nên ra đây xem sau kéo hẳn lại làm hại người đi đường.

vừa lúc bác D lấy ra đồng hồ, từ trong túi chú lấy ra 2 lá bùa màu vàng, trên bùa vẽ toàn tiếng tàu chú em ko biết nhưng thấy ông.T đầu lăm răm vài câu rồi bắt quyết lá bùa tự cháy ông mới đem lá bùa cháy từ từ đặt lên trán của cái xác miệng luôn đọc chú, ngày hôm đó có vài ông già và trưởng thôn chứng kiến, làm xong xuôi ông.T dắt bác D về cùng lúc đó chào mọi người,

bác D vừa đi vừa nói với chú em rằng: sắp có chuyện hay coi rồi đó
Lâm ơi

chú em ngỡ ngác nhìn... các cô lão gọi các thanh niên trai tráng trong làng đem xác về làng bên kia an táng... tối hôm đó chú của em ngủ không được, cứ lay huây hoải, nằm mà nhớ đến cái khuôn mặt của cái xác buổi sáng đầy gân máu nổi lên, lưỡi đỏ lòm mà chú em tưởng tượng ra ông muốn queo chym các bác ạ, nó ghê lắm...

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 2: Pháp thuật đạo gia

Đêm nay là đêm thứ 7 kể từ ngày a P mất, đồng hồ điểm 22h... Giờ này nhà ai cũng ngủ hết rồi vì hồi xưa nhà thừa thớt đâu như bây giờ, chị H là người làng chú em bán rau ở ngoài chợ, nên hay đi sớm về khuya, đêm đó đi ngang qua bụi tre chỗ a P treo cổ chị H cũng rộn rộn, chiếc xe cà tạt đạp thật chậm trên con đường đất lứt nhẹ trên làn gió vi vu, bỗng chị nhớ đến bài chiếc khăn gió ấm... cái cảm giác như bỗng dâng trào thì "cạch"... xe chị bị xút dây xên, chị dựng lại ngay con đường ấy, cách bụi tre khoảng 2m... chị dựng xe và sửa nó, chị nghĩ chầm hốt, gió luồn qua hai háng làm chị rùng mình vì lạnh, gió thổi bụi tre đung đưa theo, bỗng có tiếng cười khanh khách từ bụi tre phát ra, lúc này chị nghi ngờ không thể nào giờ này còn ai mà ở trong bụi tre đó mà nghĩ cười dc, chị cố gắng sửa cho thật nhanh, mà người chị rung như cây cmm sậy, từ phía sau có hơi lạnh và gió thổi đến, chị quay lại thấy ở phía sau bụi tre có bóng người vừa lướt qua, giọng cười đó lại vang lên rõ mồn một, chị H quay đầu lại sửa tiếp thì ôi thôi chiếc xe đâu mất mà cả cái xác trắng bệt nằm ngay trước mặt chị, chị H hoảng hốt hét lên trong đêm vắng rồi ngất xỉu

Sáng hôm sau, người bán hàng chạy xe ngang thấy chị ở đó với chiếc xe đạp bị hư nên đỡ chị dậy và đưa chị về trạm xá trong làng. Kể từ hôm đó trở đi ai đi ngang là y như rằng thấy a P đứng ở đó... chú em nghĩ nghe bà con kể mà quần tờ trym, mặt cắt không còn giọt máu, tới ngày thứ 15 sau khi a P mất,

cha của bác D mới bàn với trưởng thôn rằng: từ đây cho đến ngày thứ 49 ắt hẳn sẽ có người chết thay cho thằng P, lúc đó năng lực của nó sẽ ngày càng mạnh hơn và thực sự trở thành ma thần vòng.

em cũng xin nói thêm luôn là ma thần vòng từ oan hồn là người chết treo cổ biến thành, nó có khả năng xúi dục hoặc thậm chí là dùng yêu thuật

của mình để giết người khác,...

Quay trở lại ngôi mộ mới đắp, ông T kêu các trai làng bên phụ đào mộ mở quan tài lên để trấn ẽm, khi quan tài được đào lên mùi hôi thối bốc lên nồng nặc, chú của em và bác D đều có mặt để coi, nắp quan tài vừa mở ra mọi người xung quanh đều té ngửa, xác chết 15 ngày rồi vẫn chưa thối rữa, mà chỉ khô quắp lại và cứng đờ, móng tay và tóc vẫn mọc dài ra, các móng tay đen lại, phát hiện thấy răng nanh bắt đầu dài ra, cha của bác D đã đoán ra được cái xác này đã biến thành cương thi do oán khí quá nặng, nghĩ vòng vo ông T đã tính dùng Sát phá Lệnh để tiêu hủy luôn cái thi thể cương thi này nhưng thôi,... trấn ẽm lại trước đã rồi tính sau,cha của bác D lấy ra một lá bùa dán lên trán của cái xác, mồm đọc chú và tay điểm các huyệt đạo ở tử thi, chú của em ko biết để làm gì, nhưng thấy cũng ướt quần emnr, xong xuôi vội kêu mọi người đặt lại xác vào trong quan tài và chôn trở lại... xác thì trấn ẽm rồi nên ko sao, nhưng phần hồn vẫn còn đó, theo em nghĩ thì trấn ẽm phần xác cũng chưa chắc chế ngự được con ma này, vì năng lực của nó đã vượt qua những con ma thường khác, chú em cứ nghĩ hoài ko hiểu tại sao a P lại oán hận đến như vậy, tại sao a ấy lại phải trả thù? Mà trả thù vì cái gì?...

Tối cũng ngày hôm đó bác D rủ chú em qua nhà chơi

bác ấy còn nói: qua coi phim kiếm hiệp thực tế ảo...

nghe hay hay nên chú cũng gật đầu, cũng lần đầu sang nhà thầy pháp cao tay như dòng họ phạm chú em rất ngỡ ngàng, khuôn viên nhà có hàng rào và có bài trận pháp, chú em ko rõ cho lắm, bước vào trong nhà thấy bác D đã chờ sẵn,

bác D mừng vội nói: đợi đến 21h tao dẫn mày xem phim, còn bây giờ thì ngồi chơi xơi trà đi :))

ngồi ăn bánh, loay hoay cũng gần 21h,bác D là con cháu dòng họ bát ma nên cũng biết dùng bùa và đã mở con mắt thứ 3 từ năm 8 tuổi, những con ma thường đối với bác D là chuyện nhỏ,...

Bác lấy ra một lá bùa đọc chú xong xuôi quệt ngang mắt chú em... bác D dẫn chú ra sau vườn, trước khi khai nhãn cho chú em thì bác D có dặn là chỉ được nhìn ko dc lên tiếng, sau khi vừa mở mắt ra chú em khóc muốn bôn luôn các bác ạ :)), ma nheo nhóc ở ngoài vườn nhà bác D, có con đã ng ửi trên vai chú từ bao giờ r ồi, chú em của muốn đáí trong qu ần r ồi mà ráng nhin, mặc dù một vài giọt đã thấm vào chiếc qu ần ấy, th ần nghĩ trong bụng "Ơ cái củ **** thàng này nó chơi mình!"...

đêm nay trăng tròn, hoạt động của thế giới bên kia có vẻ như mạnh hơn thường ngày, gió thổi hiu hiu, bác D ng ửi bên cườì sặc sụa,... r ồi những đoàn diễu binh của lính cách mạng cứ ðùng ðùng như phim ấy,... đêm đó vui mà vui theo kiểu muốn rớt tim vào qu ần các bác ạ:3...

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 3: Thiên canh trận và lực gia phù hộ

Hôm nay là ngày thứ 20 rồi, mọi thứ vẫn chưa ổn, chú em hơi lo, mấy ngày qua người dân trong làng thường ít đi đêm nữa từ sau vụ của a P này, mới chỉ có 3 ngày mà nghe đâu có nhiều người bị hù mỗi khi đi ngang qua bụi tre đó rồi, có khi lại bị dắt mũi vào trong đó nữa mà nghĩ ai biết thằng P này nó thành ma lại đáng sợ như vậy...

Ông T cha bác D đã tính ra ngày công lực nó tăng và mạnh hơn, lúc đóắt hẳn sẽ có án mạng chứ ko đơn giản mà hù thôi đâu... trưa hôm đó ông T báo với trưởng thôn tập trung mọi người lại, khi mọi người đã tề tựu về một nơi ông T đứng giữa vòng nói...

Ông T: Thưa các bác như cũng đã biết, hơn 2 tuần nay chuyện thằng P làng bên treo cổ ngay bụi tre làng mình đã ko còn lạ gì với mọi người nữa, hôm nay tôi truy điệu... ý nhân tập hợp mọi người lại đây để báo một hung tin vô cùng giật gân, giật còn hơn chuyện bác Tùng đạo nhạc bài chúng ta ko talk anymore,...

Thở vấp h ồi, ông T nói: tôi vừa tính ra ngày th P sẽ giết người để nó tiếp tục gia tăng công lực của nó, 40 năm đạo hạnh của tôi tuy ko nhiều nhưng có lẽ cũng có thể hạ được con ma thần vòng này, khoảng 7 ngày nữa là tới rằm rồi tôi thành thực mong mọi người trong những ngày này ko nên đi ra ngoài ngoài ô làng, 22h hơn thì nên ở nhà đóng cửa lại, để phòng củilửa, việc thằng P để tôi lo, ok.

Nói xong h ồi cả làng giải tán, bác D đứng kế chú em mặt tỉnh bơ như chưa có chuyện xảy ra,

chú em hỏi: ê, chuyện nghiêm trọng thế sao tao thấy mày tỉnh như ru ồi vậy?.

Bác D: ờ thì... tao thấy cha tao ổng hù cho cả làng sợ thôi chớ tao thừa biết ổng dư sức lụm sợ con ma này.

bác D vừa nói vừa nhip đùi, thế méo nào con ma chưa ra oai đã bị lấn át thế này...

Ngày hôm đó về nhà ai cũng sợ quéo càng, nhưng trong số đó vẫn có một đứa ko sợ và còn tỏ ra khinh thường coi mấy chuyện này là mê tín dị đoan, bởi vậy người ta mới có câu đi đâu chưa thấy chưa nghe cũng chưa chắc là ko có,...

Trời tối, mấy đứa nhỏ trong làng vẫn chơi đùa, thằng Dự con bà năm trong làng thách mấy đứa trong làng dám ở lại tới quá 22h, ngay giữa khu trường học nhỏ gần con đường làng, cái trường đó cũng gần bụi tre ấy nếu ko nói là đối diện, tụi nhỏ ko đứa nào dám hé môi khi thằng Dự lên tiếng, nó cười bảo lũ trẻ nhát gan, nói rồi nó vỗ ngực đêm nay nó sẽ tìm đến chỗ con ma coi nó là thần thánh phương nào. 19h30 rồi trời lúc này âm u, mây che hết cái vầng trăng khuyết của ngày hôm đó tụi nhỏ đã về hết chỉ còn lại thằng Dự, nó vẫn ng ồi ở khu chợ của làng, dù là chợ nhưng nhà gần đó cũng thưa thớt lắm chỉ có buổi sáng mới đông thôi, nó tinh gần đến giờ nó sẽ đi vào phía sau bụi tre đó xem xét... ng ồi này giờ cũng lâu, thằng Dự nhìn lại đồng hồ vài giờ giờ này mới 21h30 thôi thì nó nghĩ cứ đi từ từ ra đó là vừa

Thoạt đầu nó ghé ngang ngôi trường bên kia đường, nó dạo khắp phòng, mà phải nói với các bác là thằng này nó gan khiếp ấy, chứ gặp em là xác xmn định từ lâu rồi,... tích tích, đồng hồ đã điểm 22h giờ... ôi cảm giác trong tim nó bỗng rạo rục, nó vừa đi vừa hát những bài nhạc cũ của năm 90, "không phải dạng vừa đâu, vừa vừa vừa... bạch...." hình như vừa có cái gì đó vừa rơi xuống đất ở trên cây sau bụi tre, nó đứng khựng lại, mở to mắt nhìn lên, nó há hốc mồm, đó là cái đầu, còn bê bết máu, vừa lúc nó nhìn lên cây một cái bong đen đã lướt qua mặt nó, gió rít từng cơn một bàn tay lạnh lẽo trườn từ sau vai nó, nó rung bần bật, da gà nổi hết cả lên, nó từ từ quay người lại,... trời.. th. Ặ..ng P rồi gắt lịm

Khi nó tỉnh dậy đã thấy ở trong trạm xá r ồi ~_~ nó mơ màng tỉnh mê, hỏi cô y tá sao tôi lại ở đây...

chật lười, cái giọng khòm khòm của ông T cất tiếng: tao đưa chú mày về đây đây, để mày ngoài đó cho nó thông mày à, muốn thông sao không bảo với tao một tiếng tao đi lấy 1 chai neptune cho mày thẳng ngu tao bảo r ồi mày ko nghe, muốn chết à" ...nó mếu máo

Thôi mày nghĩ đi, tiên sư nhà mày, bố đã lập một cái trận pháp ngay đó r ồi, nó có tên là thiên canh trận, bên trong tao còn để một lá bùa thiên chi phù ấn nhờ lực gia gia hộ r ồi, hên cho chú mày là ngày nào tao cũng ra thăm chừng thẳng P đây,

bác D đứng kế bên cười ti hí,...

Chú em hay tin bác D kể ngày hôm sau thẳng Dự khỏe sắp xuất trạm thì cũng có qua viếng: tao tưởng mày chết r ồi nên có mua ít trái cây đem cúng.

Dự: tổ cha mi, tao sợ muốn chết mày còn chọc tao.

Lâm: cho mày bỏ cái tật bô bô cái miệng" ...

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 4: Trực chờ ác linh

Đêm 27 đã đến, 19h trời tối om, ánh đèn nheo nhút thừa thớt giữa những căn nhà trong làng, gió lạnh thổi từng cơn xào xạc mà nghe như ai đó đang rung cành trên cây... ông T giờ này vẫn còn tỉnh vì ông biết đêm nay là đêm quan trọng, trăng sắp lên cao, đúng như lời ông nói, đêm nay là rằm trăng tròn cũng là thời khắc âm thịnh dương suy, công lực của những đám ma ngoài này bắt đầu tăng lên từng chút một, sáng ngày hôm đó ông T đã dặn trước với dân làng là ko ai được ra khỏi nhà vào đêm nay nên cũng yên tâm phần nào, thiên canh trận trấn ếm khu vực vẫn còn đó, hèn thằng P chắc ko thể lên được đâu... phải đợi đến 12h xem sao đã!!! Ngày lúc đó chú em và bác D có lên ra để xem ông T làm phép nhưng đã bị phát hiện và chửi cho một trận toại bởi hoa lá họ ~_~

Ông T nặng giọng: tổ cha chúng mày, đêm hôm ra đây ịch nhau à?, tao bảo đêm nay nguy hiểm lắm mà ko nghe lại còn chạy ra đây với thằng Lâm nữa,

Bác D: cha cứ hù con hoài, mấy con ma loại này cha bắt muốn như tay r ồi cha còn sợ

Ông T: à ờ tao hỏi phòng hờ, tiên sư nhà mày về mà lo học những phép cơ bản cho tốt kia kìa" ...

Nói r ồi ổng cóc cho phát vào đầu, chú em chắc cũng tưởng tượng được là nó phê con tê tê lắm đây,...

Đạo phím với đám nhóc ông T cũng quên luôn là sắp tới giờ coi live stream của thằng P r ồi, lật đặt ổng dòm lại đ ờng h ờ thấy đã điếm 23h30 r ồi... mới vừa khôm khôm lưng vài cái gió tự dưng nổi lên, đủ để có thể tốc váy của cả 5 em xinh tươi lên nữa cơ, 2 đứa nhỏ là chú e và bác D núp sau

lưng ông T, không rời mắt, bất chợt bác D chồm tới trước quá đà lên chú Lâm và chú cũng vừa kịp nắm cái quần ông T... "tẹt tẹt"... ông T nhìn lại quần tuột và rách hết một bên ống thì lúc đó 2 thằng trời đánh này ngã vào nhau, môi chạm môi,... khi 2 thằng nhóc đó là chú em và bác D kịp nhận ra thì cả 2 vội đẩy nhau ra,

Lâm: ơ cái **** nư hôn đầu của tao mà làm gì vậy D",

D: à... ờ, tao xin lỗi tao chỉ lỡ trượt chân ngã vào lòng mày thôi mà làm gì căng dữ vậy ~_~ chú em phán một câu nó gục luôn

Lâm: ơ này, mày là pháp sư mà còn bị bóng nữa à, mày gia nhập cái hội LGBT dc rồi đó...

D: ơ hay tao vô tình thôi mà...

Ông T: Thôi 2 bọn bây im hết cho tao, giờ cmn Linh mà còn giỡn nữa, lại còn chơi trò xé quần tao, hừ... thằng D về nhà tao xử sao, còn thằng Lâm tao về tao mét má mày... cái tật theo trai đẹp, trong đó có tao :)" ...

Nói đoạn gió nổi lên ngày một mạnh, từ trên cây một màu đen kịt len lỏi lao ra.. hắt chạm phải ranh giới của thiên canh trận liền bị dội lại, lúc này chú em mới kịp nhìn rõ khuôn mặt đó

Trắng bệt, trên cổ còn in lại vết bầm đỏ do bị chết treo, 2 hốc mắt to trắng dã, hình dạng mờ mờ ảo ảo cứ nhìn về phía ông T mà lòng đầy căm phẫn

... cùng lúc ông T vừa ấn huyết vào lá bùa xanh ông T quăng vô con ma,...

Thủy linh lệnh, trừ tà...

Con ma bị đánh vội ra ngoài nhân dịp nó mới tẩu thoát, chú và bác D ngậm ngùi nhìn....

Dù nó đã thoát nhưng ông T đoán chắc là nó đã bị trọng thương đáng kể, đại loại là t ần 2 tu ần tới sẽ ờn... xong việc, cả 3 người trở về nhà một cách mệt mỏi, bác D và chú em trong lòng nhớ lại cảnh môi chạm môi nhau,... da gà g ỉ nổi hết cả lên, nói vậy chứ em biết chú em khoái lắm:3

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 5: Câu cá với pháp sư và cô em gái

Ngày thứ 30... hôm nay bác D dẫn chú Lâm đi câu cá sẵn cho chú em biết thêm một chút ít kiến thức tâm linh để phòng thân,..

Bác D nói: mấy ngày qua quãi quá mà ạ, hôm nay rữ mà đi câu cá cho khuây khỏa, chuyện của a P gát qua một bên, sẵn giới thiệu với mà nhỏ em gái nhà tao. "Ừa trước giờ tao có nghe mà nhắc gì tới vụ mà còn đưa em gái đâu", "à ờ thì nó còn nhỏ, mới có 10 tuổi à? Bình thường nó đi học ở trên xì phố với mẹ nó lận, mẹ tao mới dắt nó về từ hôm qua thôi!", "thế mà tính làm mai nó cho tao à, hí hí", "cái khĩ móc, mà mơ à nó còn nhỏ biết gì, mà cũng mới 13 tuổi, tính sau này bóc lịch à, nó cũng biết pháp thuật đấy đừng có nhờn,", "ô xịt, gái pháp sư tao ko dám rờ đâu", "thôi bỏ đi, vô nhà tao lấy cầ câu ra đi câu cá, nhỏ em tao đi chung có gì nó bảo vệ mà được:))", "ơ tiên sư nhà mà"...

Ra tới bờ sông bác D lấy một lá bùa màu đỏ trích máu chấm lên đầu lá bùa rồi niệm lâm râm câu chú, gì mà nghe ko rõ...! a tu la, đất đai đa dạ bồ đề xin lô đề mai trúng số lô chi ầu số cấp cấp như luật lệnh"... lá bùa phục chấy trên tay bác D cùng lúc ấy bác mới quần lá bùa xuống sông, chú của em mới hỏi "mần gì vậy D?", "tao dụ cá đến, mà đợi tao làm cái kết giới đã rồi hẳn câu, kéo câu được nhiều cá quá hà bá long vương lên úp sọt mà nữa"...

Nói rồi bác D vẽ một vòng tròn bán kính 2m cho chú Lâm và nhỏ em gái bác D ở trong đó, 4 phía cấm mỗi hướng một lá cờ màu đỏ, xanh, vàng và nâu... trước bờ sông cấm 3 cây nhang, bác D khấn lâm râm mấy câu rồi đổ rượu xuống đất

"Hôm nay con mượn sức người để gia hộ cho con, đệ tử tộc họ Phạm xin Quan Thánh Đế Quân mở pháp lập một giàn trận ở đây, cấp cấp như

luật lệnh"

Từ dưới đất ấn in một đường viền bao quanh cái vòng bác D vẽ..." vậy là xong, mà có thể câu được r ấ" ... chú Lâm gấn m ấ vô vừa đặt c ần câu xuống sông là ụp một con cá cắn câu, cứ thế mà bắ 7,8 con trong 10p," mà nghĩ cũng rãnh thiệt có câu cá mà cũng màu mè hoa lá hẹ nữa, mà đúng là thẳng hằm", " ơ ta có ý cho mi bắt được nhi ều cá lại còn lên mặt à, ta cho mi một chươg v ề thành bây giờ, tên khó ưa" ... cả 3 ng ấ vừa câu cá vừa tám chuyện, nói đoạn chú em hỏi cô bé kia "tiểu muội tên gì vậy?" "Dạ thưa, muội tên là Bối Bối", " tên giống tàu khựa ghê mậy, mà dễ thương", bác D nhăn mặt " " tao vật vô trong mả mậy à, gốc của tao là bên tao mà mậy quên r ấ à, hừ", " á ý quên cho tao xin lỗi hí hí, ủa mà vật vô trong mả là gì vậy, câu chú hã mậy?", " là tao vả vô trong mặt mậy đó, thẳng ngáo!!!" ... ~_~

Chú em quay lại hỏi tiếp " thế em có học được gì từ cha chưa?", " dạ em chỉ thua a D một phép thôi ạ, đó là thuật ngữ lôi hoành đỉnh", " ơ thế sao mà ko dạy em nó luôn mậy", bác D trả lời bằng giọng đứ đởn " ối giờ! Thuật đó có mạnh mẽ gì đâu, vả lại thuật đó chỉ truy ền cho người nam ko truy ền cho nữ vì một số quy tắc gia tộc bắt buộc tao ko thể tiết lộ, mà bên nữ cũng có một số thuật nam ko thể học được và đó là đi ều hiển nhiên, tuy nhiên cũng có một số thuật c ần có 2,3,4 hoặc thậm chí c ần những 7,8 người mới thực hiện được và uy lực của mỗi thuật sẽ dựa vào độ khó của bùa vẽ và câu chú dài hay ngắn, đặc biệt là số người thi triển thuật nữa...", " ò thế à", " ò con mắt nhà mi" ...

Chi ều xách c ần v ề chú của em phóng sanh trở lại hết chỉ giữ lại 3 con chia đ ều cho 3 người... bác D vô vai, " tốt lắm người anh em, mà rất nhân từ, thảo nào ko thể làm pháp sư:)), thiên lôi xin dòm ngó mậy cu ạ:v " ~_~ cho mi một đạ xuống sông nhá... tên đáng ghét" ...

Còn nữa ->

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 6: Thất tình trận, cái chết không ai ngờ

Ngày thứ 45! Ông T hôm nay đang vẽ bùa để chuẩn bị cho việc chiến đấu với hồn a P, cũng không có gì đặc biệt chắc là do bất nhĩ ầu loại ma như a P r ấ nên ông T đã không còn thấy lo lắng nữa, chỉ cần nắm bắt thời cơ và lợi dụng sơ hở thì mọi chuyện sẽ vô cùng dễ dàng...

2 tuần qua 3 đứa nhỏ là chú Lâm, bác D và Tiểu Bối cũng đã có khoảng thời gian vui chơi với nhau rất vui nhưng họ đâu biết được là hồn a P bị thương nặng bỏ trốn và bây giờ đã h ấ phục lại đang chờ đêm nay ra tay, ngoài ông T ra thì chắc không ai biết được. Ông T bảo bác D

Ông T: còn 4 ngày nữa là 49 ngày thẳng P nó chết r ấ, mà ra chợ mua cho tao một 1 kí gạo ngon, một bịch muối ăn, sẵn mua đ ồ ăn về luôn à mà nhớ mua thêm rượu nữa nhe

Bác D: ủa con nhớ nhà còn rượu mà phụ thân

Ông T: à ờ hôm qua tao lỡ chén hết cmnr :)) hôm nay cần để phòng hờ cho đến ngày 49 luôn, không siêu thoát được thì đành diệt luôn nó thôi mà ạ

Bác D: dạ con biết r ấ! Con đi mua đây

... tích tích đ ồng h ồ báo đã 12h đêm...

Người dân trong làng mấy bữa nay được yên ổn nên tưởng đâu là con ma đi r ấ nhưng đó là sai lầm, tối nay anh Tứ ở huyện làm giấy tờ đến tối khuya mới về... kịch bản lại y như cũ một người chạy xe đạp đi trên con đường đất gió thổi hiu hiu, bỗng "tạch" xút dây xênh r ấ, anh Tứ dừng xe lại dựng bên bụi tre, ngay cái chỗ mà anh không hề hay biết là đã từng có người treo cổ g ần đó... anh ng ấ ch ồm h ồm gió lu ần qua hai háng làm anh

rùng mình, bỗng phía sau bụi tre có tiếng sột soạt rồi tiếng cười mang rộ vang lên trong đêm thanh vắng anh Tứ giặc mình rồi từ từ nhìn qua bên phía bụi tre đó, anh như búng rùng chân tay khi nhìn thấy một cái bóng màu đen to đùng đang lơ lửng ngay trước mặt, ánh đèn hiu hắt từ chiếc đèn pin trên xe của anh cứ cà hụp cà hụp, làm anh ngày càng hồi hộp hơn, mồ hôi nhễ nhại, anh cũng đoán ra được là mình đã gặp ma, từ đằng sau anh lại nghe có tiếng khóc nỉ non của một đứa trẻ rồi lại cười khoái trá... a Tứ hoảng quá bỏ xe chạy thì ôi thôi nó đang đứng ngay trước mặt anh, một khuôn mặt đầy gân máu nổi lên, miệng vẫn còn ọc ra từng nhíp những dòng máu chảy ra từng miếng a P làm cho a Tứ như chết đứng, rồi một sợi dây choàng vào cổ a và siết chặt, a Tứ chỉ còn biết ứ ớ rồi... tắt thở,

Sáng hôm sau người đầu tiên hay tin là ông T, ông biết rồi cái ngày mà nó giết người báo thù sẽ xảy ra nhưng do không biết được lúc nào nó ra tay nên việc ng ỡ tức trực hằng đêm cũng không phải là thượng sách, ông T lao vào trong bụng

" tức thật! Chẳng biết thằng mắt ma nó lại ra tay nhanh như vậy, nếu mình mà biết sớm hơn thì xác cmn định rồi, hừ..."

Rồi Bác D và chú Lâm từ ngoài làng trở về có hỏi vòng vo...

Bác D: cha biết chuyện vừa xảy ra đêm qua rồi phải không?

Ông T: ừ! Định mệnh quá mày ạ, hôm qua tao lại uống rượu rồi ngủ mê hồi nào ko hay nên để thằng P nó tranh thủ ụp sọt thằng Tứ con bà Tư bán lư rồi...

Bác D :(xì mặt), cái tật háu rượu ko bỏ! Để làm chết người rồi kìa, con mét má nhà

Ông T: ậy! Bậy nà, tao biết lỗi rồi để tối ngày thứ 48 trước ngày 49 tao lập một trận pháp kiến tạo một kết giới ngăn ko cho đám ma ở đó lộng hành, nhưng trận lần này tao cần 2 đứa mày để mở trận

Bác D, chú Lâm: dạ!

Đến sáng ngày thứ 48, ông T bắt quyết đã sắp đến giờ Ngọ, cả 3 người lập một bàn cúng, nhan đèn đã chuẩn bị xong xuôi khuôn viên trong khu vực con đường bao phủ trong bán kính 50m ở 5 phía mỗi phía một lá cờ tượng trưng cho 5 ngũ hành, một sợi dây màu đỏ được căng ngang cột lại với thân 5 lá cờ lại với nhau tạo thành hình ngũ giác, ông T ở giữa trận thấp nhan, từ trong túi ông thấy ra thanh kiếm gỗ đã được điểm chỉ và gia lực cho nó để tăng thêm sức mạnh một tay cầm bùa niệm chú bùa tự cháy ông dùng kiếm xong lên đọc một tràng tiếng tàu, rồi lại niệm chú thiên linh địa linh linh, linh lực tề tựu về một nơi, ta mượn sức người cấp cấp như luật lệnh,... KHAI TRẬN,giông gió nổi lên, trời đất bỗng tối sầm lại... đất cát bị gió thổi bay tứ tung, 2 đứa nhỏ đứng co ro mà lòng đầy thán phục...

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 7: Đặt chân vào huyền môn

Sau khi lập ra một kết giới bao quanh phạm vi nơi ẩn náo của con ma thầi vòng ấy, ông T quyết định dứt khoát phải thu phục cho bằng được con yêu nghiệt này vì một chút lơ là mà ông đã để cho nó có cơ hội gây ra án mạng.

Ông T: định mệnh! Tới giờ ta vẫn còn tức cái vụ hôm bữa say rượu ngủ quên để nó thừa cơ giết hại người vô tội, thật là đáng hổ thẹn mà.

Lâm: chú đừng tự trách mình nữa chú ạ, hãy toàn tâm toàn ý mà cố gắng bắt cho được con ma để mà cứu lê dân bá tánh.

Ông T bỗng nhẹ giọng lại hỏi: à mà Lâm này! Con có muốn học nghề thầi pháp ko? Ta biết con là bạn thân với thằng D ta nghĩ nó cũng tán thành vì nếu có con giúp sức phụ nó thì chuyện bắt ma sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nhưng ta cho con suy nghĩ thật kĩ trước đây vì nghề này ko phải muốn là cũng có thể được chọn và làm đâu.

Nói rồi ông T đi mất, Lâm lại bối rối đứng trơ người ra một hồi lâu rồi mới bừng tỉnh lại,

trong lòng thầi nghĩ " tại sao ông ấy lại nói đi ầu này với mình, mình có thật sự đủ năng lực để tiếp nhận cái vinh dự được làm đệ tử của dòng họ bắt ma danh tiếng này ko?" Tất cả cứ quay mòng mòng trong đầu Lâm...

Thưa các bác lúc này đây chú Lâm của e đã thực sự chuẩn bị đón nhận cái thế giới mà chưa bao giờ chú nghĩ tới là Tâm Linh.

Đến giờ chú Lâm vẫn còn bàng hoàng trước đề nghị của Lão T.

Ngày hôm sau Lâm đi đến nhà ông T và nhận lời làm đệ tử chân truyền của họ phạm, có pháp danh là Mộc Lâm

Trong 3 ngày này ông T vừa dạy cho Lâm khẩu quyết cơ bản và vừa thu thập những loại vật phẩm quý hiếm tốt cho việc công góp phần làm tăng đạo hạnh để chiến đấu với ma thần vòng.

Cũng thời gian đó bác D truyền nhân đích tôn của tộc họ phạm cũng cùng với người anh em Mộc Lâm tu luyện đạo thuật, nào là luyện nội công, tập mở con mắt âm dương, thi thần định để tăng sự tập trung khi niệm chú.

Đêm thứ 48!!! Trăng lười liềm, mọi thứ vẫn yên lặng, dù có mắt thứ 3 nhưng ông T và D vẫn ko thấy bất cứ con ma nào gần đây.

Bác D: này Lâm! Mà hôm nay sao ử rử thế, bị bón hã mậy!

Lâm: bón cái đầu mi, tao đang lo ngày mai 49 ngày ông P chết là ông chính thức được sát nhập là oan hồn lang ben ý lộn lang thang rồi, tao sợ hã sẽ đi đến khu vực khác để ám

Bác D: mà cứ yên tâm đi tao có cách dụ khi nó!

Lâm: mà dụ nó bằng cách nào?

Bác D: hehe, tao dùng thuật Linh hồn hóa đá để dụ nó, bản chất thuật này là thuật dùng để quyến rũ linh hồn hoặc nói đơn giản hơn là thuật gọi hồn nên mà đừng lo, tuy tao còn nhỏ nhưng ba cái thuật xàm xí đó này tao luyện thành hết rồi kkk.

Lâm: dễ sợ mà quá D ạ! Tao không ngờ mà lại có thể vi diệu đến thế.

Bác D: thôi khuya lắm rồi mà ngủ đi, để mai còn tranh thủ chiến đấu, tao ko nghĩ ngày mai chỉ đấu với một con ma thôi đâu...!!!

Nói rồi D quay vô trong về phòng ngủ, Lâm ở nhờ nhà D mấy bữa nay để tiện việc học hỏi, Lâm lựa cái ghế bố ở ngoài phòng khách để ngủ, Lâm

ngã lưng xuống ghế nằm thiếp đi lúc nào không hay... ngũ trong tiếng du dương của bản tình ca bolero êm ái...

Cái radio phát nhạc trong đêm thanh tịnh, mà chỉ phát đúng mỗi 1 đoạn nhạc dưới ánh đèn hiu hắt của cái bóng đèn dây tóc trên bàn thờ tổ rọi xuống~~~.----....----

Phận là trai tốt chưa một lần yêu ai

Nhìn về tương lai mà thấy như sông rộng đường dài... ú ô ú yeah!!!

Ấy mà khổ lắm, nó hát mà nó phải ú ô như vậy đó các bác ạ, nằm ngủ mà nghe nó ú ô ú yeah vậy, chú em ổng muốn quần địch luôn...

01h00 sáng, dự là thức tới sáng chứ ngủ gì được, chợp mắt là cứ " ú ô"
~_~

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 8: Trận chiến đầu tiên

Ngày thứ 49!... Chuyện gì đến rồi nó cũng sẽ đến các bác ạ!!

Nay chế Lâm nhà mình ăn nhiều hơn mọi khi, chắc là sợ ngòm nên ăn trước mắc công lại thành ma đói... trưa ông T, Dương và Mập Long ý nhàn Mộc Lâm cả ba người đã cùng nhau chuẩn bị mọi thứ cho cuộc chiến có phần rất cân sức này 3 vs 1

Liệu team nào sẽ dành chiến thắng đây? Team Pháp sư đấu với team Ma thần vòng, ôi có thể nói đây là một trận đánh kịch tính nhất và đáng được mong đợi nhất năm luôn đó các bác ạ!!! Thôi không vòng vo nữa.

Trở lại hiện trường ngay lúc này ông T đã lập sẵn một tế đàn để mở trận pháp nhàn bảo toàn khu vực không cho con ma thoát ra lúc đang ở trong combat (xin lỗi các bác ạ, em bị nghiện LoL)... bác Dương cùng Lâm đã chuẩn bị và vẽ từ sáng sớm những lá bùa như bùa trấn yêu, càn khôn phù, thổ địa phù tiện cho việc dịch chuyển về nhà hồi sức rồi dịch chuyển ra trận pháp trở lại, việc vẽ bùa và niệm phép lên đó khá là tốn nhiều thời gian, trước đó họ đã là một mớ sẵn rồi nhưng nghĩ là chưa đủ nên bận bịu làm tiếp... lúc này đừng ai hỏi Tiêu Bối Bối đâu nhé! Em ấy về lại si phố đi học rồi chỉ còn lại ba chiến binh này trấn giữ ngôi làng, trong lúc lui cui mình ba cái phép linh lung thuật, điệp tả thuật, diệu quang thuật lên phù và vũ khí Lâm quay qua hỏi Dương.

Lâm: này D, sáng giờ mi ăn gì chưa, ta đói quá!

Dương: định mệnh! Hồi này kêu ăn đỡ cơm nguội với rau luộc đi mà không ăn lại cảm rằm! ~_~

Lâm: tiên sư mày, cơm thế sao tao ăn vô và lại mấy ngày ở nhà mày toàn ăn chay sao tao chịu nổi!

Dương: Thế mà mày ko biết thời gian qua có biến sao? Bởi thế tao và cha tao mới ăn chay nh ân khi đánh với bọn ma sức mạnh tâm linh không bị hạn chế đó.

Lâm: ơ cái ***! Số nhọ ớn, vậy là giờ tao cũng phải ăn chay à! ~_~

Dương: chính cmn xác r ồi!:)

Lâm: hờn... ~_~

Dương: thôi ăn đở đi! qua trận này tao dất mày đi ăn mỳ cay, ok không...

Lâm: ờ thì đành vậy thôi chứ biết sao giờ.

Cứ thế mà chuẩn bị đ ònggh ề này cũng tới 18h, lúc này trời đã bắt đầu tối dần lại, đang ng ỡ niệm tinh tâm chú, bỗng nhiên ngoài sân chó sủa in ỏi, D nhìn ra ngoài sân thấy gì đó r ồi lật đật chạy vô nói nhỏ với ông T, nói xong đoạn h ồi ông T ng ỡ tr ần ngâm một lúc r ồi ra hiệu cả ba người bắt đầu ra ngoài ngoài ô trên đoạn đường làng có bụi tre nho nhỏ hôm nào.

Ông T mặc một đạo bào màu vàng với chiếc mũ cách điệu còn D thì mặc đ ò bình thường quần sọt mang theo túi đ ònggh ề chỉ riêng Lâm là không mang gì. Đi đến nơi b ầu không khí âm u hơn hẳn, ông T lắc đầu:

Ở đây âm khí quá nặng r ồi thảo nào tận nhà chó sủa ghê như vậy!

Từ trên cây treo cổ một cái bóng đen to mờ ảo bay xuống, gió thổi vi vu theo ánh trăng tròn đến cùng cực, Lâm hỏi:

Có chuyện gì vậy! Có tiếng động gì thê?

Dương: mày không cần làm gì đâu, cứ đứng ở đây chờ tao và ông...

Nói xong bác D quăng chiếc túi qua cho chú Lâm, Lâm gật gật đầu, D chỉ cần vồn vẹn một thanh kiếm được ểm bùa, bùa xếp hình ngôi sao được bỏ vào trong túi quần. D vẽ một vòng tròn ở giữa đặt một vật gì đó r ồi đọc lâm râm câu chú kêu Lâm vào đó đứng và dạn:

Nếu lát nữa mày có nghe ai gọi cũng đừng lên tiếng, nhớ là đừng bước ra khỏi vòng tròn này, nó sẽ giúp mày an toàn hơn và đợi cho đến khi tao quay trở lại mở phong ấn hoặc là cũng phải ng ồi đợi cho đến 5h sáng nghe chưa! Vì mày đang ở trong lãnh địa của hắn nên hắn có thể thao túng cả khu vực này mà làm hại mày.

Nói r ồi D cùng ông T chạy vụt vào màn đêm sâu hun hút...

Lâm ở đây không biết phải làm gì bèn ng ồi thi ền đọc tịnh tâm chú cho đ ầu óc bớt căng thẳng.

Lúc này đây ông T đang giao đấu với con ma kia, hôm nay trăng tròn pháp lực của hắn được gia cường lên mạnh mẽ, ông T và bác D đã dùng nhiếp tâm thuật để khống chế nó nhưng bất thành...

Con ma ấy cũng rất mưu mô, nó lượn lờ quanh góc cây r ồi phóng thích tà thuật chưởng thẳng v ề phía hai cha con T, D... cả hai quay người chặn đòn đánh bằng thái cực bác nh ả công.

Ông T nói: này! Bất sống nó ko được r ồi mày ạ, thôi thì tao đành giết nó luôn mày nh ể?

Dương: dạ! Đánh cho xong còn v ề, con bu ồn ngủ quá r ồi nè... tối nay có trận Manchester với Brazil đó bố, lẹ lẹ kéo l ỡ trận ~_~

Nói đoạn hai cha con cùng chặn ở hai đ ầu hô to.

"Sát Phá Lệnh"

Dòng nội công từ ngón tay chỉ vào oan h ồn đang ở giữa hai người bị đánh trúng và h ồn siêu phách tán.

Xong xuôi, cả hai quay lại chỗ Lâm đã thấy Lâm nằm l ẫn ra ngủ ngon lành, trên tay còn c ầm chiếc điện thoại đang bật 3Q 360mobi...

Dương: ơ định mệnh cái thằng ngáo đá này, mình đánh một g ần chết còn nó ng ồi đây chơi game đến chán ngủ...

Giải phong ấn xong, D giơ tay lên cho Lâm một cái kí chánh hiệu của Quảng Lượng mà Lâm giật mình ôm đầu kêu đau muốn chảy nước mắt

Lâm: tiên sư nhà mày! Biết đau không hả?

Dương: ơ thế tao cho mày nằm đây ngủ nhá...

Lâm: á, r ồi về.. bác nóng quá, em ng ồi chán quá nên ngủ thiếp đi chút xíu, bác thông cảm hì hì...

Còn nữa ->

Chiều ra cúng vái bên đường

Thấy cây treo cổ nhớ người cổ nhân

Vì tình mà chết oán ân

Nên nay đạo sĩ đạo gia ra hành...

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 9: Học hành và mở đầu cuộc chiến

Từ ngày chú của em gia nhập hàng ngũ thầy pháp ở làng, nó đã thay đổi cuộc đời chú... chú Lâm giờ bớt nhất hơn hồi đó nhiều rồi các bác ạ, ông vẫn đang tập mở mắt vì ông vẫn chưa mở mắt (mở con mắt âm dương nhé các bác, sợ các bác nghĩ nhầm là mở con mắt khác là tội cho thằng tác giả nó viết truyện trong sáng mà)

Sau cái hôm trừ được a P, làng đã trở lại như thường nhưng cái nỗi ám ảnh đó chắc sẽ còn đeo bám nơi con đường làng ấy, âu cũng là số trời khi nghĩ đến đây em lại muốn xuất khẩu thành thơ các bác ạ

Số trời đã định nay an phận

Hà cứ nhắc lại đê nao lòng...

Sáng này ăn sáng no nê xong là chú em lại qua nhà ông T học huyền thuật đầu đầu, kiểu như ham học lắm ý...~_~ chớ ngày thường ông vào lớp trả bài toàn 0 điểm, giờ thấy ông ham học huyền thuật mới là chuyện lạ, ngày đó chú em cũng ham chơi lắm, thường hay cùng Bác D đi phượt đò này nọ, cũng vài lần bị nhát trong rừng mà khóc muốn bôn vạy mà cũng ham đi,... hôm nay ông T dạy chú Lâm ấn chú cơ bản và lý thuyết huyền thuật sơ cấp

Ông T nói: nay ta dạy người sơ cấp ấn chú trước nhé

Lâm: dạ, thưa sư phụ

Ông T: bước đầu tiên phải thả lỏng người, bình thường người thả lỏng người thế nào?

Lâm: dạ con thường ngủ ạ!!!

Ông T: ngủ cái củ **** nhà mày, ngủ thì làm sao mà thi nhớ ấn chú ta dạy, thằng trời đánh này...

Lâm: ơ dạ sư phụ hỏi thì con thấy sao nói vậy thôi mà

Ông T: thế sở trường của người là gì, có tố chất gì không, để ta chuyên sâu cái sở trường đó thành một môn trong bài học của ta

Lâm: dạ, thưa sư phụ sở trường của con là thiết kế thời trang và make up (phải nói thật với các bác là tới giờ em mới biết ông chú nhà em có sở trường đầy nam tính đến như vậy ~_~)

Ông T: ôi... cha chả, cha chả... lựa

Mày bị dậy lâu chưa?

Lâm: dạ cũng lâu rồi ạ hì hì, sư phụ quá khen

Ông T ồng nhìn chăm chăm rồi ồng té ngựa với câu phán của Thánh Lâm nhà em luôn các bác ạ

Đang cười nói vui vẻ bỗng bác D chạy sọc vào thở hổn hển...

Dương:... hầy, mệt quá, uống tí nước...

Ông T: mày có chuyện gì thế?

Dương: dạ ở ngoài làng lại có án mạng đó cha!!!

Ông T: cái gì, chuyện là như nào?

Dương con cũng ko biết nữa ạ, đang đi mua bịch bánh tráng trộn để ăn mà thấy trong chợ nhoi nhoi một đám, con vội dẹt ra chen vô thì thấy chần ngần một cái xác, chết không được toàn thân, chỉ còn lại một phần thân trên thôi ạ, nói đoạn chú Lâm vừa nghe đã muốn ới hết để ỏ ăn ra ngoài... kì này lại có biến

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 10: Bí ẩn cấp mô tinh

"Ôi chán thê"... tiếng của chú Lâm nhà em than thở mà nghe mệt mỏi nên bác D quay lại hỏi

Dương: gì mà mới ăn cơm trưa mà mày đã ng ồi một chỗ than chán r ồi? Yếu sinh lí quá hã...!!!

Lâm: bên mày yếu thi có, chẳng qua tao than là vì vừa mới xong chuyện a P thì giờ lại tới chuyện có yêu ma phương nào ăn mất xác người dân... đúng là ko thể tin nổi mà...

Dương: mày tập quen đi, đó chỉ mới là khởi đầu thôi cu ạ, còn nhiều cái còn kinh thiên động địa hơn nhiều, cái này thấm vào đâu được. ~_~

Lâm: ơ thế giờ tao cũng hơi thấy hối hận khi gia nhập vào team của mày ghê ý...

Bác D trừng mắt: mày giỏi quá, đi với tao là tao cứu mày ko biết bao nhiêu lần r ồi một câu cảm ơn cũng hông có mà ở đó bla bla~ với tao vậy đó hã...

Biết trước lần đó tao ko cùng ba tao cứu mày đâu, cho mày bị con ma đó hiếp luôn cho r ồi thì giờ tao đã bớt khổ hơn r ồi~_~

Lâm: ày, lâu lâu nói chơi mà bác lúc nào cũng căng với em là sao nhờ?... không thích thì thôi ngưng, xía...

Nói r ồi chú Lâm chạy về nhà nghỉ ngơi vì đã mấy hôm liên không về nhà, đến lúc khuya gần 12h đêm r ồi thì bỗng dưng điện thoại reo: " con cò bé bé nó đâu cành tre đi không hỏi mẹ biết đi đường nào?..."

chú em hồi đó nhí nhảnh lắm các bác ạ, rồi chú bật máy lên, bên đầu dây bên kia một giọng lạnh lẽo khô khang phát ra...

"A..lo, 12h đêm nay... ra ngoài bãi đất.. trông gần nhà,... tập luyện"

Lâm giật mình: bà già vật mày Dạ, làm cái trò gì thế?

Dương: à... không có gì, tao chỉ bị khan tiếng thôi, mày... nhớ ra đó gần 12h rồi, giờ này tập luyện là ok...

Nói rồi bác D cúp máy, chú Lâm nhà em mới bắt đầu thay đồ và ra ngoài,... Giờ này đường vắng tanh, không có một ai, c.Lâm vừa đi vừa rọi đèn phía trước, đường đất, hai bên cỏ mọc um tùm, gió thổi rít từng cơn như có ai đó đang than thở, c.Lâm rùng mình rồi đi tiếp,... đang đi, chú nghe bên đường có một đũa nhỏ đang ngửi, khi đến gần thì lại biến đâu mất, lúc này Lâm bắt đầu đổ mồ hôi, chế Lâm nha em mới nghĩ trong đầu là phải chạy cho thật nhanh đến bãi cỏ để nhờ bác D và sư phụ T cứu vì anh nghĩ hình như có người đang ở phía sau lưng... đôi chân rung rẩy bước từng bước một ngày càng nhanh thì cái thứ bí ẩn đằng sau cũng chạy nhanh theo, khi chạy sắp tới bãi đất rồi thấp thoáng thấy bác D cùng ông T đứng ở xa thì chú em mừng lắm, giống như vừa từ địa ngục về đây,... đến khi ông T thấy chú Lâm rồi thì cũng bất ngờ nhìn ra phía sau quả nhiên cái thứ đó chẳng ai khác đó chính là con yêu tinh đã giết hại người dân

Lâm!!! Nằm xuống...

Chú Lâm vừa nghe vậy là núp đầu xuống, cùng lúc đó ông T mới lấy ra lá bùa trích máu lên niệm chú, bỏ một đồng tiền âm dương vào lá bùa và gói lại quăng về hướng con yêu tinh, một tia lửa lóe lên con yêu tinh chạy mất, vài giọt máu đã rơi trên nền đất do trúng phải bùa trừ yêu của Lão T... chú Lâm nằm đó giật mình, còn bác D thì vội chạy lại đỡ người anh em dậy, Lâm không hiểu chuyện gì cả...

Ông T biết ý nên đã lên tiếng:

Không có gì đâu, chắc là do nó gửi được trên người mày linh khí nhiều hơn người bình thường nên đã đi theo mày tới đây, tao cũng quên là

mày vẫn còn trai tân:))

Lâm: ghê thế!!! Nó là yêu quái ở đâu vậy sư phụ... nó nguy hiểm quá

Ông T: huhmm... nó là một con cấp mô đã thành tinh, khi nãy tao nhìn nó tao đoán chắc nó cũng chỉ mới tu luyện được hai,ba trăm năm thôi, sức còn yếu so với ta nhưng nếu so với đám oan hồn thì nó mạnh hơn nhiều đấy,...

Lâm: sư phụ đã có cao kiến gì chưa ạ!

Ông T: đi đâu cần bây giờ là phải biết được nơi nó ẩn náu, yên tâm đi, lúc nãy tao đã đánh dấu nó bằng bùa trừ yêu luôn rồi, sáng mai sẽ xuất phát đi tìm nó...

Bác D: thôi đêm nay không cần tập nữa, hay là mày qua nhà tao ngủ đi Lâm, mặc dù là nó đã đi mất nhưng vẫn có khả năng nó vẫn còn theo dõi mày trên facebook,:))

Lâm: má cha mi, giờ này còn giỡn được nữa...

Bác D: thôi về nhà tao ngủ đi, chắc ăn với mày là nó sẽ còn quay lại tìm và hút cho bằng được linh khí của mày để nó gia tăng công lực, thay gì phải tu luyện mấy trăm năm mới được ~_~

...

Sáng hôm sau ông T dặn bác D ở nhà chỉ cho chú Lâm theo để làm mấy nhữ thôi (ác kếp) ông đi theo mà tìm ông quéo hết rồi các bác ạ, vì lần này có nguy cơ bị xé xác như nạn nhân lần trước...

Đi được đoạn ông T lấy ra một cái gương bát quái, trích máu của chú Lâm lên giữa gương và mũi kim bắt đầu quay mòng mòng, rồi đột nhiên dừng lại ở một hướng, ông T chạy theo hướng đó... tới một ngoại ô làng có một con sông chắn ngang, ông T dừng lại rồi chỉ ra mé ông ở bên kia và nói:

_Đó chính là nơi nó ẩn náo, không ngờ là lại sống gần làng đến như vậy, tao cứ nghĩ là nó sẽ sống ở trong một cái hang ấy chứ!!!...

Còn nữa ->

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 11: Đi tìm bí mật

Kết thúc cuộc tìm kiếm, cả 2 người trở về nhà gặp D để tập trung bàn kế hoạch sắp tới để triển khai...

Ông T lên tiếng: hừm, ngày mai là ngày tốt chắc hẳn con quái này sẽ ra ngoài kiếm ăn, với loài Cáp Mô tinh này thì đa phần chúng thường sống về đêm nên cũng sẽ kiếm ăn hay tìm linh khí hút vào ban đêm, chúng ta phải thật thận trọng vì từ lúc tiêu diệt được thằng P tao vẫn còn cảm nhận được âm khí quanh chỗ bụi tre lùn đó vẫn chưa tiêu tan, và cũng rất thắc mắc tại sao đã diệt được rồi nhưng âm khí vẫn còn?... rồi giờ tìm đến con sông này lại vẫn phát hiện thêm lượng âm khí của nó bao trùm nơi đây mà không ai hay biết.

Dương: có lẽ hẳn vẫn chưa chết!

Lâm:... hôm đó con ngủ nên con không biết gì hết ~_~ (em vô tội)

Ông T: Tao có nhắc đến mày đâu Lâm, cái thằng này thiệt là...

Ông T: chết, có lẽ nào... đêm hôm đó con yêu tinh này đã giúp thằng P trốn thoát...

Bác D: thôi đúng rồi, ngay đêm đó lúc con tìm tung tích của anh P con còn một chuyện nữa mà chưa nói cho mọi người biết, đó là lúc đi quanh cái cây treo cổ con thấy trên thân cây có một vệt chất nhờn màu xanh xanh, chắc là của con nòng nọc này...

Ông T: hầy... chuyện ngày càng phức tạp hơn thiệt rồi.

Lâm: Có khi nào hẳn a P cũng đang trú ngụ trong nơi ở của con Cáp Mô gì gì đó không?

Dương: Chuẩn cmnr, chứ gì nữa...

Ông T: đi đâu ta sợ bây giờ là nó dựa hơi con yêu tinh ấy và khi chúng hợp sức lại thì khó mà đối phó... trừ phi...

Lâm: trừ phi thế nào sư phụ..

Ông T: trừ phi có sư huynh của ta ở đây thì mọi chuyện sẽ khác, vì sư huynh của ta đã đạt đến cảnh giới Thiên Nhân rồi, chắc chắn huynh ấy sẽ có cách đối phó... nhưng tiếc rằng hiện tại huynh ấy đang ở quê nhà, làm sao mà có thể qua đây ứng phó được tai kiếp này đây...

Lâm: thôi gì khó quá cho qua đi, để mai tính, có gì mình alo sư thúc bá ra sau cũng được, vả lại bây giờ hồn a P ít nhiều cũng phải bị trọng thương nghiêm trọng, không dễ hồi phục nhanh vậy đâu mà hợp sức...

Dương: ừ!!! Mày nói đúng rồi đó, cái thằng ngáo như mày mà lâu lâu cũng phán được một câu nghe hay khiếp mày...:))

Dương: bà vậy mày Dạ ~_~

Cùng lúc ấy ở nhà a P, vì quá đau buồn cho đứa con chết oan trong thời gian qua nên tối đêm hôm ấy cả hai người họ đã lên đảo mộ con mình lên bật nắp quan tài ra, nhìn xác của con mình vẫn nguyên vẹn, cứng đờ như khúc gỗ, mẹ a P bật khóc và nhớ lại trước lúc còn sống a P vì đã quá yêu cô T nhưng do cô ấy không giữ lời hứa mà đi lấy chồng khác nên anh mới chết oan ức như vậy, bà ta còn nhớ trước lúc chôn đã nhìn thấy ông P dán bùa trấn yểm,... em cũng không hiểu sao nữa các bác ạ, lần này bà ấy đã liều gỡ lá bùa đó ra hy vọng giúp con hồi sinh lại nhưng đó là điểu ngu ngốc nhảm mà bà làm... xác a P bật dậy giữa đêm thanh vắng đó và giết chết hai người...(quả thật sau cú này em thấy trên đời này vẫn còn nhiều đứa ngáo đá lắm bác ạ

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 12: Thập diện mai phục

Đã mấy ngày nay cả 3 người ai cũng thức đêm đến độ thâm quầng cả mắt, nên sáng này ai cũng mệt mỏi, thờ thẫn, ông T mới quyết định là nghỉ ngơi lại 2 ngày nhưng trong lúc đó sẽ đi tìm thêm 4 người có độ tuổi hợp với các giò thìn, thân, dậu, tuất nữa để mở trận pháp mạnh hơn... sau khi đã tập hợp đủ các thanh niên này lại và chỉ cho họ cách triệu lệnh thì ông T ra hiệu tất cả vào vị trí trong trận pháp mà ông đã lập sẵn và có hẳn một tề đàn trang trọng, các bác biết không? Tuy là ông T mặc đạo phục rất trang nghiêm nhưng khi nhìn xuống chú của em vẫn không nhịn được cười các bác ạ 😂 Ông mặc chiếc quần xà lỏn với đôi dép lười, vậy là bao nhiêu cái trang nghiêm và sự nề phục của em đã bị đôi dép huyền thoại ấy phá vỡ, à còn một chi tiết mà em chưa kể với mấy thím nữa là lúc chiến đấu hầu như trận nào ông T cũng mặc quần sọt mang dép lười hết các bác ạ, nếu ai tưởng tượng thì chắc cũng biết ông bựa thế nào rồi đó!!! ~_~

Quay lại hiện trường, lúc này ông T đang cố mở trận pháp trong khi giông gió nổi lên rất to, chú Lâm còn nhớ hôm đó chỉ mới 15h chiều, giọng nói dễ thương ngất ngất lòng người hôm nào của lão T lên cất lên...

_Tất cả vào vị trí này

Cả đám đồng thanh "dạaaaaaa"

Ông T: nay tao cho từng đứa lắc cmn hết nhá, lên bìa mấy đứa oiiiiii!...

Bác D: cái gì dậy ba!!! Ba làm con hoang mang rồi đấy!

Lâm đứng trôn người, ở góc hướng bắc cười như khúc khích

Ông T: ủa, ủa tao nhầm hả?... à, ờ... thì làm lại, mày căng quá D ạ ~_~
tất cả hô to theo ta...

" quỷ thần phạt hiền lộ tây phương

Mau về chử cõi độ trần dương

Dẫu xa nghìn núi hay trắc trở

Triệu Sát phá lệnh phải hạ phàm..."

Cấp cấp như luật lệnh...

Từ trên trời mây giông kéo đến, sấm chớp ùng ùng, sét đánh đúng vào bốn góc trong chỗ để bùa triệu quân của lão T khi lão còn ngay ở giữa trận đờ... và phải công nhận là lúc đó nhìn y như phim kiếm hiệp mà dạng bắt ma kiểu của Lâm Chánh Anh vậy, thằng nào thằng này mới có mười mấy tuổi, trong đó có ông hơn 30 tuổi mà cũng phải nể sợ khi nhìn cái cảnh tượng ông T mở combo như này các bác ạ, nó hoành tráng một cách vi diệu luôn... chuyện hầu như suông sẻ và cho đến khi có một luồng gió kèm khói màu trắng đục như sương mù ý tràn từ sông vào (lúc đó mở trận ở gần sông nơi con Cáp Mô ấy tạm trú) ngập vào trong trận không còn ai thấy ai cả, ông T lo sẽ có chuyện nên dụng thuật hô phong để giải tán màn sương này, khi làn khói trắng ấy tan biến dần hầu hết các thanh niên trấn giữ ở các hướng đầu ngã gác trong đó có cả chú Lâm nhà em nữa ạ 😊 khổ ổng mới học có biết cái *** gì đâu... chuyện tới nước đó rồi nên ông T ngưng lại cùng với bác D thu dọn, diu dắt toàn bộ về nhà nghỉ ngơi rồi từ từ bàn tiếp, cũng trong khoảng thời gian tầm 2,3 nghỉ ngơi đó mà con Cóc ấy mới lộng hành, nó hút linh khí và giết sạch đàn gà trong làng của chú em, ông T đã đoán ra được có lẽ hẳn đang giúp cho hồn a P mau chóng phục hồi lại nguyên khí... à quên, còn con cái xác cương thi của a P thì không biết như nào nhưng ông T đã xem quẻ rồi, hiện tại nó đang nằm trong một cái hang động phía sau dãy núi gần làng, ở đó ít người qua lại chắc là ko sao, cùng lắm thì hẳn chỉ có thể hút máu của động vật quanh đó...

Ngày hôm sau, ông T không gọi ai dậy cả, thẩn nghĩ bụng là để tụi nhỏ nghỉ ngơi sau khoảng thời gian vất vả này, tuy nhiều lúc thấy ông T bực lắm nhưng mà ổng thương tụi nhỏ lắm mấy thím ạ 😊 mãi đến sau này gặp em rồi ổng mới đổi ý... ahihi em chỉ hơi phá ông tí thôi...

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 13: Trận quyết chiến và người bí ẩn

Đã hơn 1 tuần nay rồi, làng của chú Lâm vẫn có hay bị mất trộm gà, trâu, bò... nhiều khi nghĩ ko biết con Cóc Tinh này là thể loại gì luôn các bác ạ?, ăn dc cả trâu bò gà vịt, cứ một ngày là mất vài con, rồi hôm sau ông T cũng đến từng hộ xem xét đi đầu tra hiện trường, y như rằng chỗ nào có mất gia súc gia cầm là có ngay cái thứ yêu khí lớn quờn quanh đó à, rồi chạy tiếp ra con sông rải giấy tiền vàng bạc xuống mồm đọc gì ấy rồi mới đi về

Tối hôm đó ông T ngủ không được vì đêm nay ngoài kia nhiều tiếng động lục cục quá, ông biết là bọn nó đang ở ngoài con sông kia nhưng cũng méo hiểu sao mà tận trong làng vẫn nghe cái lũ này, chú Lâm và bác D đêm đó nằm ngủ cũng nghe mà không dám hó hé gì, chỉ nằm đó và thì thầm to nhỏ với nhau, bác D vội chạy ra đóng cửa sổ và cửa sau nhà lại, sợ chú của em ổng nhìn thấy gì đó rồi lại tè ướt giường ổng nữa, ông này 13 tuổi nhưng ở sạch sẽ y như con gái vậy các bác 😂... nói đoạn 2 người nằm trong mùng xù xì:

Lâm: mà y có nghe gì không D?

Dương: có, tao đâu có điếc, nghe rõ nữa là đằng khác!

Lâm: thế bây giờ phải làm sao đây? Tao sợ quá mà ời...

Dương: mà cứ ngủ đi có gì mai tao với ổng tính chứ biết làm gì.

Nói rồi bác D che mắt chú Lâm lại rồi đọc tinh tâm chú cho chú Lâm dễ ngủ,...

Đến sáng hôm sau, mở cửa ra mấy đũa trong làng loi nhoi hết, chuyện là qua lại có thêm một người nữa chết những ở ngoại ô làng mình, khám tử

thì r ấ ko phát hiện bất cứ dấu vết gì, chỉ thấy cái xác nằm cứng đờ da mặt tái lại thôi, ông T cùng vài thanh niên trong làng cùng nhau đem xác về nơi người nhà của nó mà an táng, xong xuôi bác mới hẹn mọi người tối nay lập tế đàn bài binh bố trận r ấ gọi nó lên nghênh chiến quyết giết cho được con Cáp Mô Tinh này...

Ông T bảo với 2 đứa nhỏ là chú Lâm và bác D mau về nhà phụ vẽ thêm bùa, để cần dùng lúc nguy cấp, bản thân ông thì luyện và điếm chỉ lại nhưng món bảo bối mà lâu nay ông sát cánh đi cùng để trừ yêu, 3 người làm mãi đến tối mịt mờ luôn,

Tiếng chó sủa ngoài hiên bỗng vang lên, chú Lâm nhìn lại đồng hồ đã 11h đêm r ấ, làm từ sáng đến giờ ko ai biết đã trễ như thế, chú Lâm mới nhắc ông T

Lâm: sư phụ ơi, đã trễ lắm r ấ ạ

Ông T, uh, ta biết r ấ, chúng mày cứ về đi, mệt cứ nằm nghỉ r ấ ăn chút xíu cơm r ấ 15p sau đi ra đó... nay tao quyết phải đá banh đít nó thì tao mới chịu nguôi giận, sáng giờ h ằm không chịu được...

Bác D mới kéo tay Lâm nghỉ tay vô sau bếp kiểm miếng cơm ăn, ăn xong r ấ cả 3 thầy trò ra khỏi nhà, đến trước con sông ngoài làng không biết ông T đã gọi 4 thanh niên kia ra từ lúc nào, 4 người đứng co ro dưới góc cây, ông T ngoắc vô tập trung r ấ tất cả bài biện ra nhưng lần này đơn giản hơn, chỉ cấm mỗi hướng một khúc lệnh bài ghi chữ tà, phía dưới đặt một đồng tiền âm dương đã trích máu của từng người ra nhỏ vào trước đó, tất cả đều đã ngồi xuống một chỗ và đọc nhẩm câu chú "a na la xu ma chi, mày không đi tao sẽ đi, cấp cấp như luật lệnh" cứ thế mà đọc suốt quá trình ông T gọi h ồm a P lên thử xem a ấy có ở gần đó hay không vì khi nếu gọi hẳn ta lên được thì chắc ăn con quái kia cũng xuất hiện ngay bên cạnh...

Ông T khấn trước bát hương đã cắm sẵn 3 nén nhang thơm phức mới mua ở ngoài chợ về, nhang thơm mà loại xịn nhé các bác, nhang cùi bấp ma nó chê nó ko lên, ông T kĩ tính lắm, khấn r ằm rang mấy câu tiếng tà chú em ko hiểu nên sau này chỉ kể như thế thôi ạ, xong xuôi r ấ ông mới trích máu nhỏ vào gương bát quái, cần chiếc chuông lắc cứ lắc vài cái r ừng,...

tầm một lát sau thì dưới nước ục lên một màu đen xì lì, cả 6 người ở gần đó nhìn ra con sông thấy rõ mồn một, cái tiếng nước kêu lục cục r ã im dần, gió thổi chập chờn, rít rít mỗi đợt mà lạnh sống lưng luôn các bác ạ 😊 chú Lâm đứng dậy dòm ra đó mà muốn teo chym, mà ông hông có thấy mợ gì cả, ở đó chỉ có ông T và bác D nhìn thấy a P đứng trên dòng sông đó ngay trên lưng con cóc, mà sau này em được nghe kể lại là như vậy,...

Ông T thấy vậy mới lên tiếng với ra ngoài con sông kia(có lẽ là đàm thoại với a P trước r ã mới tính)

Ông T: mi chết r ã sao mi không đầu thai còn ở lại nơi đây náo loạn giết hại người vô tội?

Anh P: ông không biết gì về chuyện giữa tôi và con T đâu, ông về đi không thì tôi không khách sáo nữa, vết thương hôm bữa ông và thằng nhóc kia đánh tôi thì tôi vẫn chưa quên đâu (cái đoạn a P nói quả thực chú em không nghe mà được bác D kể lại sau này luôn) 😊

Ông T: ta nói cho chú mày nghe này, ở dương gian phàm ai làm việc gì ác thì r ã cũng sẽ nhận quả báo, hà tất chú mày phải hao tâm tổn sức mà phí thời gian ở cái nơi quái quỷ này mà làm cô hồn vất vưởng? Tao thì khuyên mày thế thôi, ngu học thì chịu ...

Vừa dứt câu một luồng gió thổi r ã hông hiểu sau ông T bị dính kill hay sao ý? Ông bị đẩy văng xuống đất 2m khi đang đứng trên tế đàn, máu mồn vả ra, bác D ko cần lòng chạy đến đỡ ông T dậy, mấy thanh niên sợ tái mặt hết chạy thụt lùi ra hết phía sau lưng chú Lâm nhà em 😞

Bác D lên tiếng: cha ơi, cha có sao không?... _ chạy ra dùng Sát phá lệnh điếm về hướng a P, bên ngoài sông nổ một tiếng bùm r ã có tia sét vụt sập tới nơi bác D thì ông T mới cố lê thân ra đỡ, cũng may vừa kịp lúc có môm ông già tầm 50 tuổi, (em không biết bao nhiêu nhưng nghe chú Lâm kể thì ông cũng còn trẻ, không lớn hơn ông T là bao)

Ông già đó mới từ đâu phóng ra quẹt tay một phát tia sét biến mất r ã quãng về phía con sông một đạo bùa hô to "a la ni, xuất phong lệnh, trừ tà, lúc đó con cóc mới từ dưới sông nhảy cản lại đòn đánh cho a P nhưng

không sao cản nổi, bị đánh trọng thương văng lên bờ hiện luôn nguyên hình, nếu mà lúc đó không có ông bác đó chắc bác D nhà mình đã ngấm cmnr,... mấy cha bánh bèo núp sau lưng chú Lâm này giờ sợ muốn bôn ra qu ân thấy có cụt đen đen trắng trắng văng lên cả đám la làng, chạy thụt mạng hết, còn lại 4 người ở đó là chú Lâm, bác D, ông T đang nằm do bị nội thương và một ông bác bí ẩn,...

Không để a P trốn thoát ông bác đó mới tiếp tục hô to " a la ni, kinh lôi thủy dương lệnh, trừ tà" tia sáng bắn ngay về hướng con sông lóe lên một cái r ỡ tắt, một vũng máu bắn lên r ỡ rơi xuống sông, ông T mới nói với ông bác bí ẩn đó ...

Ông T: mau mau tấy uế con sông đó mau, sư huynh

Ông bác: ta biết r ỡ! Chú mau nằm nghỉ đi, mọi chuyện để ta lo

Chú Lâm ở đó nghe được tiếng ông T gọi ông già kia là sư huynh thì cũng đoán ra được phần nào... chú Lâm lại gần phụ đỡ ông T dậy nhưng ko dám nói câu nào

Xong xuôi hết mọi chuyện r ỡ cả 4 người dìu dắt nhau về nhà...

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 14: Sau chặn đường dài

Về nhà không ai nói câu nào, chú Lâm và bác D còn nhớ như in lúc mà bị hôn a P đánh văng khỏi tế đàn mà đến giờ 2 thím vẫn rung như cây sậy ấy. Bởi bác D thường ngày luôn nghĩ không ma quỷ nào đánh nổi ông T nhưng hôm nay bác D quá ư là lằm, và kể từ hôm đó trở đi bác D luôn đề phòng mỗi khi gặp ma và không bao giờ xem thường chúng nữa,... quay trở lại ngôi nhà của ông T khi mà cả bốn người giờ đây đang nằm rũ rượi, nằm mà nằm sắp lóp từng đũa ý lộn từng từng người một... ông T thì ho sặc sụa thổ cả huyết ra, người bí ỉn kia thấy ông T nội thương lần này khá nghiêm trọng nên cũng từ từ đến giường ông T mà bắt mạch,...

Ngồi sau lưng ông T xếp bằng lại rồi vận công trị thương y như trong phim kiếm hiệp vậy, hơi bốc lên mà nhìn ngầu ghê lắm mấy thím ạ, chú Lâm ngồi đó im ru không dám ho. Sau khi trị thương xong thì mọi người đỡ ông T nằm xuống, ông già bí ỉn khàn giọng...

Ông ấy trầm ngâm rồi nói: haizz... ta đã tính đâu đó hết rồi nhưng có lẽ kiếp nạn này còn quá nặng, ta không đến kịp thời để cứu đê,...

Ông T vừa ho vừa trả lời: thôi ý trời đã như vậy,... huynh đừng tự trách bản thân mình nữa.Ặc Ặc (lúc này ông ho mà em ko biết mình họa thế nào nên mấy thím cứ mừng tưng lúc ông vừa nói vừa ho nhé ^^)

Bác D: thôi cha nằm nghĩ đi, có gì đến sáng mai rồi tính, dù sao thì chuyện a P cũng đã giải quyết xong cả rồi, không phải lo nữa!

Lâm: dạ đúng rồi! (thầm nghĩ trong lòng "ông già kia là sư huynh của sư phụ mà khi đứng trước yêu ma cường hào đã đánh trọng thương ông T thế kia mà ông ấy lại không một chút hoảng sợ, đúng là hàng Thiên Nhân có khác *.*

Nói một lúc rồi cả ba người trở ra phòng khách để cho ông T nằm nghỉ, ba người cũng lục lọi tìm cho mình một chỗ để dựa lưng vì lúc đó cũng đã 2,3h sáng gì rồi...

Mãi cho đến sáng, cả ba người thức dậy rồi ngẫm kể chuyện qua lại, thì lúc đó chú Lâm mới rõ lai lịch của người bí ẩn kia là ai... theo lời kể lại của chú Lâm nhà e thì ông ấy tên là Phạm Minh Minh, là sư huynh đồng môn với ông T đồng thời là người anh ruột của ông T, một trong 12 người được đứng vào hàng Thiên Nhân, giỏi võ và tinh thông huyền thuật của dòng tộc...

Ông Minh cũng ở lại đây chơi được vài hôm rồi lại bay trở về bên Tàu nữa, lúc đó chú Lâm cũng có thấy ông ấy nói nhỏ gì đó với ông T ý rồi mới đi,... Mãi đến 3,4 tháng sau ông T khỏe hẳn rồi mới nói ra là có ý định đưa chú Lâm nhà em sang bên kia học một thời gian vì ông ấy thấy tố chất và tiềm năng trong chú Lâm là hợp để làm đệ tử gia nhập huyền môn của họ Phạm, ban đầu chú Lâm cũng ngỡ ngàng lắm rồi sau đó cũng gật đầu, phải xin dữ lắm ba má của chú mới cho đi vậy là chú đi mấy năm trời luôn các bác ạ, đến khi ông về được một năm rồi mới có cơ hội gặp lại ông và ngẫm kể lại như này đây...

---Hết---

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 1: Anh em tương phùng

Sau mấy năm trời qua bên tàu học thì chú Lâm nhà em về nước, cũng tầm 8,9 năm gì đó. Trở lại Quảng Bình, nơi từng có rất nhiều kỉ niệm đẹp cũng như những chuyện buồn vui xảy ra ở đây, về đến con đường làng hôm nào chú Lâm bước từng bước và ngắm nghía mọi thứ xung quanh, chẳng thay đổi gì sau ngần ấy năm xa cách ngoài việc là con đường giờ đây đã tráng nhựa nên đi rất êm, không còn gồ gề như lúc trước nữa (ôi... cái cảm giác thật là yomost). Lúc đi ngang qua chỗ bụi tre phía sau có cây treo cổ, chú Lâm đứng khựng lại quay đầu đi vào chỗ bụi tre nhìn lại khung cảnh đó rồi nhớ lại (à ờ... nhớ cái thời trẻ trâu oanh oanh liệt liệt đó). Cái cây treo cổ vẫn còn đó, những vết tích vẫn còn hằn in trên cây. Loì nhoi tự sướng úp phây bút xong rồi chú mới tiếp tục vào trong làng (à quên giờ thì đã là thị xã rồi nhá, khang trang hơn xưa nhiều)... Về đến nhà, thấy bà cô (mẹ chú Lâm) đang cong lưng quét sân trước nhà, chú Lâm cũng từ từ chậm rãi đi vào như người trong nhà, lật đật mẹ chú nhìn một hồi lâu rồi trợn mắt

- Chèn ơi, thằng Lâm... con về lúc nào đấy?, sao không cho má mi biết gì hết trơn vậy?

Trong cơn xúc động má chú ứa nước mắt,... vội lấy tay gạt nước mắt cho bà, chú Lâm thưa...

- Dạ con cũng vừa mới về tới thôi, con muốn tạo bất ngờ cho má mà hehe

- Cái thằng trời đánh này, lớn rồi mà cứ y như con nít ấy, thôi mau vào trong thưa ông già mi kia, chắc ông mừng lắm!

- Dạ...!!!

Chú Lâm nhà em tiếp tục vào trong chào hỏi này nọ rồi nhanh nhanh xin mami chạy ra đầu xã chơi (thật ra là ông đi qua nhà bác D thôi, vì khoảng thời gian đó bác D không theo ông T qua bên tàu với chú Lâm nên cũng đã mấy năm hai anh em không gặp lại nhau rồi).

Ra đến đầu đường vào nhà bác D thì đã thấy ông đứng đó từ bao giờ rồi (mà kể cũng lạ lắm, lúc nào ông cũng thần bí như thế đó các bác ạ ~_~) vừa nhìn thấy chú Lâm là ông chạy đến ôm ghì lấy... chú Lâm muốn thở ô xy với ông luôn

- Trời ơi tao đợi mày từ hôm qua lận, giờ mới về tới... cái thằng yếu sinh lý năm nào của tao

- Tổ cha mi chứ yếu, đi ngủ 5 năm giờ cũng có chút thành tựu đấy chứ chả chơi đâu... à mà này, thời gian qua mày ở đây thế có luyện gì không?

- Ở không, thỉnh thoảng ra nghĩa địa hít thở chút không khí trong lành cho dễ ngủ rồi trở vào thôi:))

- Dù... ghê ghê!!!

- Ahihi cũng thường thôi chú ê...

- Vợ con gì chưa?

Bác Dương bu ãn r ãi: tao f.a mày ạ

- f.a hay ế vậy chú em?:)

- hừm... tao ế kệ tao

Hai ông tướng này vào quán cóc gần đó bên đường vừa uống nước vừa tám chuyện chém gió qua lại, từ xa xa có một chàng thanh niên cũng đẹp trai, cao ráo mét sáu mặc quần sọt dép lười đi vào quán...

- Con chào chú Lâm

- Ở thằng quái nào thế?

Bác Dương nói thêm vào:

- nó là Long, cháu mày đó Lâm

- Adu... nó lớn nhanh vậy r ồi à, nhớ h ồi đó còn b ồng nó trên tay, giờ đã thành thanh niên trẻ trâu r ồi Dương nhỉ? sao r ồi học hành sao r ồi hã nhóc? Còn nhớ những cái chú mày dạy trước khi đi không?

- Hi hi... dạ, con nhớ chứ sao quên được (mấy cái ổng chỉ toàn là ổng troll mình không đấy sao mà quên được)

Chú Lâm giật mình:

- à này! Sẵn hôm nay anh em gặp lại mình làm một ch ầu hoành tráng không Dương, thằng Long dẹt qua một bên...

- xí! Có cho con cũng chả thềm uống đâu

Bác Dương vỗ đùi: à được, đợi mày v ề tao mới dám uống đấy

Vậy là cả hai người ng ồi nhâm nhi ít rượu nữ nhi h ồng thượng hạng do bà năm pha chế cùng với đĩa m ỹ là một ít khô mực.

Uống ly nào là chậ lưỡ i ly đó, em ở ngoài nhìn hai ổng uống không biết làm gì nên cứ lâu lâu lợi dụng sơ hở là hốt ngay một miếng khô cho vào miệng...(hờn hai ổng ghê lắm các bác ạ ~_~ lúc nào đi đâu mà có mặt ông Lâm là y như rằng em bị ra rìa từ a đến z)

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 2: Mơ hồ

Nhậu nhệ no say thì hai ông thầ này đã say bí tỉ mất r ồi (ôi giời! Em lại đoán ra được cái cảnh tượng phải đèo b ồng hai đống thịt ngâm rượu này về nhà mà em muốn khóc luôn vậy! Hic hic)

Ấy vậy mà cũng may mắn cho em là khuya hôm đó chị Bối Bối có ra phụ em đưa hai ông thầ về nhà nên cũng đỡ.

- a, chị Bối Bối!... sao chị biết mà đến chỗ này hay vậy?

- Chị có gọi cho anh Dương nhưng anh ý không nghe máy là biết ngay thế nào cũng ra quán cóc này ng ồi mà, bởi chị cũng có hay là nay có khách quý về^^

Sao đêm đó em gặp chị mà em mừng khôn siết luôn ý,(mô phật! Đêm nay đỡ được một bác, còn lại ông chú)

Chị Bối thì đưa bác Dương về nhà ổng còn em thì vác ché Lâm về nhà bà cô (phải nói thật là tướng em có mét sáu mà phải công cái đống thịt hơn 60 chục kí này thì quả thật là em muốn vô li ền chai nước biển luôn ý, em bị dị ứng với rượu)

Trong lúc em chở chú Lâm về nhà, lúc đó cũng tầm 12h hơn r ồi, trời đêm tối vắng tanh chả một bóng người, chỉ còn vài ánh đèn leo lét của những cây đèn đường soi bóng trên con đường đêm đó. Bất chợt từ xa xa đúng ngay chỗ khúc cua vào nhà chú Lâm (đường vào nhà chú Lâm rộng lắm nên không thể gọi đường đó là một con hẻm được) bên đường có một bóng người thấp thấp đang đứng cuối mặt xuống, phần vì trời tối quá em cũng không nhìn rõ nhưng khi càng đến gần thì càng nhìn rõ hơn do cái đèn pha trước con xe dream em chở chú Lâm rọi vào bên đó

Thằng nhóc vẫn đứng cuối mặt, em chạy lướt qua luôn vì em nghĩ chắc là mình hoa mắt rồi quên bằng đi đến sáng hôm sau luôn

"Nhắc mới nhớ là quên kể về thông tin của chị Bối Bối cho các bác biết"

Chị Bối Bối là em ruột với bác Dương, do chị ấy nhìn còn rất trẻ nên mới gọi bằng chị với lại kêu quen rồi em không đổi được (bởi vậy em hay bị chú Lâm kí đầu cũng là vì chuyện này mà ra đó các bác ạ ~_~) nhớ năm đó chị đang là sinh viên năm cuối của trường ĐH Kinh Tế tp.HCM, chị không theo nghiệp của cha nên có biến chị thường hay ở nhà để bác Dương xử lý thôi, dẫu là như thế nhưng chị Bối vẫn có thể nhìn thấy ma và biết dùng một số đạo bùa đơn giản để phòng thân. Em thì nhỏ hơn chị Bối tới 7 tuổi lận còn ông chú Lâm thì 10 tuổi, cái năm chú sang tàu thì em mới có 3 tuổi à (em thì dễ nuôi lắm, cái gì cũng ăn được, cho gì ăn nấy à mà được cái là em cũng chịu phá phách lắm:v, đến khi lớn thêm chút thì cũng bớt nhieu rồi)

Mùa thu năm ấy trời nhiều gió, em ở chơi nhà chú Lâm đã mấy tháng qua rồi do đôi khi em đi học rồi có dịp là chạy ra Quảng Bình ghé thăm nhà bà cô rồi ở lại chơi luôn(mà thật ra thì em cũng chả tốt lành gì đâu ạ, chẳng qua là em muốn được nghe bà cô và bác Dương kể về những câu chuyện tâm linh rùng rợn có thật để em có ý tưởng mà viết truyện ma thôi ạ hê hê)

Ngay khoảng thời gian chú Lâm vừa về thì tầm vài hôm sau là có chuyện kì bí xảy ra ở nhà hàng xóm kể bên chú Lâm (em là đứa nhóc nắm bắt tình hình nhanh nhất xã đó các thím đừng nhờn với em nhé). Chuyện là tối hôm trước (tức là trước cái hôm chú Lâm nhà em về) Có một ông chú chạy xe ba gác chở rất nhiều tôn để lợp nhà ngang con đường vào nhà chú Lâm, không biết xui rủi sao mà có thằng bé tầm mười tuổi gần nhà chú đang đạp xe về nhà rồi quẹt vô chiếc xe ba gác vô tình những tâm tôn quẹt ngang cổ thằng bé đứt lìa, máu văng tung tóe khắp nơi, thằng bé chết ngay sau đó. Ông chú đó thì được đưa về cơ quan công an lấy lời khai,... nhưng chuyện không đơn giản như vậy, nghe chuyện đó thì mới giật mình nhớ lại

khoảng thời gian hồi đêm hôm trước rồi mới mừng tượng ra được cái thứ hôm đó em gặp là gì...

Như con ruồi bu cùi bắp, em biết chắc là thế nào kì này cũng sẽ được tận mắt chứng kiến những điếu mà trước giờ em chỉ được nghe chú Lâm và bác Dương kể lại thôi và càng mừng hơn nữa là được thấy mấy cái bùa bắt ma thật của bác Dương và chú Lâm (Trong lòng vui phải nói là..."tốt, cực kì tốt luôn")

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 3: Chết hụt

Chiều ngày hôm đó em quyết định kể luôn cho chú Lâm nghe về chuyện mà hôm bữa nhậu chờ ông về gặp. Kể xong nhưng ông chẳng phản ứng gì mà vẫn chăm chú ngồi chơi con điện tử trong phòng...

- Này chú, chuyện như thế mà sao con nói chú chẳng có tí phản ứng gì hết vậy?

- hừm... cái đó gì là lạ đâu mà chú mày bắt tao phải phản với chẳng, chừng nào nó đi theo ám mày đi rồi tao cứu hahaha

Ông nói rồi cười một tràng thật lớn làm em què luôn

- Ghét! Không nói với chú nữa, tự con ra ngoài đó hóng vậy ~_~ (bởi có ông chú lạnh lùng girl như này thì bảo sao em không hay chọc phá ông)

Em thầm nghĩ trong đầu (chắc tối mai ra hiện trường xem động tĩnh mới được, chắc ăn là hồn thằng bé mới chết vẫn còn đâu đó ngoài kia không đi đâu xa được)

Tối hôm đó em nằm nhớ đến chuyện thấy thằng bé hôm bữa hoài à nên không ngủ được, cứ nằm lẳng qua lẳng lại trên giường (thôi thì nằm ôm con pikachu rồi đếm cừu cho dễ ngủ vậy ~_~)

Cứ đếm cừu được mười mấy hai ba con gì đó thì em ngủ luôn các thím ạ

Trời sáng em mới bắt đầu lần mò ra đầu lộ, ngay chỗ gặp thằng bé hôm trước,... vết máu loang lổ vẫn còn in ấn trên mặt đường, thầm nghĩ (số chú mày nhỏ quá, mới có 10 tuổi đã bị cho lên bảng điểm số rồi, ôi mà thôi! ai bảo chú mày ngu người làm gì:v)

Chiều đến ng ời nhà tự dưng thấy chú Lâm bung một mâm đồ cúng ra ngoài, em đoán mò cũng biết chắc là đem ra chỗ thằng nhóc bị tại nạn đó. Vậy là em lén chạy theo sau ông chú Lâm để hóng coi ông làm gì với đồng đồ đó. Khi ra đến nơi, ông đặt mâm đồ cúng bên lề đường gần ngay chỗ thằng nhóc chết, thấp nhan lên r ồi khấn, do ở xa quá nên em không nghe ông khấn gì, khấn xong thì ông ngược lên nhìn gì gì ở xa ấy, r ồi nói bla bla gì đó (mấy thím cứ tự tưởng tượng cảnh ông nói chuyện một mình đi nhé), nói xong ông lại đốt ít giấy tiền vàng bạc r ồi mới trở vào trong, đợi ông đi vào trong đó được một h ồi r ồi em mới dám l ần mò ra chỗ ông cúng lúc này...

(Ôi định mệnh! Lão cáo già này cúng cô hồn hay sao ý mà thấy có hột vịt muối và thịt luộc, kế bên có tờ giấy ghi tên tuổi người khuất...)

Em nhặt lên đọc

- Mao Dật Quân (họ hàng thánh Mao Trạch Đông:v)

Em vừa đọc hết cái tên thì gió thổi mạnh quá em vọt tay làm bay mất, em vội chạy theo bắt lấy r ồi chạy ra giữa lộ h ồi nào không hay... từ xa xa tiếng xe hàng bóp kèn in ỏi "ting ting"... chuyện xảy ra bất ngờ quá em chờ người ra r ồi trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi bún đó em bị ai đó ôm r ồi đẩy vào trong l ề, em té nhào (lúc đó phải nói là cái mặt em ngơ ngác ra luôn ý các thím ạ)

Giọng nói quen thuộc lại cất lên:

- Này, này! Chú mày có sao không? Làm gì mà chạy ra giữa đường giữa xá thế? Tính gặp ông bà à?

Em chưa kịp định thần lại được cái giây vừa nãy nên trả lời trong cái giọng run run

- Dạ... dạ con tính nhặt tờ giấy con vừa làm rơi như..ng gió, gió thổi mạnh quá!

- Thôi cái đầu chú mày, ở xa tao thấy có thằng nhỏ nó giựt tờ giấy trên tay mày chạy ra đường rõ ràng luôn ấy chứ

Lúc đó em mới nhìn lên thì mới biết người cứu em chính là bác Dương.

- Tao vừa đi bộ sang nhà thằng Lâm chơi thì gần đến ngã ba rẽ vào đường nhà thì thấy chú mày ng ồi bên lề đường làm gì đó r ồi tao cũng không biết thằng nhóc kia là ai nhưng tao thấy nó tính kéo mày đi theo nó vậy là tao mới chạy ra cứu đấy(ôi mợ ời! Nghe bác Dương ổng nói mà người em rụng rời cmn hết luôn ý, cũng may là mạng lớn có Ông bà phù hộ nên chưa chết hichic)

Bác Dương dìu em vô nhà, thấy em với bác Dương thì chú Lâm bất ngờ hỏi

- Ủa! Tao kiếm chú mày từ nãy đến giờ, thì ra là đi chung với thằng Dương h ồi nào không hay luôn vậy?

- Thôi! Diu thằng nhỏ vào trong trước đã r ồi tao giải thích

- Có chuyện gì vậy?

Sao khi cho em nằm ng ồi, dán băng keo vài chỗ trên người thì em mệt quá cũng ngủ thiếp đi luôn

Ở ngoài phòng khách bác Dương và chú Lâm ng ồi bàn chuyện vừa r ồi xảy ra với em

Chú Lâm chạt lưỡi

- haizz... vừa mới cúng nó ít đồ vậy mà vừa quay vô nó đã tính kéo thằng cháu của tao theo nó

(giờ tay kí vào đầu chú Lâm một cái " beep" ...)

- ui da, biết đau không hả thằng kia, làm gì kí đầu tao?

- tao cóc đầi cho mài thông não ra Lâm ạ, mài nghĩ sao mà đi tin mấy đứa cô h òn ngạ quý như thằg bé chết đườg đó vậy, mài không biết là đả số nhữg người chết trẻ thườg rất hay phá phách hay sao? Bởi vậy mà nhữg lời của chúng nói rõ ràng là không nên tin

- à, ờ... thì mài nói tao mới biết đấ

Bác Dương xỉ mặt

- Thôi tao cạn lời với mài luôn r ã, chuyện đó mà cũng phải đợi chỉ nửa cơ đấ ~_~

- Vậy... Giờ mình phải làm gì đây mà?

- Tao thực sự chả biết suốt thời gian ở bên đó mài đã học đượ gì mà giờ về thì tao lại tiếp tục là đứa lập kế hoạch

...

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 4: Nhập hồn

Ngày hôm sau em, chú Lâm và bác Dương cùng ngồi lại bàn chuyện cái vong trước ngã ba đường ngoài kia

(Em ngồi co ro vẫn còn sợ vì mãi nhớ đến cái cảnh hôm bữa, mô phật em ăn chay các bác ạ nên trời ổng thương ổng cho trầy da nhẹ nhẹ thôi nên cũng đỡ)

Giọng bác Dương hỏi thăm em

- Này nhóc, hoàn hồn lại chưa đấy? Từ hôm qua đến giờ sau cái vụ tai nạn là nhìn chú mày chả khác gì bị bắt mất hồn cả ~_~ tao nhìn mà cứ như đang ngáo đá vậy!

- ~_~ bị như thế bảo sao con không mệt (dù sao thì mình cũng là một tên đại tài cơ mà)

Chú Lâm ngắt lời

- vậy thôi giờ bình an vô sự là tốt rồi, trở lại việc chính đi... Dương! Mày có kế hoạch gì chưa?

- hừm... thôi thì bây giờ vậy đi, tao và mày tối nay làm gấp cái tế đàn nho nhỏ cầu siêu cho thằng cu đấy rồi sẵn tao ra hỏi chuyện nó một số chuyện luôn, được thì xin nó một con số... khổ quá mày ạ, đang kẹt nét:))

- á đù...đủ, thế mà bác cũng nghĩ ra được luôn à (gớm khổ em thì mệt trong người từ qua nay mà ông bác ổng còn tâm hơi đi xin số nữa thật đúng là... cái đồ quỷ xừ hà)

- Thôi thằng Dương nó bảo thế thì thôi đành quyết định vậy đi, cứ thế mà làm...

- Dạ

Sau khi bàn xong thì tất cả giải tán, nhà ai về nhà nấy. Em và chú Lâm nằm nhà nghỉ ngơi cho đến chiều tối thì mới gọi bác Dương và cả ba cùng ra ngoài đầu đường đó... mà thú thật là lúc đó dù trời còn sớm nhưng xe vẫn vắng, lâu lâu mới có một hai chiếc chạy ngang nên cũng dễ cho việc chuẩn bị đồ làm lễ không lo ai đến phá

"Ốt ết" ... tiếng đồng hồ của em báo hiệu đã đến giờ thích hợp để gọi hồn sau buổi cầu siêu ban nãy... (gớm khổ bác Dương chả biết cầu gì mà cầu được có tầm 5,10p là xong các bác ạ)

Chú Lâm lúc này đang đứng trước bàn làm phép nho nhỏ của chú, nhan đã cắm vào lư hương... lá bùa được xếp thành hình ngũ giác cạnh một chiếc chuông, chú lâm mới cầm chuông đặt vào giữa hình rồi khấn...

- mong em quay về.. cấp cấp như luật lệnh

Ồ là la... kì này được coi live stream trực tiếp full HD thế này thì mới biết được là cái bùa không khí nó rất là lạnh lẽo âm u như thế nào luôn.

Quay trở lại bàn làm phép của chú Lâm thì bấy giờ chú mới bắt đầu cầm chuông và lắc, cứ vừa niệm vừa lắc như thế suốt nửa tiếng đồng hồ.

Ngọn gió từ đâu phà vào sau gáy làm em rùng mình, da gà nổi hết cả lên rồi tự dưng hai ông thần đó lại nhìn em bằng ánh mắt trêu mến đến lạ kì (thần nghĩ rồi rồi lại là có chuyện gì nữa đây)

Em quay người lại mắt đảo lia lịa nhưng chả thấy gì cả

- Này hai người làm gì mà nhìn con lôm lôm ghê thế?

Chú Lâm lên tiếng

- À, ờ... không có gì, chỉ là...

- Là gì? Chú nói đi úp úp mở mở sao con biết được ~_~

Bác Dương chạy lại che miệng chú Lâm rồi cười

- hề hề! Không có gì đâu chú mày đừng nghĩ lung tung.

Nói xong rồi ông kéo em vô gần bàn làm phép rồi ông dúm cho lá bùa vào túi

- chú mày cứ đứng im nghe chưa, cho tao mượn xác tí tao cho thằng đấy nhập tràng

(A đủ đủ! Chẳng biết nghĩ sao mà đòi lấy xác mình cho cái thằng bé kia nhập vào để nói chuyện không biết? ~_~ Dẫu sao thì mình cũng còn trai tân cơ mà, thế có phải là quá thiệt thòi không?)

Em rung càn cập nhưng đi theo hai thánh này tới đây rồi thì đành trao thân luôn chứ biết sao giờ, em mới từ từ gật đầu.

- Làm nhẹ nhẹ thôi đấy, người ta còn là đồng tử đó ahuhu

- Rồi rồi! Chú mày khéo lo, có tao với thằng Lâm đây cơ mà!

Vậy là vừa nói xong, một hồi em ngất đi lúc nào không hay, mọi chuyện từ khoảng thời gian đó cho đến sáng hôm sau khi em tỉnh lại em đâu không nhớ gì cả.

Sau này em được ông kể lại là như này

Sau khi em ngất đi là thằng nhóc đấy mới nhập vào em, nó nói rất nhiều chuyện

- huhu, em nhớ ba mẹ lắm nhưng em không vào nhà được phải lang thang quanh đây, trước nhà có cái ông gì ấy không cho em vô (chắc là thổ địa)

- Thôi nín đi, sợ dĩ tao gọi chú mày lên đây cũng là vì muốn hỏi một số chuyện thôi,... hôm bữa tao có lòng tốt cúng cho mày ít đồ sao mày lại

muốn bắt thằng cháu tao đi theo là như nào? Giải thích mau không tao cho một kích là bay mất xác, ý nhần... bay mất vía nghe chưa

- Dạ... huhu, em... em cũng không muốn thế đâu nhưng em bị mấy ông kia xúi phải giết người mới có thể siêu thoát nên em mới làm liều

Ông chú Lâm nhà em giận tái mặt

- hừ thì ra là vậy, sao chú mà dễ tin thế... thôi thì lần này tao tha cho chú mà nhưng phải hứa là từ đây về sau không được hại người nữa nếu không thì đừng trách bần đạo ra tay độc ác nhá

- dạ dạ em biết rồi ạ

Vừa kịp lúc thằng mắt ma ấy biến khỏi xác em thì bác Dương khựng lại rồi nói với theo

- Khoang khoang, chú cho anh một số được không, trúng hậu hĩnh anh gửi chú ít đồ ăn ok nhé

Thằng đấy không nói gì mà vẽ xuống đất một con số rồi thoát ra khỏi xác của em luôn

Em nằm bẹp dưới đất, hai ông thần thu dọn xong rồi mới vác tấm thân ngọc ngà của em về nhà đấy các bác ạ

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 5: Ma theo

Vài hôm sau, em và chú Lâm cùng ngồi lại nói chuyện về cái vụ hôm trước

- Này Long! Chú mày có thấy đi đâu kì lạ về cái vụ thằng bé chết đường ấy rữ mà đi chết không?

- Thôi, mình ngưng bàn lại chuyện đó được không chú. Con còn giữ được cái mạng này là con mừng lắm rồi, con không muốn truy cứu gì thêm đâu vả lại nó cũng bảo là nó bị ép rồi còn gì, hà tất phải nhắc lại cho chuyện thêm phức tạp hã chú! (Góm khỗ em từ bi lắm các bác ạ:v)

- Nhưng mà... tao thấy trong chuyện này không đơn giản vậy đâu

- Sao chú biết là nó không phải như vậy?

- Ờ thì... mà nghĩ thử xem, tại sao cái bữa nó chết thì không ai thấy mà chỉ có mỗi mình chú mày thấy, dù rằng tối hôm đó tao say bí tỉ mất rồi nhưng tao vẫn khẳng định là mà đang bị nó ám

(What đờ con heo)

Em chề môi, gạt tay

- Thôi đi! chú toàn hù con, con với nó có quen biết gì đâu, mà con chỉ nghĩ đơn giản là hợp vong nên nó mới kéo con thôi chứ có cái gì đâu mà chú làm nghiêm trọng dữ dạn...

- Á r ữ r ữ! Chú mày nói thế thì thôi vậy, tao có lòng tốt quan tâm đến tính mạng của thằng cháu yêu dấu của tao nên tao mới nói thôi, mà không

thèm nghe thì nhớ sau này nó có tìm mày nó thông thì đừng bảo là tao không nhắc trước đó nhé!!!

Nói rồi chú Lâm bước vào trong phòng đóng cửa lại còn mỗi mình em ngồi một mình ở phòng khách mà suy nghĩ đến những gì ông chú vừa nói

(Lạ thật, thường ngày ông có bao giờ tốt với mình như vậy đâu, sao tự nhiên hôm nay lại quan tâm đột xuất dữ vậy? Không lẽ...những gì ông nói lúc này là thật sao?)

Trong đầu em bây giờ lại cảm thấy mọi chuyện rối tung hết cả lên, từ một cái chuyện nhỏ nhất chẳng liên quan gì đến cuộc sống của em mà bây giờ em lại tự dưng rước phiền phức này vào mình... chưa bao giờ em thấy mình ngu con tu hú đến như vậy ~_~

Mà... ông chú lần này rất nghiêm túc với em nên bản thân em đã quyết định là đi tìm bác Dương giúp coi xem sao. Sau khi đến nhà bác Dương và kể hết mọi sự việc cho bác nghe thì bác chỉ phán đúng một câu xanh rờn luôn mà tới giờ em vẫn còn hơi bị hoang mang đấy các thím ạ

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 6: Sự đả ngộ của ma đối với em

Vậy là tính từ ngày em bị nhập hồn ý nhầm... nhập hồn tới giờ thì cũng đã được hơn chục ngày rồi các bác ạ, thú thật là sau cái hôm qua nhà nói chuyện với bác Dương rồi nghe ông nói cái vong thẳng đấy nó cứ theo sau lưng em suốt nên em cũng thấy hơi sợ, mà sợ là sợ một phần thôi chứ cái chính vẫn là thắc mắc tại sao nó lại đi theo em? Có chẳng nó còn âm mưu gì nữa, hay lại có con ma già lâu năm nào bắt nó phải làm như vậy ~_~

Dù cho có là gì đi nữa thì chuyện đó vẫn là chuyện làm em không ngủ ngon được. Sáng sớm e vội tranh thủ qua nhà bác Dương để bàn bạc tiếp câu chuyện của ngày hôm trước, vừa bước vô đã thấy ông chú Lâm ngồi sẵn trong nhà rồi...

Chú Lâm gằng giọng bảo:

- Chú mày làm gì mà lật đật chạy sang nhà bác Dương mà sớm vậy?
- Dạ thì... cũng vì chuyện vong thẳng nhóc đó chứ ai vào đây nữa chú!
- Á à ờ,... chuyện đó tao biết rồi, mà ng ồi đi để tao bàn với thẳng Dương

Nói rồi chú Lâm quay sang bác Dương hỏi:

- Rồi, giờ mà lập PT đi, tao với thẳng Long sẽ phối hợp chứ tao là tao ngu mấy cái vụ chỉ đạo, biên đạo múa này lắm
- Ờ! Tao cũng có bảm quẻ hết cả rồi, thẳng Long không sao đâu nhưng mà... bắt đầu từ hôm nay tạm qua nhà tao ở vài hôm đi, để tao nói chuyện với thẳng đấy coi đưa chủ mưu là ai.

Vậy là tất tậ em ở lại nhà bác Dương ngay ngày hôm đó. R ồi đến sáng, ổng lại tiếp tục dẫn e ra sân sau cúng bái cái gì ấy, xong xuôi lại nhét vào túi em một bịch dây rút màu hường, ổng còn dặn là trong đó có bùa và mùi hương giúp ma quỷ tránh xa nhưng... đó cũng chỉ là cách tạm thời. Bác Dương bảo em ng ồi đó đợi ổng để ổng ra ngoài trước hỏi chuyện cái vong đó, nhưng không được cho nó thấy mặt em (các bác cũng biết r ồi đó! em thì đập chai khỏi bàn r ồi lại thêm cái nét chuẩn chó sói ca nữa nên nếu mà con ma hám trai đó mà gặp là xác định ngay một chai nẹp tun r ồi các bác ạ)

Ấy vậy mà cái số đào hoa nó vẫn không buông em mấy thím à, chuyện là tối hôm đó em có mắc tiêu nên ra sau nhà bác Dương để giải quyết b ầu tâm sự. Ấy nhưng mà ngó ra cái nhà xí thì ôi thôi luôn, cách cả 50m lại còn cỏ mọc um tùm. H ồi đó hình như chỉ làm nhà xí ở ngoài nhà chứ chả làm trong hay sao ấy mà em đi nhà nào cũng thế, quay trở lại hiện trường thì em cũng mắc đến nỗi quéo càng r ồi, nhưng mà nhin thêm nữa chắc về thành dưỡng thai mất nên em quyết định đánh li ều một phen luôn. Chạy thật nhanh ra cái nhà xí, lọ mọ bật cái đèn tí trên đ ầu lên r ồi ng ồi ý nh ằm đứng x ả lủ. Lúc mà còn đang đê mê thư giãn thì... "lộp bộp" tiếng ai đó ném đá lên tr ần nhà, trong đ ầu em lúc này cũng chả thềm nghĩ ngợi gì nhi ều đâu vì đang phê con tê tê mà lo x ả lủ cho xong kia mà ~_~

Khi em giải quyết vấn đề tâm sinh lý thuyết thực tế xong thì mới kéo khóa qu ần lên "rẹt rẹt"... mắt em đảo lia lịa luôn các bác ạ, ma nó thương em nên nó toàn kiếm em những lúc e đi tè ~_~ cũng may là chưa tè ra qu ần bao giờ

R ồi chuyện gì đến thì nó cũng đến, em bình thản quay mặt đi ra thì em bị vấp ngay cái vật gì ấy

- Ui da!, tổ cha đũa nào đặt cục đá to đùng trước cửa nhà vệ sinh vậy? (thần nghĩ quái lạ, lúc nãy bước vào có thấy cái gì đâu)

Xuýt xoa người vài cái r ồi em mò tới chỗ cái cục đen đen ấy, trời tối dù có đèn nhà xí rọi ra nhưng ánh sáng nhỏ quá nên cũng chả nhìn rõ nó là gì, đến khi chạm vô thì thấy nó m ềm m ềm,

-... m.. ma... máu, what đờ heo mập?...

Tay em lúc chạm vào cái cục đó khi rút tay về là thấy luôn một vệt ướt đỏ trên tay, hoảng quá cuống cuống gắng lếch về cửa nhà sau bác Dương,

Em như điên người chả thể mở miệng ra nói nên lời

-k.. iểu kiểu.. với"

Chả ai nghe thấy em nói gì cả

Rồi "phập" một bàn tay mát lạnh nắm lấy chân em, kéo lên về phía bụi tre gần ngay sau nhà xí, thấy rõ ràng là bị thứ gì đó kéo nên em đành quờ quác tỏ ông huyênh thoai ném vào chỗ cái bóng đen kia

"Bẹp" ... ố xịt, hụt mợ nó rồi ~_~ vậy là nó kéo em vô tí trong bụi tre, rồi mọi chuyện về sau e không còn biết gì nữa vì em đã ngất đi luôn lúc nào không hay mất rồi.

Đến sáng bác Dương lôi em ra từ trong bụi tre, mồm bị nhét đầy đất sét, em nằm ngay trên ụ đất nhô cao trong bụi tre. Bác Dương mới lấy ra lá bùa huơ huơ quanh người em rồi đọc chú "bla bla gì ấy", nghe ông nói lại em cũng chả hiểu, sau khi đọc xong là em tự động ói ra hết đất trong miệng rồi lúc đó ông mới mang em về thành (nghĩa là đem vô nhà ông đó nghe mấy thím).

Khi biết được sự thật đó em đã súc miệng liên tục lần,... nhưng cái mùi đất vẫn cứ lân lân trong miệng chả chịu được.

- haizz, ý là tao có để cho chú mày cái bô dưới giường vậy mà không dòm xuống coi mà lại ra sau hè mần chi, tao quên nói là ma ngoài đó tuy là không làm hại mày nhưng trên mày thì được đấy cu ạ!

- Ác! Sau bác không nói sớm, chuyện này mà kể cho chú Lâm nghe chắc ông lại cười sập giường luôn mất hic hic

- yên tâm đi! Tao không kể cho ai nghe đâu, chú mày khéo lo xa nhẽ?
Hề hề hề

(Đẩy đẩy! Không lo mới làm lạ)

Sau cái đêm đó là xác định ở nhà ổng đem ngay cái chai theo bên mình và tuyệt nhiên không bao giờ bước nữa bước ra sau nhà ông bác Dương thêm lần nào nữa.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 7: Ác mộng đầu tiên

Từ qua đến giờ em ở nhà bác Dương cũng được 2 ngày rồi, dù là nhà bác rất an toàn vì đã có trận pháp trấn yểm sẵn, kèm theo nhà có thờ tùm lum tùm la hết nhưng mà trong em vẫn cảm thấy bất an các bác ạ, cái cảm giác như sắp tới sẽ có chuyện gì kinh cmn khủng khiếp xảy ra.

Buổi sáng này em ngủ ở một góc trong góc nhà bác Dương mà thần thờ, chẳng qua là thấy chán quá thôi, muốn ra ngoài chơi lắm mà ông cứ dọa...

- Con ra ngoài chơi tí rồi về được không bác Dương đẹp trai hí hí

- Ờ! Được chú mày cứ đi đi, chừng nào chết nhớ thăng về thành để tao còn biết đường mà cầu siêu nhé...!

(~_~ what đờ à mà thôi! Cứ dọa thế thì bố thằng nào mà dám ra đường)

Ngủ chán quá xá chán luôn nên em cũng đành móc trong túi ra con sấm sung để vọc!

(Chơi võ lâm mobile các bác ạ)

Lúc này thì ông bác Dương vẫn đang mân mê mấy món bảo bối của ông, nào là Trấn Hồn Âm Dương Kính, bảo vật bốn phái Liệt Dương Kiếm, Phạn Âm Kỳ, Mảng Kinh Bút và một số bùa khác nữa. Riêng bản thân em thì em chẳng quan tâm đến mấy cái món bảo vật tào lao đó của ông đâu, vì nghe tên là thấy quế hàng rồi ~_~

Đến xế chiều, lúc đang nằm nghĩ thì tự dưng hôm đó em nằm mơ, tình hình là trong mơ em thấy em bị lạc vào một nơi lạ hoắc. Trước mặt em là một con đường đất trải dài xa tít, em vừa đi vừa nhìn xung quanh, rồi từ xa xa em thấy một cô bé đi bộ về hướng ngược chiều với em, cô bé tầm 16

tuổi vừa nhìn thấy em thì cô bé ấy vội chạy đến chỗ em, nhìn cô bé cũng xinh và múp lúm

- Bạn ơi!, bạn mua dùm mình vài cây kẹo si gum nhé?

- cậu vừa học vừa bán si gum kiếm tiền đi học à?

- vâng

Em mò mò trong túi móc ra được tờ năm ngàn (ôi đệt! Mừng khiếp, cứ tưởng không còn đồng nào ủng hộ hội trẻ em nghèo cơ chứ!)

Vậy là em đưa luôn cho cô bé ấy hết năm ngàn và chỉ lấy một thanh kẹo thôi

- cậu cứ giữ lấy đi, coi như mình tặng cậu đó^^ ("hất tóc"... tự sao thấy mình cao thượng dữ vậy ta!)

Em ấy cảm ơn em rồi đi tiếp, em quay lại nhìn về hướng cô bé đi... bất thành hình từ sau lưng em một chiếc xe tải rất to chạy vụt qua mặt em. Trong lúc hoảng loạn em chỉ nghe được một tiếng la thất thanh của cô bé

- Áaaaaa!!!

Rồi mọi thứ trở nên yên lặng như lúc đầu đặt chân đến không gian đó, em giật mình đến nỗi ngã quy xuống đất, lấy lại bình tĩnh em bước từng bước thật chậm đến hiện trường nơi vừa xảy ra tai nạn.

Em không khỏi kinh hãi khi vừa thấy cảnh tượng đó và vội quay mặt đi chỗ khác các bác ạ, xác cô bé nằm vắt vẻo bẹp dí bên dưới một vũng máu to đùng, bộ đồng phục đi học ban nãy bây giờ đã tả tơi, em không còn nhận ra được khuôn mặt của cô bé ấy được nữa, con mắt lòi hết ra ngoài, đầu nát như, nói chung là như một đống bụi nhùi, không còn phân biệt được đâu là đâu cả. Nhìn ghê quá nên em mới chạy ra khỏi đó, vừa chạy vừa thở hổn hển, khi đã cảm thấy chạy khá xa rồi thì em mới dừng lại nghĩ xả hơi... đột ngột từ ngay phía sau ai đó vỗ vai em rồi xuất hiện ngay trước mặt em ngay lúc đó

- bạn ơi mua dùm mình vài thanh si gum nhé!

Tiếng nói đó cùng với một khuôn mặt bê bết máu, miệng cười làm lộ ra nguyên hàm răng bị gãy mất vài cái, máu vẫn chảy từng giọt từng giọt trên chiếc lưỡi đỏ lòm đó,... em thét thật lớn rồi giật mình tỉnh giấc

- không! Khôngggggg...

- (giật mình)... hơi hết hồn! Chú mày làm gì mà thét lên như gà thọt tiết vậy? Làm tao giật cả mình, nhém tí là viết sai bùa đây này

Em thở vấp, mồ hôi nhễ nhại

- Dạ, dạ không có gì, chỉ là vừa... vừa rồi con nằm mơ thấy ác mộng

Nói rồi em mới kể lại toàn bộ cho bác Dương nghe

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 8: Chiếc hộp dưới con lộ

Câu chuyện xảy ra lúc em nằm mơ được em kể lại cho bác Dương thật chi tiết, bác Dương mới hỏi:

- Thế... chú mày có nhớ con đường đó là nằm ở đâu không?

- Á... bác nhắc con mới nhớ, con nhớ lại là hình như con đường đó y hệt như cái lộ lớn ở ngoài đường nhà chú Lâm vậy, nhưng mà lúc đó con không có để ý là có khúc cua quẹo vô nhà ông hay không.

Vừa dứt câu bác Dương vớ lấy cái áo khoác đi ra ngoài.

- Chú mày cứ ở nhà đi, chưa an toàn đâu, giờ mà ra ngoài là xác định nó thông chú mày ngay đấy!

Em xì mặt lại, (ôh xịt, con ma đó nó yêu em hay sao ấy các bác ạ, cứ đu bám theo em như ru ồi bu cùi bắp ý, bởi đẹp trai quá cũng khổ, ma mà nó cũng không tha, hầy da thiệt là khổ quá đi) ~_~

Nói xong là bác Dương đi liền ngay lúc đó luôn, còn riêng em ở nhà một mình buồn quá cũng chả biết làm gì ngoài việc nằm nhà lấy con sam sung ra mà cày võ lâm mô bi, các bác thông cảm nhé lúc trẻ trâu em chỉ chơi game hơi nhiều tí thôi chứ em hông có bị nghiện đâu, ờ thì... t ần 12/24 thôi:3

Quay trở lại hiện trường ngay lúc này đây, ông bác Dương nhà em cũng vừa ra đến ngay con đường ấy, cũng chả biết sao mà ông chắc chắn chính là con đường ngoài chỗ nhà chú Lâm nữa, mới có hơn 4 giờ chiều thôi mà trời muốn g ần sụp tối r ồi, mây che hết cả mặt trời. Gió thì thổi nhẹ nhẹ, một mình bác Dương đi và dừng ngay chỗ có lượng âm khí nặng nề nhất

mà bác cảm nhận được, dường như nó khác nhiều so với âm khí do thằng bé ấy tỏa ra.

(Ấy mà kể cũng ngộ, em cũng chả biết nó khác chỗ nào, chỉ biết tất thấy cũng đều là khí thôi ~_~)

Bác Dương đứng ngay chỗ đó mà khấn lâm râm mấy câu.

- bình, pháp chú vị hộ thân gia... ôi vãi, đưa nào *** thối kinh ~_~

- á hihi đồng gốc, con ạ ^^

- Tiên sư nhà mày, tao đã bảo là ở nhà rồi kia mà! Ra đây rồi nhớ có chuyện gì thì tao làm sao ăn nói với thằng Lâm đây ~_~

Biết ông bực lắm nên em cũng ráng mà nài nỉ ông cho em coi ông làm live show tí.

- Bác yêu dấu ơi! Cho con xem đi mà, con thần tượng bác Dương từ rất lâu rồi đó:v

Mặt ông làm bộ lạnh lùng boy ra vẻ luôn, nhưng mà thấy cái điệu bộ được khen thì chắc ăn là vui tít cả mắt rồi:3

- ờ, thì... thôi được! Tao cho chú mày xem nhưng vào mép tường bên đường mà xem, chứ đứng đây không có an toàn đâu.

- Dạ dạ! Con biết rồi, thanh kiêu bác yêu

Tiếp tục câu chú ban nãy, bác Dương hít một hơi thật sâu rồi khấn tiếp.

- Định mệnh chú mày ăn gì mà đánh rắm thối dài lâu thế không biết ~_~

"Bình, pháp chú vị hộ thân gia hộ lục tiêu... linh đồng, lục tiêu phụng Cấp Cấp Như Luật Lệnh"

Vừa niệm xong bác Dương móc tong túi ra lá bùa, cắn tay trích máu vẽ lên bùa một chữ "Địa" bằng tiếng tàu rồi đốt lá bùa ném xuống đất

Từ dưới đất nứt ra một cái lỗ nhỏ, gián rít bò ra như kiến. Rồi bác thò tay lấy ra một cái hộp bằng gỗ soài màu đen.

Em mới tò mò hỏi.

- Bác ơi! Cái đó là cái gì vậy ạ? Sao bác biết ở đó cái hộp đó?

- Đây là chiếc hộp Bất Yêu, dùng để áp chế những vong hồn và khiến cho họ không thể đầu thai hay hiện lên dương gian được, nó cũng giống như thuật phong ấn vậy, ở mà cái này chỉ có những pháp sư cao tay của dòng Thiên Nhân Sư thuộc địa phận miền nam nước Việt mới có thôi, tao cũng không hiểu sao mà tận miền Trung lại có thứ này. Khởi cần nói cũng biết bọn thầy pháp này độc ác thế nào rồi, dù là vong mạnh hay yếu gì chúng cũng ra tay không thương tiếc, tao cũng chưa bao giờ thấy bọn pháp sư ấy cầu siêu cho vong lành bao giờ chứ mà ạ.

(Ái chà! ai mà độc ác dữ vậy? Nhưng dù là ai thì hẳn cũng đang đe dọa tính mạng của mình, mình phải cẩn thận giữ gìn Long Thế hơn mới được!
~_~)

Bác Dương cất chiếc hộp vào trong túi và kéo tay em đi về

- Chú mà cứ đi sát bên tao là được, thực ra từ lúc mà đến đó tới giờ tao vẫn không nhìn thấy thằng nhóc kia đâu cả.

- Kì lạ! Chẳng phải bác bảo với con là nó đang ám con hay sao?

- Ờ thì... nó có ám chú mà thật đấy nhưng bây giờ thì giống như có thằng mắt dịch nào ra lệnh cho nó ộp game rồi ~_~ thế đấy, tao đã tính dùng bờ lu tốt để định vị từ cái vong thằng bé ấy mà lần mò tới thằng boss rồi nhưng lại để nó đi trước một bước... hừ!!!

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 9: Thiên nhân sư!!!

Ngay sau cái hôm lụm được cái hộp Bất êuuu gì gì ấy thì tôi mới càng đề phòng mọi thứ xung quanh hơn, từ lúc ăn cơm cho đến khi đi ngủ tôi đều cúng vái đủ thứ...

- Nam mô a di đà phật! Con lại trời đất tứ phương phù hộ độ trì cho tên tiểu tử như con được bình an vô con mọt nó viện... (thần nghĩ một hồi lâu... ~_~)

- Ủa!... mình có khẩn nham không ta? Hình như khẩn sai chữ nào rồi phải? ~_~ Ối thôi kệ bà nó đi, vô đâu cũng được,... miễn sao giữ được cái mạng là được rồi! Muahahaha...

Trở lại chuyên môn, tôi và bác Dương bình thường cũng chả có việc gì làm đâu, lâu lâu em cứ ng ờ coi ông bác Dương vẽ vẽ, tô tô ba cái bùa chú của ông, ờ quên... làm sao thiếu được mấy món bảo bối với cái tên bá đạo như Liệt Dương Kiếm được chứ nhỉ?... loay hoay cũng xế chi ầu.

Đang ng ờ tròn mắt dòm bác Dương luyện công thì "tin tin",...

- Này Long! Chú mày ra coi coi ai ngoài cửa dùm tao, có ai bấm chuông cửa kìa.

- Dạ! Tuân lệnh Dương Công Công

- Tổ Cha mi chứ mà công công ~_~

Tôi tung tăng chạy ra cổng, khi nhìn qua khe cổng tôi thấy một bà dì chắc cũng ngoài bốn mươi thôi. Cũng còn bén lắm mấy thím êi...

Tôi mới hỏi vọng qua cổng.

- Cô tìm ai vậy ạ?

- Cho cô gặp tên tiểu tử nhà họ Phạm trong ngôi nhà này được không? Cô có chuyện cần gặp hắn.

- à, ý cô là ông bác Dương đó phải không ạ, cô đứng đây chờ con vô kêu ông ra nha...

(Ờ ờ... thằng nhóc này không định mở cổng ra cho khách vào nhà à?)

- Bác Dương ơi! Có gái tìm nè bác...

- a đu đủ xanh, thiệt không vậy, đang ế tự nhiên nghe nói có gái kiếm cái tinh thần phấn chấn lên hẳn hà:))

Lọ mọ chạy ra mở cổng, vừa gặp bà cô này thì ông bác Dương giật bắn mình thụt lùi lại ra sau lưng em ~_~

- Có, có chuyện gì vậy bác?

- Bã chính là người của phái Thiên Nhân Sư đó!

(À thì ra người của phái Thiên Nhân Sư cũng có nữ)

Bác Dương vội kéo tay tôi vào nhà, bà cô ấy cũng đi theo. Khi cả 3 đều ngồi vào bàn, tôi rót ít trà ô long mời bà cô ấy. Bác Dương mới từ từ hỏi...

- Bà, Bà... đến đây để làm gì? Tui với bà có còn liên can gì đến chuyện giữa hai sư môn nữa đâu.

- Khoang, cậu chớ hãy nói những lời đó, trước tiên, khi ta qua đây là để lấy lại bảo bối của ta mà thôi.

- Hứ cái hộp nào?

- Đúng rồi đó, bà là ai sao tự nhiên vô nhà người ta còn đòi quà là sao?

Bác Dương nháy mắt với tôi, ra hiệu cho tôi im lặng... cùng lúc bà cô ấy liếc nhìn tôi một cái rồi nói tiếp

- Cậu đừng vội quên bèn đi chuyện hôm qua như vậy chứ, chiếc hộp Bất Euuu mà cậu lấy của ta hôm qua trong đó có chứa một vong hồn chết ngay tại con đường đó và được ta bắt được nên bị ta nhốt vào đó suốt mấy năm nay để luyện Cấm Thuật, ấy mà giờ lại bị người đào lên.

- À, thì ra cái hộp đó là do bà à, há hà... tui cũng đoán biết từ đầu rồi, nhưng quả thật không ngờ là bà lại dùng một linh hồn vô tội như thế để luyện cấm thuật của Thiên Nhân sư, đúng là tà đạo.

- Hừ! Một tên vô danh như cậu thì biết cái gì! Cấm Thuật của bốn môn có thể làm cho người luyện đạt cảnh giới phi thân thoát xác để du ngoạn khắp nơi trong thời gian nhất định,... và đặc biệt hơn nữa là có thể đi xuống địa phủ nếu thực hiện thuật này vào đúng ngày giờ chí âm. Bởi vì ta muốn cứu một người.

(Rồi... khỏi nói tôi cũng biết chắc ăn là chuyện tình nam nữ rồi ~_~)

- Đừng nói là bà tính cứu sư huynh năm xưa đã bị sư phụ ta đánh trọng thương do đã cố tình phá phong ấn của một mảnh đất bị nguyền rủa có phải không?

Bà cô im lặng một hồi lâu rồi nói tiếp

- Đúng đây, nếu cậu đã biết rồi thì hãy mau trả lại bảo bối cho ta, coi như hôm nay ta và cậu không có ân oán gì cả

(Trời trời! Bã nghĩ ông bác Dương mình là ai chứ! Kiêu gì ông cũng kéo chú Lâm qua tiếp một tay cho mà xem)

- Được! Tui hứa tui sẽ trả cho bà chiếc hộp nhưng với một điều kiện.

- Là điều kiện gì?

- Đó là... bà phải trả lại cho tui tiền bà thiếu bốn trăm ngàn mượn mua mana để luyện bùa đó, à quên còn mười ngàn mua hai bịch bim bim cúng tô nữa ~_~

(Á đù! Ông còn l`ây hơn cả chú Lâm nhà em nữa cơ` đấy ~_~)

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 10: Kì bí chiếc hộp nhất vong

Sau khi thỏa thuận xong xuôi thì ông bác Dương mới vào trong lấy ra chiếc hộp gỗ mà hôm qua em và ông lượm được bên dưới con lộ. Ông đưa qua cho bà cô kia với vẻ mặt âm mưu của ông, em nhìn là biết ngay ông này đang có ý đồ gì mờ ám rồi, chiếc hộp vừa đưa sang tay bà ta thì bà ta vội ném nó xuống đất.

- Này! Cậu đùa với ta à, đây đâu phải bảo bối của ta.

- Hề hề tui là người của gia tộc họ Phạm, chuyên lấy việc giúp người lên làm đầu, chả lẽ bà nghĩ là tui lại đưa lại chiếc hộp để bà làm hại cái vong vô tội đó à!

-hừ! Thằng nhãi, người dám gạt ta...

-Ậy! Tui chỉ thua bà có 4,5 tuổi là cùng thôi, đừng gọi tui là thằng nhãi như vậy chứ ~_~

Cùng lúc em kéo ông bác Dương lại nói nhỏ.

- Suyt! Làm vậy có ổn không bác, chứ con thấy bà cô này sẽ điên lên mất ++

- h ậ...! Chú mày đừng lo, vốn dĩ team mình đã có hiềm khích với phái của bà từ trước rồi, chú mày cứ đứng sau lưng tao là được, còn lại... thế giới cứ để bác mày lo, ok!

Quát đờ heo! Bình thường hay cùng với chú Lâm ăn hiếp em mà giờ thấy chuẩn chó sói ca gớm

Lúc này bà cô rất tức giận, bà ta thụt lùi lại phía sau, móc trong túi ra một lá bùa, r ễ niệm bla bla gì đó,... cũng trong khoảng thời gian đó

Bác Dương cũng vào trong nhà lấy ra cây "Thượng Phương Bảo Dếp" đánh từ trên đầu bà ta đánh xuống, vĩa tứ b ề luôn, làm cho bà ta không kịp xoay xở, riêng em thì đứng trãn người ra luôn, mấy bác mà có ở đó xem thì em tin chắc là mấy bác cũng như em thôi.

- Tổ cha bà nhá! Nãy giờ là nhịn bà thôi, đánh với người thì không ai ngu cho bà đứng búp chiêu như vậy đâu ~_~

Nói r ễ em và bác Dương trối bà cô đó lại và dẫn lên đ ền công an, khai báo là cái bà này vô nhà giả th ần giả quý, mê tính dị đoan... vậy là bà cô tội nghiệp bị giam luôn trong nhà giam tận 2 tháng.

Cho đến khi em và bác Dương ra v ề, trên đường đi v ề nhà em có hỏi bác.

- Bác tính làm sao với hai cái vong nhỏ đó đây bác?

- À ờ thì... trước tiên là alo thằng Lâm qua phụ mở phong ấn cái hộp nhất vong ở nhà trước đã, còn vong thằng bé kia chắc là không sao đâu vì nó hết bị sai khiến nữa r ễ, một tao ra c ầu siêu cho em nó thăng là xong. Cứ thế mà hai người vừa đi vừa bàn chuyện v ết tới nhà luôn, đến khi mở cửa vào trong thì đã thấy chú Lâm ng ễ lù lù một đống trên ghế ở phòng khách.

Chú Lâm cất giọng:

- Ổn giờ hai đứa v ề r ễ!...

- Có chuyện gì mà mà qua đây vậy Lâm?

- Tao biết mà có lùm được hộp báu vật của Thiên Nhân sư phái gì gì đó, nên tao chạy qua coi thử.

- Sao mà biết!

Lúc này em mới rụt rè lên tiếng, vì em là đứa bắn lu tút qua cho chú Lâm nhà em biết:3

- a h ề ề ề ề ề ề... ề ề con có l ỡ vô tình cố ý nói ra một ít cho chú Lâm nghe ạ!

Ông bác khuôn mặt không cảm xúc, r ồi từ trên cao giơ tay cho em một cái cóc muốn thẩu xương.

- Thằng trời đánh, cái quái gì cho chú mày biết là ngày hôm sau cả xóm đều biết. ~_~ đi vô làm bản kiểm điểm li ền ngay và lập tức!

Em cuối g ần mặt xuống, đi từ từ vào trong.

Chú Lâm kéo tay bác Dương nói tiếp

- Ê, trong hộp đó mày tính được nhiều xì

- ~_~ xì gì nổi mà xì, trong đó có cái vong bị yếm thôi chớ có cái n ổi gì đâu, tao còn dự tính sáng mai qua tìm mày để cùng nhau hợp sức mà mở phong ấn cho con bé trong cái hộp đó nữa đây này.

- Ồ... vậy tao qua r ồi sẵn lấy ra đây tao coi luôn đi.

- Ờ, r ồi vậy đợi tí.

Vừa nói ông bác Dương vô trong lấy ra chiếc hộp gỗ cũ kĩ, tuy không khóa nhưng không thể mở được hộp. Trên hộp có vài kí hiệu lạ, chú Lâm tỉ mỉ lật chiếc hộp lại thì đúng như dự đoán là có một lá bùa bên dưới, ông bác vừa chuẩn bị tháo ra thì chú Lâm vội cản lại

- Ấy, bây r ồi để à, nếu dễ tháo vậy thì tao tháo lâu r ồi, bây giờ mà tháo ra chắc ăn là cái vong trong hộp không chừng sẽ h ần tiêu phách tán mất...

Nghe đến đây, ông bác Dương thụt tay lại và rùng mình vì không ngờ đạo sĩ của Thiên Nhân sư lại tàn nhẫn đến như vậy.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 11: Về quê

Ông bác Dương tiếp tục hỏi.

- Nè Lâm! Vậy mi tính làm sao với lá bùa trên chiếc hộp này đây?

Chú Lâm do dự một hồi:

- Hừm... khoảng thời gian tao ở cùng sư phụ để học thì cũng có nghe sư phụ nhắc đến Thiên Nhân sư phái và mối hiềm khích giữa bốn môn, nhưng sư phụ lại không nhắc đến việc khi gặp người của Thiên Nhân sư thì phải làm gì cả, ông chỉ nói là nếu chạm mặt nhau thì tốt nhất là nên tránh xa ra khỏi bọn chúng, vì người của bọn chúng đa phần đều rất mưu mô xảo huyệt. Đó cũng chính là nguyên nhân vì sao mà Thiên Nhân sư rất ít người biết.

Bác Dương chao mãi:

- Thiệt sự ra thì... trước giờ chỉ nghe nói đến Nam Thiên sư Đạo hay Bắc Thiên sư Đạo thôi chứ tao cũng chưa nghe Thiên Nhân sư bao giờ đâu, mà kể từ khi qua đây thì tao mới biết và được ông già kể lại đó!

- Ủ! Kì thật tao cũng thấy làm lạ về nguồn gốc của phái này, sư phụ chỉ nói vồn vện rằng đó là tà đạo, kêu tao chớ có mà vướng vào,... mà nếu trường hợp khó xử thì cứ sô lô cũng được...

- wao... lão già bảo thế luôn à! Mà thôi gác chuyện đó sang một bên đã, bây giờ đặt chiếc hộp xuống và thử thi triển ấn chú lên nó thử xem biết đâu mở được thì sao!

Chú Lâm gật gật đầu

- Chuẩn mợ nó luôn.

Vậy là chiếc hộp được đặt ngay ngắn trên bàn, bác Dương bắt đầu kết ấn bằng tay, tạo thành một hình, bên chú Lâm thì niệm ấn chú... được một hồi thì bác Dương điếm vào chiếc hộp, tức khắc chiếc hộp gỗ động đậy, chú Lâm thừa cơ đọc một hơi dài ấn chú rồi hô to "Phá Ấn".

Kì thực là lúc chú Lâm đọc chú thì em không hiểu gì cả vì em biết đa số ấn chú đầu xuất phát bằng tiếng Đà La Ni mà em thì có biết cái gì về tiếng Đà La Ni đâu nên những lần nghe ông niệm chú mà em chỉ biết đứng nhìn rồi trăn trờ thôi.

Niệm chú này không được thì thử linh phù kia, cứ thế mà hai ông thần đó làm liên tục suốt cả giờ đồng hồ, mồ hôi con mồ hôi mẹ chảy ra vật vả luôn thì đến khi thử niệm cùng lúc một câu chú với lệnh phù gì gì đó thì cuối cùng lá bùa trên chiếc hộp cũng biến mất, hai người thở phào nhẹ nhõm. Mở chiếc hộp ra, một làn khói mờ mờ từ trong hộp thoát ra ngoài và hiện lên trong làn khói đó là hình dạng của một cô gái tuổi đôi mươi.

- Dạ tạ ân nhân đã giải thoát, nếu có kiếp sau nguyện sẽ báo đáp.

Chú Lâm mừng rỡ:

- Cô nương vất vả rồi, hay mau chóng đầu thai kiếp khác đi nhé, nhớ là đừng quên hai soái ca tui tui là được rồi, hề hề hề3

Vừa nghe xong bác Dương quay sang cú cho chú Lâm một phát vào đầu,

- Thôi đi! Cái thằng hâm này, người ta chết rồi mà vẫn còn tán tỉnh được nữa à? ~_~

Linh hồn cô gái mỉm cười nhẹ nhàng rồi biến mất vào trong không khí...

- Đi chưa?

Bác Dương nhẹ giọng:

- Đi r ấ, vào kêu thẳng đ ần ấy ra dọn cơm ăn, đói quá r ấ.

- Ờ, tốt cực kì tốt luôn...!

Khổ lắm mấy bác ơi, những tháng ngày ở chung với hai ông th ần này em bị coi như ô sin, cái gì cũng bắt em làm hết.

Ở nhà được vài hôm thấy an toàn r ấ thì cũng xin phép chú Lâm về lại quê ở dưới miền tây. Trước khi đi bác Dương cũng có nhét cho em lá bùa hộ thân, giữ bên mình cho bình an, còn chú Lâm thì cho một cái trăn hạt nhỏ đeo vào tay. Dù là thường ngày hai ông hay chọc ghẹo em đủ thứ vậy đó nhưng mà cũng thương em lắm, bởi có thằng cháu đ ầy tài năng như thế thì ai mà chả thương cho được chứ. Hì hì

Hai người tiễn em ra bến xe lúc 3 giờ sáng.

- Đi về mạnh khỏe nhen Long, về dưới nhớ cho chú mày hỏi thăm mấy cô mấy bác dưới đó nhá, rãnh tao dẫn thẳng Dương xuống thăm chú mày.

- Dạ

Em quay qua ôm bác Dương và chú Lâm một cái r ấ lên xe, trên đường về em luôn giữ lá bùa bình an mà ông bác Dương tặng trên tay. Đang đi được một lúc thì chợt mắt em nghe có tiếng lộp bộp trên nóc xe, em dụi mắt r ấ dòm lên nhưng chẳng thấy gì r ấ lại quay ra ôm cái balô ngủ tiếp thì tiếng lộp bộp ấy lại vang lên và lần này tiếng động mạnh làm em bừng tỉnh hẳn, đảo mắt lia lịa hồng thấy gì bất thường cả, mọi người trên xe đều ngủ rất ngon lành. Em lay lay cánh tay của cái chị hành khách ng ồi kế bên

- Chị ơi chị, nãy giờ chị có nghe tiếng động gì trên nóc xe không vậy chị?

Chị gái ngáp ngủ do bị đánh thức giữa chừng r ấ nói:

- không, chị ng ỡ đây có nghe gì đâu, nãy giờ xe chạy trên đường cao tốc mà em, chạy êm ru vậy thì làm gì có tiếng động nào.

Nói r ỡ chị gái quay người qua chỗ khắc ngủ tiếp, em ng ỡ ôm chặt ba lô và ráng ghé lỗ tai lên nghe lại

"Lục Bục" cái âm thanh rờn rợn ấy lại vang lên như chuông báo thức, em rùng mình ng ỡ rụt lại phía sau, liếc mắt qua cửa sổ của chiếc xe...

- Tr... trời!

Em hốt hoảng khi thấy thằng bé mờ ảo phản chiếu trên cửa sổ của chiếc xe, em chết trân người, thằng bé vẫn mở mắt trao tráo nhìn em. Sợ quá lấy cái vòng tròn hạt ra nhắm mắt niệm phật... cho đến khi không còn nghe tiếng động đáng sợ ấy nữa thì em mới dám mở mắt ra nhìn xung quanh... không còn thấy thằng bé đâu nữa, em mới nép nép vô chị hành khách ng ỡ kế bên mà ngủ cho đỡ sợ các bác ạ.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 12: Âm ảnh giữa thực tại

Về đến nhà em vẫn còn rung, tuy là thường ngày hô báo cáo chần cho vui vậy chớ sợ ma dữ lắm, lần này lại gặp ma thật thì có mà muốn bôn ra quần luôn chứ chẳng chơi đâu ~_~

Một hôm sau một chuyến đi dài, em ngồi nghỉ trên ghế dựa ở phòng khách, uống tí sữa lấy sức rồi gọi cho bà cô trên Quảng Bình (má của chú Lâm) báo cáo là đã về tới nhà, nói với chú Lâm cho ông yên tâm.

Đến sáng ngày hôm sau, đang ngủ trưa giữa nhà thì nằm mơ thấy thằng bé cứ đứng bên đường nhìn mình, giặc mình em tỉnh giấc vì lại có tiếng động lạ, lần này là trên trần nhà. Những tiếng lộp bộp cứ vang lên từng hồi như có ai đó đang bước đi trên nóc nhà em vậy, mẹ em cũng nghe thấy nhưng không để ý vì thường ngày mẹ không tin vào mấy câu chuyện ma mà mọi người xung quanh thường hay kể. Riêng bản thân em thì linh tính của em tuy không hoàn toàn chính xác nhưng lần này em đoán chắc chắn là chuyện chẳng lành rồi, nếu nhà của bác nào lâu năm còn lợp ngói thì chắc có thể tưởng tượng được ra ngay cái thứ tiếng động kì lạ trên nóc nhà em ngay lúc này. Cứ cách vài ba phút là tiếng lộp bộp lạ lùng ấy lại vang lên giữa trưa hè nóng bức, nó khiến cho em không thể nào ngủ yên giấc được. Mơ màng nằm lẩn qua lẩn lại, mở mắt nhìn lên trần nhà, em choáng ngợp với cảnh tượng chính cái thằng bé chết oan ở đường nhà chú Lâm giờ đây nó đang đứng ngược trên trần nhà nhìn thẳng xuống chỗ em, những giọt máu chảy ngược từ miệng nó rơi vãi cả nền nhà em, lúc bấy giờ mẹ của em đang làm nấu đồ ăn bên dưới nhà bếp nhưng kì thực là nhà bếp cũng nằm gần phòng khách, lí nào lại không hay biết gì, trong khoảng thời gian nó đứng vắt ngược trên trần nhà nhìn xuống chỗ em đang nằm thì em cũng chả dám nhút nhít, người cứ đơ đơ nhìn nó mà da gà gù nổi hết lên các bác ạ. Bốn mắt nhìn nhau như thế được 10 giây thôi thì em mới hoàn hồn nhắm mắt lại lần bầm trong miệng

(Mô phật! Thường ngày mình làm việc thiện cũng nhiều, cần cho những cái mình không muốn thấy sẽ biến mất)

Rồi em từ từ hé đôi mắt ra nhìn lại chỗ nó đứng.

-... Đâu mất tiêu rồi?

Giây phút tim đập mạnh đến nỗi muốn nổ tung ra ngoài vậy, đến khi mở hẳn đôi mắt sợ sệt của em ra thì em mới thở phào... (ôi làm giật cả mình)

Vừa tính quay người qua để ngó dậy thì cái đầu còn nhót nhát máu đã ghé sát vào mặt em, xác nó vẫn đang nằm kế em từ bao giờ rồi. Phần thân và đầu đứt lìa đến rõ nét, nó nhìn em rồi nhoẽn miệng cười lên như những đứa bé thích làm nũng với người lớn. Trong quán tính em la thất thanh.

"Aaaaaa... ma"

Tức tốc mẹ em từ dưới bếp phi lên nhanh như có Lăng ba vi bộ phút chốc đã chạy đến bên em rồi. Thấy em nằm ngủ mà mắt mở trợn trợn nhìn lên trần nhà, thân người thì cứng đờ là mẹ em mới nhanh chóng lay người em dậy.

- Nè nè! Có chuyện gì thế? Sao con la làm mẹ hết hồn luôn này!

Nghe tiếng nói của mẹ mà em mới có thể lấp bắp trong khi đang thở vấp vì vừa gặp ngay cái thứ mà khiến cho ai nhìn cũng sẽ bị trụ tim cả.

- hic hic dạ, dạ con mơ thấy ác mộng thôi à, con... hông có sao!

- Trời! Tổ cha mi, này giờ tưởng ai vô ăn trộm không đấy ông tướng, thôi! Đi rửa mặt rồi dọn chén ăn cơm, trưa trời trưa thật rồi còn ngủ... mà làm gì mồm hôi mồm ê chảy ra như tắm dũ vậy?

Vội lấy tay lau nhanh những giọt mồ hôi đã thấm đầy mặt, em lê từng bước chân nặng trĩu ra nhà sau rửa mặt cho tỉnh rồi ăn cơm. Nhưng đi đâu lạ lùng ở chỗ là nếu có thật sự đó là một giấc mơ đi chăng nữa thì đối

với em... nó quá thật, thật đến mức hơn cả chơi game trên kính thực tế ảo nữa đó các bác. ~_~

Tối hôm đó em cứ nằm trần trọc mãi không ngủ được, vì trong đầu cứ luôn nghĩ về thằng bé mà lòng vẫn còn rất lo sợ không biết nó tính làm gì?. Những đồ vật hay lá bùa mà chú Lâm đưa cho em dù có giúp em phòng thân nhưng nó vẫn không thể làm cho em không còn nhìn thấy những thứ ghê gớm kia nữa, cái nỗi khổ của những thằng mang vận mệnh của con mắt trời phú có thể nhìn thấy ma thường xuyên. Mà quả thật là kể từ khi gặp ông chú Lâm là em bắt đầu nhìn thấy ma thường xuyên hơn, mất ngủ nhiều hơn, mệt mỏi nhiều hơn... cái gì cũng nhiều hơn mà chỉ có mỗi tiền nong là không nhiều hơn thôi ~_~

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 12-2: Ngoại truyện

Phần này em xin phép kể về bản thân em...

Một chàng trai vô cùng dễ thương, xinh đẹp, nét na thùy mị không ai sánh bằng, đang đọc cmn thân và vô cùng bựa,... em sinh năm 1996, chuyện xảy ra đến với em thì cũng không có gì nổi bật ngoài chuyện đi chung với chú Lâm

Hồi năm 2006, lúc đó em cũng được 10 tuổi rồi, chú Lâm thì cũng gần 30 rồi các bác ạ, ông thường hay kể cho em nghe về những chuyện tâm linh mang đậm màu sắc bựa như này,...

Có lần vào một buổi tối ở chơi nhà ông, em nghe phía sau nhà ông có tiếng sột soạt, tính em thì cũng tò mò y như ông hồi trước nên cũng bò ra sau coi thử sẵn vô bếp kiểm tra luôn vì lúc đó cũng 11h hơn rồi, em thức khuya lắm chủ yếu là lên mạng tìm truyện ma đọc cho dễ ngủ, hông hiểu sao tối đêm đó trời cho coi trực tuyến luôn hông biết nữa, cửa sau nhà ông ko khóa, em hé cửa nhìn ra... một khung cảnh rất đẹp, nó đầy thơ mộng...

Phía sau là một cái nghĩa địa, những ngôi mộ được xây lên rất gọn gàng, thẳng hàng trên một mảnh đất bằng phẳng, cây cối mọc le que, những con quạ cứ kêu ken két mà nghe nhói cả tai, em giật mình nhìn qua bên trái thấy chú Lâm ngồi tựa ghế bố ngoài hiên phía sau nhà, em mới hỏi:

Chú làm gì giờ này ngồi đây vậy

Lâm: sao giờ này chú mày chưa ngủ? Tao ngủ ko được nên ra đây tâm sự với mấy cô chú một chút!

Long đập chai: ủa, con có thấy gì ngoài kia đâu?

Lâm: chú mày lại đây tao cho một ít nước mắt trâu nè, mới mua ngoài chợ kim biên:))

Long đập chai: a đù, có luôn hả chú...!!!

Nói xong em chạy vô nhà lấy ghế ta ngồi kế ông, ông nhỏ cho 2 giọt mát lạnh vào mắt, trước khi mở mắt ra ông còn trích máu em, nhưng ko biết để làm gì, em có nói với ông là đừng trích nhiều quá, em bị tiêu đường, mới hết:))...

Sau khi xong xuôi ông kêu em mở mắt ra, em choáng luôn các bác, cảnh tượng như một cái chợ, trăng thanh gió mát mà ngồi coi ông nói chuyện với ma mà như nói với người thường vậy... đang ngồi coi ông live stream trực tiếp với đám ma

Em giật mình hết hồn, vừa rồi có một bác vừa vỗ vai em, quay qua bên thấy ông chú ngồi ngay sát em đang hút thuốc, tính em vốn sợ ma lắm mà hông biết sao hôm đó lại gan đến như vậy, bọn họ chỉ rõ ở phần trên thôi còn phần dưới thì cứ là mờ mờ ảo ảo, người bệnh chết thì nhìn đỡ chứ mà bị đụng xe hay tai nạn khủng khiếp ấy thì thôi rồi luôn, người thì mất chân, mất tay có khi là mất đầu hay là bị lòi ruột nhìn phải nói là hết muốn ăn chào lòng luôn các bác ạ,...~_~ mà thú thật là hôm đó mồ hôi mồ kê chảy ra như tắm, lâu lâu cứ bị mấy cô mấy bác hù lén, muốn rớt trái chym ra ngoài luôn,... mà chế Lâm nhà em cũng bựa chẳng kém cạnh gì ông T, chắc do đi theo luyện suốt ngần ấy năm trời nên bị lây, ngồi nghe ông chém mà cười đau bụng, 😂😂😂...

Kể từ hôm đó em hầu như là em ko qua nhà ông chơi nữa, toàn đợi ông qua nhà mình...

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 12-3: Ngoại truyện 2

Tập ngoại truyện lần này em sẽ kể cho mấy thím biết về một chuyện mà chú Lâm của em trải qua trong khoảng thời gian mấy năm theo sư phụ T qua bên Tàu học...

Chuyện là vào năm 1996, (chú Lâm đi từ năm 1991 đến năm 2000 và trở về nước tiếp tục đi học),... Vào khoảng mùa thu năm ấy, cũng như mọi ngày sau khi ăn sáng xong xuôi thì ông T mới gọi cho chú Lâm

Ông T: tối nay 20h chuẩn bị hành trang, tao dắt mày đi tập

Lâm: dạ, nhưng hôm nay tập gì vậy sư phụ, vì mỗi khi tập sư phụ ko có giờ giấc ổn định gì cả, bữa đang ngủ ị chuông reo con cũng phải bật lên nghe máy sư phụ nữa cơ đấy ~_~

Ông T: thằng cha mi, học cái này thì giờ nào học chả được vả lại có một số bài học cần phải lựa đúng giờ khắc quan trọng mới làm được, hiểu chưa?...

Lâm: dạ con hiểu rồi, vậy thôi nhe sư phụ con chạy xe về phòng cái đã (qua bên đó không được ở chung với ông và bác D vì sợ ở nhà ba má chú Lâm nghi nữa vì trước khi qua đó ông T nói dối là đi du học)

Vậy là loay hoay đến 20h là chú Lâm nhà e lại lật đật chạy ra chỗ hẹn với ông T mà chuẩn bị tinh thần, chạy ra tới ông T ngoắt vô quãng cho một đạo bùa kê tập vẽ lên đó vài ấn chú này nọ các thứ rồi ông chỉ cách xài bùa, chú Lâm quyết định chọn vẽ lên bùa một vài nét, vừa vẽ vừa niệm chú, đang trong lúc vẽ ông T lén vòng ra phía sau chú Lâm rồi dán lên sau lưng chú một lá bùa, tiếp tục đi ra xa tầm 10m và vẽ một đường quanh chỗ ông đứng rồi niệm chú gì gì đó, bắt đầu từ trong bụi rậm một đám cô hồn cứ lờn vờn bay thoáng qua chỗ chú Lâm nhà e, lúc đầu ông cũng chỉ nghĩ là

gió nhẹ thổi qua thổi với lại có sự phụ ở đây chắc là không sao, nhưng một hồi đang lúc vẽ xong cái cây gần chỗ Lâm bắt đầu rung lên từ từ càng ngày càng mạnh, khi chú Lâm tiến lại gần thì lại ngừng...lúc này ông mới để ý là không thấy ông T đâu(thực ra ông T vẫn đứng ở đó nhưng ko biết vì lý do gì mà chú Lâm ko thấy), chề Lâm nhà e bây giờ cũng hơi rợn rợn rồi, lấy điện thoại mà cứ bên kia bắt máy là lại có một giọng xa lạ cất lên rồi nói đúng một câu "đêm hôm khuya khoắt đừng ra nghĩa địa, bọn tôi chán lắm, ra đây chơi với bọn tôi à?" Rồi bất thành linh gào khóc đang xen những tiếng cười nham nhở, chú Lâm vội tắt máy rồi mới nhìn lại quanh cảnh, ông té ngửa vì hình như lúc này ông nhìn thấy nơi ông đứng là nghĩa địa(thật ra chỉ mình ông thấy vậy thôi, người đi đường xa xa đó vẫn chỉ thấy đó là một bãi đất trống và không có ai ở đó cả... chú Lâm giờ tay chân mềm nhũn hết ra rồi các bác ạ 😊) ông bước thật chậm ra khỏi đó nhưng không được, giống như có ai đang níu chân ông lại vậy, thân ông cứ cứng đờ đứng giữa trời ngoài đó, lúc này ông T đứng trong vòng tròn lúc này một tay bắt ấn một tay che miệng cười khúc khích...

Chú Lâm nhà e lúc này sợ đến muốn khóc luôn, lâu là có vài thứ vụt qua trong hàng cây trước mặt rồi có vài cánh tay kèm theo hơi thổi lạnh lẽo len lỏi từ phía dưới chân lên mà chú Lâm không thể làm gì được cứ như bị điễm huyết vậy... chú Lâm mếu máo,, quẫn bắt đầu ướt... đột ngột từ trong bụi cây bắt đầu có tiếng khóc phát ra... được một lúc rồi lại có tiếng cười của con nít, chú Lâm sợ quá nên nhắm mắt lại, những tiếng động xung quanh ngừng, gió ko thổi nữa, tưởng chừng như mọi thứ bình thường trở lại rồi chú Lâm mới mở mắt ra thì bất ngờ trước mặt ông lúc này là một khuôn mặt trắng bệch, tóc tai bù xù, miệng thì máu vẫn trào ra đang cười trừng mắt lên nhìn thẳng vào chú... chú Lâm hét lên rồi ngất luôn, mãi sau này mới vỡ lẽ ra là bị ông T chơi một võ... số chề Lâm quá nhỏ... gặp phải sự phụ là ông T thì cũng có ngày chết vì bệnh tim mất 😊 sau chuyện đó ông T mới vừa cười vừa giải thích là tập cho chú Lâm tinh gan dạ hơn khi gặp ma, vì chú Lâm nhát quá nếu mà làm thầy pháp thì ma cỏ phải xem như bình thường... sau này còn phải gặp nhiều thứ ghê hơn nữa mà, nên thử thách là đúng... nói rồi ông T vô ăn cơm như chưa có chuyện gì xảy ra... còn chú Lâm thì ngất vừa rung vừa ấm ức...

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 12-4: Ngoại truyện (bản blue)

Chuyến Đi Phượt đáng nhớ

Sáng nay bác D có gọi cho em, ông rủ em đi phượt...

Bác D: ê Long, ngày mai được nghỉ chú mày đi phượt với tao không, có rủ thằng Lâm r ồi mà nó không chịu đi

Long: con biết ông đi đâu luôn á... ông đi LoL nữa chứ gì, từ h ồi có game này là ng ồi máy suốt luôn bác ơi

Bác D: adu! Bộ nó tốt nghiệp khóa học huyền thuật của ông già r ồi à

Long: dạ con cũng không rõ nữa, mà thôi sáng mai có gì gọi cho con, giờ con lên viết truyện tiếp đây, mấy tím trên facebook chờ rụng trym hết r ồi 😂

Bác D: tiên sư nhà mày, lâu lâu được nói chuyện với tao là vinh hạnh cho chú mày đấy nhé, ngoan đi mua áo siêu nhân cho mặc

Long: ahihi... dạ thôi con chỉ thích gái vêu bụi thôi ạ

Bác D: adu lần 2, chú mày mạnh hơn tao r ồi, vậy thôi chú mày làm gì làm đi, tao cũng đi uống cafe với thằng Lâm r ồi... vậy mai gặp

Long: dạ... bye bác

Sau cuộc điện thoại đó là em lại mừng rỡ ngay đến mấy cuộc phiêu lưu mà chú Lâm nhà em cùng với bác D trải qua lúc còn cái thời trẻ trâu ấy, th ần nghĩ chắc khỏi cần nói cũng biết nó hoành tráng cỡ nào r ồi 😂 cho đến khi sáng mai gọi điện hẹn nhau ra r ồi bác D chở em đi trên con

xe máy của bác, chiếc dream chạy với vận tốc 30km/h cứ tần tần trên con đường lộ, trên xe em có hát vu vơ mấy câu

Long: trời ơi bởi xa cơ giữa chiến trường thọ tiễn...

Bác D: thôi chú mày im luôn cho tao nhờ, hát dở lại còn mồm thối nữa
~_~

Long: Ở sáng này con có đánh răng kĩ lắm mà bác D nói sao ấy chứ

Bác D: thôi đi hôi ác luôn ý, sáng giờ ăn gì chưa?

Long: dạ con ăn rồi, mới quất tô bún mắm thơm ngon tới giọt cuối cùng luôn bác ạ 😂

Bác D ngáp ngủ không nói gì mà chỉ đi tiếp, chắc là hiểu vấn đề rồi 🤔
ông quơ lấy cái khẩu trang để trong túi áo rồi mang vô

Long: trời mát thế này bác còn khẩu trang nữa, hằm lằm đó bác ê

Bác D: thôi cho tao yên đi, tao đang lái xe, mở ra tao mất tập trung với cái mồm của chú mày thật đấy...~_~

Cứ thế mà bác D và em vừa đi vừa chạy ra đến gần biên giới Việt Lào thì ngừng lại để các anh áo xanh kiểm tra gì đó rồi mới đi tiếp qua khu rừng gần biên giới, chỗ mà giao nhau giữa hai nước, dắt xe gửi ở ngoài rồi mới đi bộ vào trong rừng, lúc đó trời cũng xế chiều rồi, em và bác D quyết định đi sâu thêm chút nữa thì dựng lều ngủ đõ, vì lần đi này cả hai muốn thử cảm giác sinh tồn trong thế giới hoang dã, đêm đó tiếng kêu của ếch nhái và một số loài động vật có vú kêu chan chác mỗi giây, cũng khó ngủ, chiếc lều dựng lên nằm đặt kế bên ụ lửa để giữ ấm cho hai người, em và bác D ngửi nấu một ít súp bào ngư để tắm bổ, ăn no nê rồi mới lăn ra ngủ. Đến khuya thì bỗng nhiên em mắc tiểu quá nên phải ra ngoài tiểu, em chọn một bụi cây gần đó mà xả nước, ôi cái cảm giác rất ư là thoải mái các bác ạ 😂 đang đứng xả lũ chưa xong thì em nghe tiếng u u u... gió thổi lạnh cả sống lưng, em rùng mình cái rồi kéo khóa quần lại rồi đứng yên giữa bãi đất trống gần bụi cây liếc mắt nhìn qua nhìn lại, thấy chuyện chẳng lành vì

đường như quanh em có thứ gì đó đang lượng lờ... tiếng u u u vang lên được tí thì im lặng, e cần chiếc dép lên đập vô vai cái "beep"

Long: chết cha mày chưa, dám cắn tao à con muỗi a nô phen kia... xác định là mất xác nhá 😂

Máu phún ra be bét đôi vai bé nhỏ của em, vội lấy tay quẹt quẹt rồi vào ngủ tiếp...

Sau chuyện kinh dị đêm qua em không kể cho bác D nghe vì sợ ông yếu tim mà nghe mấy chuyện phi tan xác ghê rợn thế này thì chắc phải thở ô xy mất nên em cho qua luôn

Ở được vài 3,4 bữa thì ra khỏi rừng... ghé thăm chùa Linh Ân một hôm rồi mới về nhà...

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 13: Lão nhân bí dị

Sau phen hú vía hãi hùng khi gặp thằng bé oan hồn trên nhà chú Lâm thì tinh thần giờ đây đã hoang mang lắm rồi, không dám nói cho mẹ nghe vì sợ mẹ lại lo lắng, mà nghĩ cũng lạ lắm! Không hiểu có gì mà nó lại từ trên nhà ông chú rồi theo em về tận dưới miên tây này nữa. Sáng hôm sau em mới trấn an và gọi lên nhà ông chú liền ngay và lập tức luôn, chứ giờ mà không gọi viện trợ thì chắc ăn xác định là em sẽ bị nó dọa cho bôn luôn mất.

- Alo, Long hả... có chuyện gì mà gọi chú mày sớm thế?

Em không giấu được cái giọng rung rung của mình khi trả lời:

- Dạ, dạ... trưa hôm qua con nằm nhà lại gặp lại người xưa...

- Cái gì? Người xưa là ai?

- Thì cái vong gần nhà chú chớ ai vào đây nữa ~_~ hôm qua nó nhát con muốn ra bã luôn đây này, may là có bùa hộ thân nên nó chỉ có thể nhát thôi, ấy nhưng mà con sợ nó quay sang úp sọt mẹ con nên con mới gọi cho chú coi rãnh giờ nào thì sắp xếp chạy xuống coi tình hình giải quyết giúp con.

- Ờ... rồi rồi, để tao coi rồi xuống liền, vậy thôi nghen, đi ăn sáng cái... bye bye

Cúp máy cái rụp là tức tốc 2,3 hôm sau là ởng xuống tới,... đang ngồi nhà chơi game, chẳng dám bước ra ngoài vì sợ có chuyện chẳng lành với lại qua nay mắt em cứ giật hoài à các bác ạ ~_~

Từ ngoài cổng có tiếng chuông, biết ngay là ông chú về nên em chạy ra mở cổng cho chú Lâm vào nhà.

Ông chú mặc áo thun đơn giản kèm theo chiếc quần sọt và dép lười như mọi khi, trên vai xách theo một cái túi mà ông hay gọi là túi đồng hồ của ông. Lúc bấy giờ em mời ông chú ngồi rỗi.

- Chú đi đường xa có khát gì không? Để con làm nước cho chú uống rỗi bàn chuyện đại sự.

- Ở nhà có trà đá không?, không có quen uống mấy đống đâu nên chú mày cứ lấy cho chú ít cà... phê là được rỗi, à mà nhớ thêm sữa vào nữa nghe. ^^

What the heo? (Đã cà phê lại còn thêm sữa, ông đùa chắc ~_~)

- Vậy là cà phê sữa hả chú?

- Không! Uống cà phê thôi, rỗi cho thêm sữa vào.

~_~ hơi quẩn não với ông rỗi sợ đứng lâu chắc tàu hỏa với ông mất, nên em vào trong làm hũ cho ông một ly cà phê sữa luôn.

- Đây!!! Con mời chú.

Vừa ngồi vừa uống nước, em kể lại cho chú Lâm nghe tường tận sự việc ngay từ cái bữa đi xe về nhà cho đến bữa ngủ trưa gặp vong thằng bé.

Kể xong, vẻ mặt ông cứ ngờ ngợ thế nào ấy. Ông trầm ngâm tí rỗi vừa bấm độn vừa suy nghĩ. Ông chú vẻ mặt nghiêm trọng đáp:

- Hiện tại nó không theo mày nữa đâu vì nó đã thấy tao xuất hiện ở đây, nhưng nó không phải là đưa tự ý làm mà là do có cao thủ phương nào sai khiến nó như lần trước thì phải.

(Adu!!! Cứ tưởng nó yêu mình nên theo mình về tới quê)

- Vậy giờ con phải làm sao đây?

- Tao biết người làm ra chuyện này rỗi, chú mày cứ yên tâm.

- hức hức! Chú nói sao ấy chứ qua nay con chả ngủ được gì cả, cứ nằm xuống là thấy cái mặt banh chành của nó thì ngủ kiêu gì được -.-

Ông lấy trong túi ra một viên tiên đơn.

- đây!!! Chuẩn bị sẵn r ồi, c ần lấy

- Gì đây chú?

- An Th ần đơn

- có luôn hã chú, Chú chế thuốc này à?

- Có chớ! Mới mua ngoài tiệm thuốc chớ đâu ra mậy.

Em té ngựa với ông, thuốc an th ần mà ông diễn tả như tiên dược vậy

~_~

Sau khi ở lại nhà em được vài ngày thì ông chú mới bắt đầu lập trận pháp trấn giữ cho ngôi nhà em được an toàn, vì khi đi đến nơi đây chú Lâm mới lắc đầu... chỗ em quá nhiều vong đi qua lại, cũng là vì thờ cúng không được tốt mà nhà lại vừa rước vong thêm v ề nữa nên từ ngoài nhìn vô nhà cảm giác như âm u lắm vậy. Ông chú không nhắc gì đến âm khí quanh nhà mà chỉ im lặng r ồi sắp xếp đ ồ đạc mà tác pháp thôi.

Một bàn cúng được đặt ngay giữa sân nhà, nhang đèn đầy đủ, chú Lâm xếp bùa quanh một cái chén bên trong có thứ nước màu đỏ, em cũng không rõ nó là gì nhưng em đoán chắc là máu của con vật nào đó.

Như đã chuẩn bị xong, ông chú c ần thanh kiếm gỗ (có lẽ là cây kiếm liệt dương bá đạo hôm nào)

Chấm vào lá bùa màu vàng đặt kế cái chén r ồi niệm chú... lá bùa dính trên thanh kiếm và được chú Lâm đưa qua ngọn nến làm nó bốc cháy, ông chú lại tiếp tục quơ tứ phía. Mây đen bắt đầu kéo đến và che lấp cả bầu trời hôm đó, ông chú liếc mắt qua lại r ồi từ ngoài cổng có một ám khí phi thẳng vào người ông chú... chưa kịp phóng đến thì ông đã kịp bắt lấy nó

rồi (cũng bất ngờ với phản ứng cực kì nhanh nhậy của ông luôn các bác ạ
~_~)

Ông vừa bắt lấy được một thanh kim tiêu kèm theo một cuộn giấy nhỏ, chú Lâm từ từ mở ra và đọc những dòng chữ viết trong đó.

"Phạm lão Gia danh tiếng lẫy lừng, lão nhân bái phục... hện Lâm đạo trưởng một dịp để cùng đàm đạo"

Bên dưới lá thư đã có ghi sẵn thời gian và địa điểm.

Sau khi đọc xong, chú Lâm ngó người ra và trong lòng thầm nghĩ

(Lẽ nào cao thủ đó lại có liên quan đến Thiên Nhân sư? Vì thời gian qua đã quá rõ ràng khi chuyện gì cũng có dính tới đạo phái đó. Có lẽ lão già này đang muốn thử tài nghệ của mình đây)

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 14: Thời không đạo tặc

Chú của em là một người không thích sự chậm trễ nên khi đến ngày hẹn, ông ấy khá là nghiêm túc và chuẩn bị rất nhiều thứ. Lần này đi đến nơi xa lạ để gặp một người bí ẩn, không biết pháp lực của ông ta thế nào nhưng chú Lâm nhà em luôn luôn lúc nào cũng đề cao cảnh giác cả. Chính vì thế mà trước đó ông chú lại có thời gian bắt xe miền Nam để đi Đại Nam gặp một người bạn có tên là Sò sư huynh để mượn cho được món bảo bối của gia đình anh ấy, nhưng lần này thực sự là quá nguy hiểm với lại đây là chuyện cá nhân nên ông chú không cho ai đi cùng cả.

Khi đã đến thời điểm đã hẹn như trong giấy, ông chú một mình xách chiếc túi đồ nghề của mình mà lên đường đi đến núi Bà Đen để gặp Lão Nhân bí ẩn kia.

Đúng 3h chiều của 10 ngày sau khi nhận được thư thì giờ đây ông chú đã ngồi trong một ngôi đình nhỏ để đợi. Đột ngột một cơn mưa bất chợt đổ ào ạt xuống, mưa rơi tần tảo như nổi lòng ray rứt khó tả của chú Lâm trong ngày hôm đó. Từ xa xa bóng dáng của một ông bác già cũng chạy ngoài 50 đội một chiếc ô màu trắng kiểu ngày xưa đi đến và bước ngay vào chỗ chú Lâm đang trú mưa. Lão già từ tốn tìm cho mình một chỗ ngồi ngay đối diện chú Lâm và bắt đầu an tọa, lúc ông ta vừa đặt cái bờ mông xuống cũng là lúc cơn mưa ngớt dần (nội công quả nhiên thật thâm hậu, chỉ cần vận công xuống mông một chút thôi thì thời tiết cũng có thể thay đổi!!!)

Chú Lâm hơi dè chừng lão già nhưng không biểu lộ ra bên ngoài rồi cất giọng:

- Chẳng hay đây có phải là...

Ông bác già nhẹ giọng đáp:

- Phải! Chính là ta, người có phải là tên nhóc con của gia tộc họ Phạm không?

- Đúng vậy, tôi tới đây như ông đã hẹn, ông muốn gì ở tôi?

Lão già cười khoái trá:

Hahaha... ta chính là sư huynh của vị đạo sĩ mà các người đã ức hiếp lần trước, hôm nay đến để đòi lại bảo bối môn và... cũng như là dạy cho tên tiểu tử nhà người một bài học hahaha...

(Quả nhiên không ngoài dự đoán của chú Lâm, ông ta chính là truyền nhân của phái Thiên Nhân sư đã mai danh ẩn tính, sự xuất hiện lần này của lão đã làm cho ông chú nhà em vô cùng bất ngờ)

- Thôi không bàn việc phụ nữa, vào việc chính đi ông già!

Ông bác già trừng mắt nhìn chú Lâm rồi lên giọng:

- Được vậy thì mời người ra so tài một chút nào

Nói rồi cả hai cùng nhau kéo ra một bãi đất trống, bài biện bàn cúng, bùa chú và các nguyên liệu này nọ các thứ sẵn lên hết bàn.

Bên lão nhân kia cầm một thanh kiếm mà chú Lâm vừa nhìn đã thấy rất quen nên vội hỏi:

- Đây ông già, hình như thanh bảo kiếm ông cầm trên tay có phải là Cửu Thiên Kiếm của Mộng Du đạo trưởng có phải không?

- Hừ! Tên nhóc kia, xem ra người cũng có chút kiến thức đó, nhưng chưa xong đâu.

Lão nhân bắt đầu niệm chú mở trận rồi bắt đầu hô "Cửu Đẳng Liên Hoa trận"...

(What đờ hiu... ông già của phái Thiên Nhân lạ hoặc lí nào lại học được đạo thuật của Mao Sơn Tông)

Mới màn dạo đầu chú Lâm nhà em đã đỡ mồ hôi khi nhìn thấy ông bác già mở trận pháp bằng bí thuật đặc trưng của Mao Sơn, nhưng ông chú không chịu thua vì ông chú lại có lần ông chú từng được nghe sư phụ nói

" Lâm à! Con phải tin tưởng vào năng lực của mình, tin vào đạo bùa môn phái của mình và thành tâm thì ắt con sẽ có thành tựu mỹ mãn,... không những thế, trước khi ta nhận con làm đệ tử thì ta đã sớm biết con được sinh vào ngày hoàng đạo nên chắc chắn sau này sẽ pháp dương quang đại, những người sinh vào ngày hoàng đạo đều được cho là kì tài học đạo, chỉ cần có người thầy xuất chúng như ta dạy bảo thì sớm muộn con cũng nên người thôi)

Nhớ đến đó thôi mà hai mắt của chú Lâm đã long lanh lên ngọn lửa nhiệt huyết rồi. Không chần chừ nữa, chú Lâm vội cầm nhang, dùng bút chấm mực chu sa vẽ phù, miệng đọc lẩm bẫm rồi xuất kiếm hướng thẳng về hướng ông bác già kia. Một luồng khí tỏa ra từ thanh kiếm của ông chú lúc gần vào đến nơi lão nhân kia đứng thì liền bị vội ra ngoài do pháp thuật mà lão đã thi triển lên trước đó.

Lão già tiếp tục lấy ra lá phù đọc chú rồi triệu hồi ra một cái xác và dụng thuật lên đó, xác chết bật dậy và hướng trở ngược lại chú Lâm

(Không thể nào ông ấy lại còn biết cả Thuật Thi Biến cũng là của Mao Sơn như vậy được, thật vô lý)

Ông chú chấm phù vừa né hàm răng của con cương thi và vừa dán lên nó một lá bùa trấn yêu, khiến nó đứng yên bất động.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 15: Di thuật của ông bác già

- Ranh con! Giờ thì người đã biết được thế nào là đạo thuật cao thâm chưa. Hahaha

Chú Lâm nhìn kĩ lại cách ông bác già thi triển phép thuật nhưng trong lòng lại thấy đi đâu gì đó kì lạ, giống như cùng một loại đạo thuật nhưng cách làm của lão ta lại có chút tà giáo thế nào đó, dần dần ông chú nhà em cũng đoán ra được vài đi đâu...

(Hừm!... chắc cái lão già này đã học lén từ đệ tử phái Mao Sơn và rồi đã thêm mắm dặm muối lại một chút đây mà, cái ông già đạo sĩ thôi, thứ gì không học lại đi học Cóp Bì Thần Chưởng của Tùng ATM, lần này này mình phải ra tay mà hành đạo cho lão biết mặt môn đồ của tổ sư gia nhà họ Phạm mới được)

Lúc này ông chú mới lập tức thu bùa lại, triển lên 5 lệnh bài tương ứng 5 ngũ hành, mượn sức mạnh quỷ thần để gia hộ cho đàn pháp thêm uy lực, một hình nhân được đặt ngay trên bàn cúng, ông chú vẽ phù và dán lên hình nhân rồi niệm chú, đọc lâm râm mấy câu hình nhân đặt xuống và tự đứng trên hai chân, cùng lúc đó một con cương thi bỗng chốc xuất hiện ngay trước bàn cúng. Ngoài các phù chú, trận pháp của gia tộc ra thì chú Lâm cũng biết dùng đến một số thuật của Mao Gia và Mã Gia, hai trong số đông gia tộc có tài khu tà trừ ma thuộc hàng thượng đẳng.

Chú Lâm bắt đầu lên tiếng:

- Nay ông già! Đừng hòng mà lừa được tui, cái thứ pháp thuật của lão chỉ lừa được con nít thôi chứ không lừa được tui đâu... bộ, bộ ông tưởng là hã... ông làm được mấy cái pháp đó thì uy lực sẽ mạnh hơn bên tui sao, tui

sẽ cho ông thấy thế nào là uy lực!... ông... ông chuẩn bị tinh thần đi, tui sẽ thông ông nát team ~_~

Nói rồi ông chú cầm kiếm gỗ cần đầu ngón tay trích máu điểm sáng thanh kiếm gỗ và niệm chú lên đó, thanh kiếm cầm trên tay chú Lâm rung rung và ánh lên một màu cam nhẹ nhẹ, tiếp tục chĩa thanh kiếm về hướng hình nhân đi đầu khiến hình nhân đi tới phía trước. Hình nhân đi một bước thì cương thi phe bên ông chú cũng nhảy một bước. Không chần chừ nữa, lão nhân kia cũng lấy trong túi ra một bình hồ lô có dán sẵn một lá bùa trên đó. Lão lập tức tháo nó ra, một luồng khói màu xám thoát ra từ trong bình, hiện nguyên hình là một con quỷ đói.

(What the con heo!!! Lão ta nuôi cả quỷ đói sao?, em hơi lạnh sống lưng cmnr)

Lão cho con quỷ nhập vào con cương thi của ông lúc này, bất thành linh lá bùa bị cháy ngay và con cương thi đó lại bắt đầu điên loạn hơn. Cả hai bên đều bắt đầu tập trung dụng thuật để đi đầu khiến hai con cương thi, một cuộc chiến giữa cương thi với nhau diễn ra kịch liệt, chú Lâm nhà em cầm chặt thanh kiếm đi đầu khiến đến mức thanh kiếm bị cong theo đường đi của hình nhân.

Trận chiến ngày càng căng thẳng hơn khi bên lão nhân xuất hiện thêm một vị khách không mời, người đó không ngoài ai khác đó chính là bà thím bị bọn em úp sọt rồi đem lên phòng hồi mấy hôm trước. Chú Lâm nhà em trợn mắt

- Ấy, bậy quá bậy ời... tính chơi ăn gian hã lão già chết tiệt, đang sô lô khi không lại có thím hai vào phá đám là sao?

Không nói lời nào bà ta cũng lấy ra một đạo bùa và triệu hồi ra một âm hồn tội lỗi, ra lệnh cho nó hướng thẳng về chú Lâm mà ra tay nhằm mục đích phá vỡ pháp thuật của ông chú này giờ đang cầm cự. Con ác linh bay thẳng đến và xuyên qua người chú Lâm, làm cho ông chú nhắm mắt giật mình,... chẳng có gì xảy ra cả. Bà thím trừng mắt nhíu mày lại

- Tiên sư cái vong này! Mình chưa bật chế độ hữu hình cho nó, vẫn còn để chế độ ỘP lại nên không tấn công được vật chất.

Chú Lâm nhà em ngỡ ngàng trước những lời bà thím nói (lại h ỒN này giờ tưởng đái con mỢ nó r Ồ ~_~)

Bà thím lúc này mới lấy trong túi ra thêm một lá bùa và niệm chú lên con ma làm nó hiện nguyên hình, lúc này đôi tay nó mới hiện lên rõ những ngón tay dài và gớm máu. Không kịp định h ỒN, chú Lâm bị con âm h ỒN chưởng lui ra xa. Nhưng không chịu khuất phục, ông chú đưa rộng hai chân ra đứng vững lại và giữ kết ấn, mặc dù đã thổ huyết.

(Hô ly xị! Không lẽ mình phải về thành ngay bây giờ sao?... ~_~)

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi giá như vậy thì từ đằng sau ông chú lóe lên một luồng hào quang...

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 16: Chuyển đi cuối cùng

Phía sau ánh hào quang đó, một vị đạo sĩ bí ẩn xuất hiện, cùng với lượng nguyên khí ngự kinh, một giọng nói quen thuộc cất lên:

"Thần Quỷ Thất Sát Lệnh"

Lưuồng kiếm khí bắn thẳng về phía con âm hồn, khiến nó bị đánh hồn siêu phách tán. Ngay lúc này chú Lâm nhà em mới kịp nhận ra người đó là ai.

- Tiên sư nhà mày! Thằng quý, mày đến lâu thế xem tí nữa là mày mất đi một người anh em tốt rồi đấy ~_~

- Thì giờ tao cũng đã đến rồi còn gì, chừng nào mày chết thì dù tao không thể cứu sống được nhưng... vợ mày thì cứ để tao lo.

- Bà vật mày Dương ạ, đang vả máu mồm thật đây này ~_~

Trong khi hai ông thần nhà em ăn mừng một cú côm bồ gặp mặt đầy ngoạn mục thì bà thím hai lại tức giận đỏ mặt.

- Hai tên tiểu tử nhà người giỏi lắm!!! Đón lấy chiêu tiếp theo đi...

Lần này bà ta mở ra một kết giới

"Âm Dương Nghịch Chuyển"

Lập tức bà thím hai nhập vào một ác linh đã triệu hồi trước đó, giọng bà thím bắt đầu khàn lại

-hahaha... chúng mày mau về chầu diêm vương đi!

Thân thủ của bà ta đột ngột tăng nhanh một cách chóng mặt, mới chớp mắt đã thấy bà ta đứng kề bác Dương và r ỡ tung ra cú đánh vào người bác, trong khi đó ông bác cũng kịp lúc vận công đỡ đòn lại. Ngu Ồn sát thương mạnh khiến mặt đất bên dưới chỗ bác Dương bị lõm xuống.

- Quào...! Bã cũng bá dữ quá Lâm ê

Ây da! Không, không được thì kêu tao, tao với mày đổi chỗ

-... Đổi con khi, lo mà giữ kết ấn của mày đi.

Quả thật với các bác là em không nghĩ hai ông này vừa đánh vừa nói chuyện với nhau hã hê như thế đâu ~_~

Ngay sau khi đỡ được cú đánh của Bà Thím Hai thì ông bác Dương cũng lấy ra trong túi một lá bùa r ỡ niệm chú vào không trung trên mặt lá bùa r ỡ nhét vào lòng bàn tay, nắm chặt tay lại và dùng đầu ngón trỏ và ngón giữa tiếp tục vận công chưởng ra một luồng ngự khí bay xuyên qua lòng ngực Bà Thím, máu phún ra ướt ngực bà ta nhưng bà Thím Hai vẫn chưa ngã gục... Cùng lúc đó ngu Ồn ngự khí xuyên qua người bà thím tiếp tục tiến thẳng về hướng con cương thi bên đội của ông bác già kia...

"HÍT SỢ"... Con cương thi lập tức lên bảng điểm số và tan vào không khí, lúc bấy giờ chú Lâm mới thở phào nhẹ nhõm khi không phải giữ kết ấn với hình nhân từ nãy giờ nữa, m ồ hôi m ồ kê thấm ướt mặt chú.

Do con cương thi đã bị tiêu diệt nên nguyên khí dùng để đi ều khiển con cương thi bị vội lại vào người lão già, làm ông ta bị bật văng ra 2m máu m ồm vả ra sặc sụa...

Ông già ho thành tiếng:

-... các người,... các người được lắm,...

Nói r ỡ kéo bà thím hai chạy trốn khỏi nơi đó, hai người chú Lâm và bác Dương nhanh chóng đuổi theo, khinh công qua mấy ngọn cây y như phim kiếm hiệp vậy.

Khi đuổi lên gần đỉnh ngọn núi, lão nhân quay lại đứng trước mặt hai ông thầ nhà em mà mạnh dạng nói:

- Sơn Tùng đạo trưởng ta một đời hành đạo trượng nghĩa, uyên thâm đạo nhạc...ý nhầ đạo thuật! Không ngờ lại bại dưới tay hai tên tiểu tử nhà ngươi, quả là đáng xấu hổ, không dám về gặp tổ sư gia... trước khi về thành dưỡng sức ta sẽ tặng cho các người một món quà.

-Ồ... quà gì thế, bảo bối của phái các người thì anh em tui tui hổng có thềm đâu nha

Lão nhân không nói gì mà chỉ quay sang bà thím hai gật đầu rồi tung hết trong túi ra rất nhiều đồ vật, nào là đàn tranh, kim ô, hộp nhốt vong bằng bạc, hồ lô, vv... tất cả đặt dưới đất và được ông bác già, bà thím hai chấp tay niệm chú.

Bầu trời xám xịt lại, hai anh em bác Dương và chú Lâm nhà em nắm chặt tay không rời, sắc mặt thay đổi từ tích cực thành tiêu cực khi thấy cảnh tượng của hôm đó

Tất cả bảo bối, đồ vật nhất ác linh đều bị hai lão già phá vỡ phong ấn nên những vong hồn ác độc đều bị thoát ra ngoài bay tứ tán khắp khu vực, oán khí lẫn át cả một vùng rộng lớn. Còn riêng hai người kia thì quyết định nhảy xuống vực để tự sát, ông chú Lâm muốn cứu cũng không được.

- Này Dương! Giờ tính làm sao, nhiều oán linh quá làm sao mà diệt hết một lần được.

- Mau trở vào trong chùa trước đi rồi tính, tiếp tục đứng đây là xác định bị hiệp tập thể!!!

Chú Lâm gật đầu rồi hai người phi thẳng vào ngôi chùa trên núi mà trú ngụ. Trong chùa không có ai ngoài một lão tăng đang gõ mõ.

Bác Dương tìm một chỗ trống trong chùa vận khí trị thương chú ông chú Lâm vì hồi nãy bị thương ngay ngực đến thổ huyết.

- Sao mà biết tao ở đây mà đến ứng cứu vậy

(Hí hí cái này là em alo ông bác Dương đó các bác ạ)

- Ờ thì... tao dùng Bát môn để tìm mày.

- ~_~ Ờ thế mà tao tưởng thế giới giờ hiện đại rồi nên phải dùng định vị GPS không chứ?

- thôi đi! Bị thương thế mà vẫn còn mạnh miệng, chả biết tao cứu nhà người lần này nữa là bao nhiêu lần rồi nữa, thiết nghĩ về nhà được là phải khao tao đấy nhá cu

Chú Lâm cười hã hê, ô kê phai...(ok fine)

Đang ng ồi dưỡng thương, bỗng ngoài cửa có tiếng đập cửa rất mạnh, làm hai người giật mình, lão tăng ng ồi gõ mở suốt từ này giờ không ai để ý mới bắt đầu đứng dậy và đi từ từ ra vẽ phù dán lên cửa của khắp chính điện, bây giờ hai người mới biết lão tăng đó chính là cha của bác Dương và cũng là sư phụ của chú Lâm. Hai người ng ờ ngàng

- Ông già! Sao ông lại ở đây, chẳng phải ông vẫn còn ở bên tàu hay sao?

Ông Thiên mới quay sang mắng

- Tiên sư nhà mày! Bấm độn được thì cũng phải biết là hôm nay sẽ có đại nạn ập lên hai đứa à ~_~ già yếu nhưng cũng bỏ mặt hai thằng trời đánh chúng mày được.

- Cái gì? Hôm nay là đại nạn của tụi con sao sư phụ

Lão Thiên cuối g ằm mặt không nói câu nào, hôm đây sẽ có một người hy sinh để mở cửa dẫn lối cho các âm hồn ngoài kia trở về địa phủ.

Nói đến đây không ai nói câu nào, cả ba th ầy trò ôm mặt nhau khóc òa, dù là thường ngày hay chửi bới nhau như nước với lửa nhưng trong lòng họ vẫn luôn xem nhau như người trong nhà ruột thịt.

Ba người bắt đầu giành qua giành lại:

- Bọn bây tuổi còn trẻ, cứ ở trên dương gian này mà hành đạo, để ông già này đi trước.

Bác Dương bác bỏ:

- Không! Cha ở lại đây với thằng Lâm đi, nó còn khờ dại và đạo hạnh còn non, cần người dạy bảo.

Lúc này chú Lâm mới khóc như một đứa trẻ, nắm chặt lấy tay lão Thiên

Lúc này đã gần 12h đêm, biết không còn bao nhiêu thời gian nữa, bùa trấn ma dán trên cửa cũng sắp mất tác dụng, ba người từ từ mở cửa bước ra ngoài để đối mặt với lũ ma. Khi sắp tiến gần đến cánh cửa, lão Thiên vội đẩy Dương và Lâm ra xa, mở cửa thoát ra ngoài và đóng cửa lại, phong ấn cánh cửa lại bằng linh phù... bên trong chùa, bác Dương và chú Lâm đập cửa, kêu khóc nức nở... lão Thiên vui vui mắt rồi quay mặt đi.

Ra tận nơi oán khí nặng nề nhất, hàng tá ma quỷ cứ bay lẩn quẩn trên đầu lão kính mít đến chẳng thấy gì, không muốn mất thời gian nên lão Thiên mới nhanh chóng dùng mực vẽ lên mặt đất một vòng tròn hình bát ấn rồi cắm lên đủ năm lá linh phù của năm ngũ hành rồi thực triển huyền thuật khai mở đường âm ngay tại chỗ, lực hút từ dưới cổng mạnh đến nỗi hút tất cả yêu ma vào trong đó,... nhưng có một vài con vẫn chưa vào nên lão tiếp tục đẩy hết bọn vào rồi bản thân cũng nhảy vào đó để lấp cửa trong khoảng thời gian cửa đóng lại từ từ...

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy thì cả hai người mới lập tức phi nhanh ra ngoài. Lúc đó họ mới biết là mọi chuyện đã xong, bác Dương ôm mặt chú Lâm khóc trong sự tiếc nuối tột cùng, dù em không có ở đó nhưng em hiểu được nỗi đau đó các bác ạ.

Trở về nhà họ kể lại mọi chuyện cho em nghe, tất cả mới cùng nhau làm tang sự cho lão Thiên.

Đến cúng xong 49 ngày thì hai người chú Lâm và bác Dương cũng cáo từ em từ đó. Nghe má kể lại là Bác Dương thì về nước còn riêng ông chú Lâm tiếp tục cuộc hành trình bắt ma của riêng mình... chu du khắp nơi như... "Đạo Sĩ Đạo Gia Du Ký"

---Hết---

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 1: Biến cố! thập tử nhất sinh

Một thời gian dài kể từ sau cái chết của ông T (cha của bác Dương), lúc này tôi cũng đã trưởng thành hơn trước rất nhiều. Đại khái là vừa tốt nghiệp xong đại học, cuộc sống hiện tại khá là bình dị và giản đơn nhưng riêng về phần ông chú nhà tôi thì không hẳn là hạnh phúc khi phải thấy lúc nào chú cũng đi từ nam ra bắc chu du mọi nơi để âm thầm giúp người. Cứ hễ khi trời đổi gió thì được dịp ổng lại về thăm tôi, rồi lại được ổng kể rất nhiều về những lần đi săn ma của ổng, ông chú cứ gặp tôi là y như rằng đi đâu đâu tiên là hỏi tôi dạo thời gian gần đây sức khỏe thế nào? Rồi luôn miệng nhắc tôi nên cẩn thận với con mắt bên trái của mình, có lần tôi hỏi lý do thì ông chỉ quay mặt sang chỗ khác và nói đó là bí mật mà kể từ khi ông chú làm pháp sư đến giờ vẫn luôn ghi nhớ để bảo vệ tôi. Ông chú Lâm tính đến nay cũng được gần bốn mươi rồi ấy nhưng mà ông chú của tôi vẫn cứ ngây ngô và xì tin dẫu lắm đó các bác. Hề hề

Cuộc hành trình chỉ thực sự xảy ra khi vào đêm hôm trước, cách ngày ông chú Lâm về thăm tôi chừng ba ngày thì bên xã có mời tôi đi nghĩa vụ quân sự, như mọi năm tôi đều rất踊跃 vì một bên mắt của tôi có vấn đề về sức khỏe. Tôi cứ nghĩ rằng vì ngày bấm điện thoại để viết truyện nhiều quá nên mắt yếu nhưng tôi cam đoan rằng mắt tôi vẫn còn đủ sáng để nhìn rõ mọi người xung quanh, sau khi khám nghĩa vụ quân sự về thì không may tôi bị một chiếc xe máy chạy ở hướng đối diện đâm vào, cú va đập mạnh khiến đầu tôi va vào lề đường nằm bất tỉnh, tôi hôn mê sâu đến tận ba ngày sau chú Lâm đến thăm tôi. Chú Lâm đứng bên giường bệnh của tôi và nói:

-Haizz... chú biết mày sẽ có chuyện nhưng do chú đang ở xa và vướng phải một con ma lai ở bên Châu Đốc nên chú không về cứu mày kịp.

Thật ra thì lúc đó từ sâu trong tim thức của tôi vẫn còn nghe được tiếng nói của ông chú nhưng để thoát ra khỏi cái cảnh hư vô trong tiềm thức để tỉnh dậy là điều không thể nào làm được đối với tôi ngay lúc này. Thấm thoát chú Lâm đưa tay quệt ngang những giọt nước mắt đang ứa ra từng nhịp trên mắt tôi mà lòng chú xót xa vô cùng, tôi là người mà ông chú thương yêu nhất với lại chú sống một cuộc đời không vợ con gì cả nên với tôi chú luôn dành hết cái tình cảm của một người cha, người chú để bảo vệ tôi vì chú biết ba mẹ tôi đã li dị từ rất lâu rồi.

Đang ngủ gật xuýt xoa thì ngoài cửa phòng bệnh mẹ và thằng Nghĩa (em tôi) vừa đi mua chút đồ dùng để chăm sóc tôi những đêm tối trở về Ba người họ bất ngờ gặp nhau mà không khí lại càng thêm náo nức, mẹ tôi vừa nói vừa rưng rưng nước mắt.

-Em về thăm thằng bé đó hả Lâm?

-Dạ!... thằng bé sao rồi chị?

-Bác sĩ nói nó bị chết lâm sàng nên không biết được nó sẽ tỉnh khi nào.... mấy chú nói nó có khi làm người thực vật luôn cũng không chừng!

Nói rồi mẹ tôi òa khóc như một đứa trẻ, thằng Nghĩa đứng kế bên nắm chặt tay mẹ nó cũng khóc theo... ông chú Lâm mới vội an ủi mẹ tôi:

-Thôi chị đừng buồn! Số nó không chết dễ vậy đâu, em tính cả rồi... em tin chắc chắn thằng Long nó sẽ tỉnh lại ngay thôi.

-Em nói thật không? Chị không muốn nó phải suốt đời bị như vậy! Thằng bé chỉ mới vừa tốt nghiệp đại học, mới tuấn trước nó còn đưa chị mấy quyển sách về tâm linh mà nó dày công viết được cho chị đọc... vậy mà giờ nó lại nằm đây và không có chút biến sắc nào. T.T

Ông chú Lâm buồn bã một hồi lâu rồi từ trong thâm tâm chú đã quyết định một điều gì đó rồi nói một cách mạnh dạn:

-Chị cứ đợi tin tốt của em! Thằng Long nội trong vài ngày tới bằng mọi giá nó sẽ tỉnh lại và trở về cuộc sống bình thường mà.

Nghe ông chú Lâm nói thế, mẹ tôi cũng an tâm phần nào.

Đêm hôm sau! Chú âm thầm trở về nhà và lập bàn cúng ngay sau đó... bàn cúng được đặt ở phía sau sân nhà ông và nằm quay về hướng bắc, trên bàn có đầy đủ đồ cúng như mọi khi, ở giữa là một cái lư hương đã cắm sẵn ba nén nhang thơm phức, bên góc phải là một tô kê huyết đỏ thắm và một cây bút dùng để vẽ bùa, bàn cúng được bài biện hẳn một mâm cỗ đồ cúng với những đồ ăn đặc biệt. Ông chú Lâm bấm độn một hồi lâu, khi mọi thứ đã đến đúng thời khắc thì chú Lâm mới nhanh chóng lấy ra một lá bùa còn mới và dùng bút chấm mực của huyết kê mà vẽ một đạo bùa đích danh của gia tộc họ Phạm.

Vẽ xong ông chú cuộn nó lại rồi đốt nó trên lửa của ngọn nến màu trắng, chấp tay niệm chú lâm râm kết ấn thành hình kim cương quyên mà chỉ sang bên trái, tiếp tục lấy thêm lá bùa khác và làm y như hồi nãy rồi niệm chú kết ấn kim cương rồi lại chỉ sang bên phải. Đàn cúng lập tức rung rung nhẹ nhàng rồi từ khoảng không vô định trước bàn cúng bỗng dựng có một làn khói lúc tụ lúc tán, ông chú đứng nhìn rồi miệng mỉm cười, phẩy tay:

-Đề tử Diệp Thiều Dương cung thỉnh tổ sư...

Chưa kịp nói chữ “Gia” nữa là chú Lâm bị một cây gậy khỏ vô đầu một phát muốn thấu xương kèm theo một giọng nói vọng về từ một cõi khác.

-Dương tiên sư nhà mày! Gia tộc họ Phạm nhà ta tính đến giờ người vẫn là người ngoại tộc đầu tiên được thu nhận làm đệ tử vậy mà dám lấy pháp danh khác với pháp danh mà sư phụ đã đặt cho người à?

Ông chú Lâm vừa than đau vừa ngó người ra khi biết mình đọc nhầm pháp danh. Ông sượng mặt lại và khẫu đầu tạ lỗi với tổ sư gia liền mấy phát và nói:

-Ày da! Đệ tử Mập Long à nhầm... Mộc Lâm cáo lỗi tổ sư gia, do dạo này khoái đọc truyện Mao Sơn Tróc Quỷ nên giờ con hơi bị “Liệu” ạ...

-hừ... thôi không vòng vo nữa, gọi ta lên có việc chi không mà cúng đủ thứ rứa?

-Dạ! Chuyện là thằng cháu của con bị hôn mê mấy ngày rồi vẫn chưa tỉnh, tổ sư gia thần thông quảng đại mong người giúp đỡ con, con thương thằng bé lắm.

-Có phải thằng nhóc bị ma theo lúc ở nhà thằng Dương có phải không?

-Dạ... nó đó ạ

Tổ sư gia cười lớn:

-hahaha... thằng bé ấy coi bộ có duyên với thế giới tâm linh này lắm đó! Ở cõi bên kia truyện nó in cả sạp kia kìa, mấy lão nhân đời trước cũng khoái truyện của thằng nhóc ấy. À mà người thật sự muốn nó tỉnh lại thật à?

-Dạ! Dù bằng cách nào đi nữa thì con cũng chịu.

-Thôi được, cách đơn giản nhất bây giờ là chính người phải chịu thay kiếp nạn cho thằng bé bằng cách khấu trừ đi mười năm tuổi thọ, người có đồng ý không?

-Ơ sao nhiều thế ạ? Có cái nào nhẹ hơn không thưa tổ sư gia.

-luật nhân quả, có vay ắt có trả cho nên ta cũng đành chịu... ấỵ nhưng mà thôi bây giờ vầy đi! Giá chót, trừ năm năm tuổi thọ cộng thêm mất đi năm năm tu vi của người vậy là được chứ?

Ông chú Lâm tỏ ra vẻ nghiêm trọng và do dự một hồi lâu, tổ sư gia cúi gắt:

-Lẹ đi để ta còn về, mùi không khí ở đây thật là ô uế.

(À ờ thì ông chú Lâm đã mấy ngày rồi đồ chưa giặt còn để bên hiên cả một thau quên dọn nên tổ sư gia mới phát hiện được)

-Dạ! Được rồi... vậy xin tổ sư gia ra tay ạ...

Vừa dứt lời một vầng sáng bao quanh ông chú Lâm rồi phụt một cái ông chú Lâm ngã lăn ra ngất xỉu, mọi thứ trở nên yên ắng như phút ban đầu.

Lúc bấy giờ mẹ tôi mới vui mừng khi nhìn thấy tay tôi bắt đầu cử động và tỉnh dậy.

-Con tỉnh rồi hả Long? Mẹ đây con...

-Mấy giờ rồi mẹ? Đó cũng chính là câu hỏi đầu tiên mà tôi có thể hỏi được sau một cơn mơ dài da diết.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 2: Lần đầu nhìn thấy vong

Ba ngày rồi! Tôi vẫn ở lại bệnh viện để theo dõi bệnh tình vì mẹ tôi không yên tâm để cho tôi xuất viện sớm. Chuyện sẽ hoàn toàn bình thường nếu đêm đó tôi không ra khỏi giường và bước ra ngoài cửa phòng bệnh.

Phần vì đêm đó tôi không ngủ được vì ngoài cửa phòng bệnh luôn có tấp nập tiếng người qua lại, rồi khi thì có tiếng xì xầm ở xung quanh, đó là chưa kể đến việc nằm trên giường đã mấy ngày liền nên tôi cũng muốn rời khỏi đó để thư giãn gân cốt tí. Đêm đó đã hơn mười giờ đêm rồi, đèn trong hầu hết các phòng bệnh đều đã tắt và chỉ còn lại loe hoe vài ánh đèn leo lét ở giữa hành lang bệnh viện.

Tôi bắt đầu bước từng bước chân đầu tiên nặng trĩu của mình xuống giường và đi từ từ ra ngưỡng cửa phòng bệnh, không gian đột ngột yên tĩnh đến lạnh người khi tôi vừa hé đôi mắt nhìn ra ngoài hành lang, vắng tanh chẳng có lấy một bóng người vậy mà khi này lúc nằm trên giường bệnh còn nghe tiếng người qua lại tôi cứ tưởng như ngoài này sẽ đông vui lắm nhưng ra đến nơi rồi mới biết là không có ai. (Không lẽ mình bị đập đầu rồi đè lên dây thần kinh mắt nên bị ù tai:3)

-À mà thôi! đẹp mợ nó cái lập luận logic vãi linh hồn đó sang một bên đã, giờ thì đi thử ra ngoài xem sao ... chắc là cô y tá vẫn còn làm việc mà chứ nhỉ? 0.0

Tôi quay mặt vào trong nhìn lại mẹ đang nằm ngủ gục bên cạnh giường tôi, bỗng nhiên có một cơn gió lạnh thổi ngang, trong bất giác tôi trở lại chiếc giường lấy chăn của mình mà đắp cho mẹ ngay sau đó rồi tôi mới bắt đầu đi ra ngoài vừa đi một mình trên cái hành lang trong bệnh viện, mọi thứ im phẩn phất không một tiếng động, chân vừa bước tim tôi cũng đập thình thịch theo từng nhịp.

Cho đến khi tôi bước đến gần khúc rẽ sang quây làm việc của cô y tá thì từ đằng sau có một cánh tay lạ quất bất ngờ đặt lên vai tôi, nó khiến tôi phải giật bản mình quay lại...

“maaaaaaa...”

-ma cái đầu chú mày, tao đây nè, ma cò gì?

Giọng nói quen thuộc làm tôi nhận ra ngay đó là ông chú Lâm.

-Trời đất ơi! Hú hờn... con tưởng con ma nào nó găng (gank) con, chú làm con muốn teo tởm luôn vậy ~_~

-Hờiiii! Thuở đời nào nhà văn chuyên viết truyện ma mà lại đi sợ ma chứ ông tướng?

-Viết truyện ma cũng sợ ma chớ bộ -_-

-Thôi không bàn tới chuyện đó nữa, làm gì giờ này không ngủ mà lang thang ngoài này vậy hả thằng nhóc? Tính kiếm cảm hứng viết truyện hay gì đây?

-Kiếm gì đâu chú! Nằm trên giường hoài không vận động cũng mệt mà.

Vừa nói tôi nhìn qua bên phải ông chú Lâm rồi thắc mắc.

-Ừa mà sao chú lại đứng đây? Khuya vậy còn tính ve vãn cô y tá nào nữa?

Ông chú Lâm cũng giật mình rồi hỏi lại:

-Cô y tá nào?

-Thì cái cô đang đứng kế chú kia kìa chớ còn ai vô đây nữa.

Lúc này vẻ mặt chú Lâm mới bất ngờ thay đổi.

-Này cu! Chú mày... chú mày thấy cô gái này à?

-Ơ thì con có bị cận đâu mà không thấy.

Dường như vẫn còn nghi ngờ, ông chú kêu tôi che con mắt bên trái lại rồi nhìn lại một lần nữa xem thì tôi mới ngạc nhiên khi không còn nhìn thấy cô gái ấy đâu nữa, cho đến khi không che con mắt bên trái ấy lại nữa thì cô ta lại hiện ra. Điều đó khiến tôi lâu lâu hơi bị nhứt đầu nhưng nó lại chính là điều làm tôi lo sợ nhất trong đêm đó. Chú Lâm như hiểu ý nên đã không ngớt lời an ủi tôi:

-Chú mày đừng có lo, chú đã sớm biết thế nào con cũng sẽ có được khả năng ấy thôi nhưng không ngờ lại đến sớm như vậy, nó là một loại năng lực bị khiếm khuyết cho nên chỉ có một bên mắt trái là có thể nhìn được vong âm mà thôi, chú mày được vậy là may mắn lắm rồi, nên vui thì hơn.

Lúc này tôi lại càng phân vân và không biết phải làm gì với bên mắt dị thường đó của mình. Liệu sau này nó còn mang cho tôi còn gặp phải chuyện gì nữa hay không? Bởi vì tôi biết!... một khi mang trong người càng nhiều năng lực thì trách nhiệm sẽ càng nặng nề hơn, riêng về phần chú Lâm thì chú luôn nói với tôi rằng thực tình chú không muốn tôi dấn thân vào những thứ thuộc về cõi âm nhưng bản thân chú không thể nào giúp được tôi ngay lúc đó mà chỉ còn biết nghe theo số trời đã an bài.

Sau đêm đó đến sáng ngày hôm sau cũng là ngày tôi xuất viện, mẹ và em đưa tôi trở về nhà và bắt đầu những công việc như thường ngày, tôi của khoảng thời gian đó nếu nói cách khác thì chẳng khác nào một tên vô công rồi nghề vì vừa tốt nghiệp đại học cử nhân nhưng rồi cuộc thất nghiệp vẫn là thất nghiệp. Những ngày tháng đó tôi chỉ biết quanh quẩn quanh nhà và viết truyện mà thôi, cho đến một hôm ở xóm trên có một vụ quỷ nhập tràng thì từ đây mọi thứ dường như xáo trộn và làm thay đổi cả cuộc đời tôi.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 3: Ma nhập đêm khuya

Một giờ sáng mẹ tôi nhận được cuộc gọi từ cô hai ở xóm trên báo là con Mai nó bị ma nhập từ lúc nó đi chơi với đám bạn về, mẹ tôi cuống cuồng và ra về lo lắng ghê lắm vì con nhỏ đó là con của cô hai mà cô Hai lại là chị em trong họ hàng, nên hôm đó mẹ gọi cho chú Lâm về gấp để chạy qua bên đó coi tình hình ra làm sao chứ nghe nói con nhỏ lên cơn dữ lắm rồi.

Chuyện này như vậy mà đêm đó lại không có tôi theo thì quá là phí luôn phải không mấy thím:)

Tất nhiên là đêm đó làm sao ngủ được, tôi đã phải xin dữ lắm mẹ mới cho đi cùng vì nghe tôi diên lý do là qua đó coi để lấy kinh nghiệm thực tế viết truyện cho nó thật hơn.

Vậy là tôi chở mẹ trên chiếc xe dream chạy một mạch thẳng lên xóm trên, vô đến tận nhà cô hai chỉ trông vòng 30 phút. Giờ này tất cả tối om, chỉ còn lại mỗi nhà cô hai là vẫn còn đèn sáng trưng, vừa vô tới ngay phòng khách thì đã thấy con Mai nó nằm quằn quại dưới đất với một đống đồ đạc vứt lung tung, nó bị hai ba người anh của nó ghìm chặt nằm dí mặt dưới nền nhà vậy mà nó vẫn còn sức vùng vẫy rất mạnh. Mẹ tôi cố thử tới gần nhưng vừa chuẩn bị chạm vào người con Mai thì nó liền gào gào dữ dội hơn, mẹ tôi thấy vậy nên cũng không dám đụng vô nó nữa.

-Cô Nga gọi cho chú Lâm về giúp rồi chưa cô? Chứ tui thấy tình hình vậy là không ổn rồi.

-Sao mà nó bị dữ vậy chị Hai, em hay tin là em với thằng Long con của em chạy sang đây liền đó, còn thằng Lâm thì em cũng gọi nó rồi nhưng nó nói nó đang ở Bắc Giang nên cũng không biết là có về kịp hay là không, nó

có nhắn với em là thử nhờ cha xứ trong nhà thờ xem biết đâu lại có hiệu quả.

-Chèn ơi! Con bé nó đạo phật cơ mà gọi cha xứ có sao không cô?

-Trời ơi! Lúc này là lúc nào rồi mà chị còn lo sợ nữa, nếu không muốn nó có vấn đề gì thì có cách nào làm được thì cứ làm trong khi đợi thẳng Lâm đến giải quyết.

Nghe mẹ tôi nói thế nên cô Hai cũng đành gật đầu mà chạy đến nhà thờ nhờ cha xin giúp đỡ cho con bé Mai. Sau khi ông cha xứ đến thì con bé Mai đã bị cột chặt vào cái ghế bằng gỗ trong nhà rồi, cha xứ từ từ bước đến bên con Mai với một cây thánh giá làm bằng bạc nguyên chất trên tay, ông cha càng đến gần thì con Mai cũng càng rụt rè lại, nó cố gắng né cái cây thánh giá đó ra một cách xa nhất có thể, lúc này cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bộ dạng của con Mai với một vẻ mặt sợ sệt từ khi bước vào ngôi nhà của cô Hai. Mà phải thú thật là nhìn dáng vẻ của con bé ấy hiện giờ chẳng khác nào con “light out” trong những tựa game kinh dị cả, đầu tóc bù xù, gương mặt nhếch nhác, hai con mắt trợn ngược trắng dã, quần áo thì xộc xệch mà lại rách thura lura vài chỗ... chắc là do nó dẫn co với mấy ông anh trong nhà nó nãy giờ nên mới thế! 0.0

Năm nay nó học lớp 11 rồi đó chứ, cũng ra dáng thiếu nữ lắm nhưng mà hôm nay nhìn nó mà tôi sợ muốn quần bò mông luôn vậy, nhìn nó đã sợ rồi lại còn thêm cái hiện trường y như trong phim thế thì đó ai mà không sợ cho được. Ngôi nhà của nó giờ đây chẳng khác nào một bãi chiến trường, đồ đạc ly bông gì nằm tứ tung cả lên trong khi con Mai nó vẫn ngồi trên ghế ghé đôi mắt nhìn sang hướng khác để tránh né cây thánh giá của cha xứ.

Lúc bấy giờ cha lấy ra quyển kinh thánh của mình và một tay cầm sách một tay cầm thánh giá chỉ về hướng của con Mai cứ thế mà đọc kinh thánh cho nó nghe.

-Hỡi đất toàn năng, hỡi đức chúa trời, nhân danh cha... chúa Giê - Su... xin người hãy trục xuất con quỷ trong người cô gái trẻ này về với địa ngục... a - men.

Cha xứ cố gắng đến gần và dí thẳng cây thánh giá vào sát mặt của con Mai làm cho nó như bị đau hay sao ấy mà nó la quá trời luôn, tôi đứng đó lấy con J5 ra đứng quay phim rất là tận tình và không quên chụp vài tấm hình về nó để làm kỷ niệm (hình nó tôi lấy lót dưới gối để ngủ cho ngon:3)

Đang đoạn ông cha đứng đọc kinh thì con Mai dường như chịu không được nữa nên nó ói cả một vũng nước nhờn nhớt màu xanh lè xuống dưới nền nhà ngay sau đó, mùi hôi tanh khủng khiếp, lúc đó ngay cả tôi cũng không chịu nổi mà chạy ra ngoài cửa ói theo nó luôn.

Sau khi con nhỏ ói xong cũng là lúc nó bắt đầu lên tiếng, cái giọng đặc quánh lại y như một người đàn ông phát ra từ chính miệng con Mai mà nó khiến cả nhà phải rùng mình.

-Bọn bây chẳng làm gì được tao đâu... cút hết đi, con bé này là của tao rồi.

Cả nhà và mẹ đều sợ xanh mặt, tôi đứng đó nhìn con Mai cũng thấy nổi cả da gà... Nhưng mà phải nói thật là càng nhìn nó lâu thì bên mắt trái của tôi càng đau à, chẳng hiểu vì sao tôi thối. Đôi khi dường như tôi còn nhìn thấy được có con gì đó đang quấy rối trong người của con Mai nữa nhưng cái hình ảnh đó cứ lúc ẩn lúc hiện trong người nó, mà tôi cam đoan chắc rằng trong nhà ngoài tôi ra chắc không có ai nhìn thấy đâu.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 4: Bị vong phạt

Cả nhà cô Hai loay hoay miết cũng đến 3,4 giờ sáng. Người nào người nấy mệt lã, mắt ai cũng thâm đen đến độ nhìn chẳng khác nào là ma cả.

Tôi, mẹ và những người trong gia đình cô Hai vẫn tút trực bên chiếc ghế gỗ chỗ mà con Mai đã bị trói lại từ hồi vài tiếng trước, người nó lâu lâu cứ giật vài nhịp, gân máu nổi cộm quanh cả người, mấy ông anh kiêu chạt cơ thể nó này giờ lâu quá nên người nào cũng muốn thở ôxy hết. Chỉ có riêng con Mai là vẫn còn sức chống cự rất quyết liệt, ông cha xứ thì hi hục đứng bên cạnh đọc kinh thánh đều đều nhưng nhìn coi bộ không có tác gì thì phải, con bé Mai nó vẫn cứ nhe răng cười khinh khỉnh, nói đoạn nó còn nhổ nước miếng vào người cha xứ nữa.

-Bọn bây đem thằng cha này về đi, nó chẳng làm hại tao được đâu, xác con bé giờ là của tao rồi.

Vừa dứt lời thì từ ngoài cửa một lá bùa màu vàng vụn bay thẳng vào chỗ con Mai, lá bùa dán ngay vào trán và khiến nó bị bật ngược văng vào vách tường. Cái ghế gãy vụn, những ông anh của con Mai lúc này đã chạy về chỗ của cô Hai mà núp. Thiết nghĩ mấy ông anh của nó tuy thằng nào cũng to con vậy mà nhát như thỏ đế vậy ~_~.

Tất cả những người chứng kiến vào lúc đó đều ngơ ngàng trước uy lực của lá bùa đó, riêng tôi và mẹ tôi thì cũng chẳng ngạc nhiên mấy vì thấy hoài nên cũng quen rồi.

Khỏi đoán tôi cũng thừa biết là bùa của ông chú Lâm nhà tôi rồi, sau khi con Mai bị bùa của ông chú phản đòn thì cơ thể nó cũng án binh bất động luôn, đột ngột tôi thấy được rõ ràng có một hình thù kì lạ thoát ra từ người của con Mai, đó là một cái bóng đen rất to và nó bay ra ngoài... kíp

thời lúc đó ông chú Lâm cũng phi thẳng vào ngay sau đó niệm chú r ễ hô to.

“Cửu Thiên Liên Hoa Trận - Mở”

Lập tức khuôn viên cả ngôi nhà đột ngột có tiếng “huỳnh huỳnh” rất to, cùng lúc đó chú Lâm mới kêu mọi người mau trở ra ngoài sân hết để chú ở trong nhà cùng xác con Mai một mình cho chú tiện b ề hành pháp.

Không hề có ai thấy được trận pháp của chú Lâm đã bài sẵn từ bao giờ ngoài tôi cả, không khí trong trận pháp dường như cũng có một chút thay đổi mặc dù nó không đáng kể, nhưng quả thực là từ khi chết đi sống lại đến giờ cơ thể tôi rất là nhạy cảm với mọi thứ xung quanh.

Quay trở lại ngôi nhà của cô Hai, lúc này trong ngôi nhà chỉ còn lại cái bóng đen to đùng ấy cùng với chú Lâm, không khí tự dưng lại bắt đầu yên ắng hơn bao giờ hết. Ngoài cửa! Tất cả mọi người đều trong ngóng tình hình bên trong ngôi nhà vì con Mai vẫn còn ở trong đó không biết thế nào, mẹ tôi hiểu rõ vấn đề nên luôn an ủi mọi người:

-Có thằng Lâm nó xử lý r ễ thì cô Hai với mọi người đừng lo, nó sẽ cố gắng đưa con Mai ra khỏi đó nhanh thôi.

Tôi thắc mắc và nói nhỏ với mẹ:

-Mẹ ui! Sao mà bữa nay mẹ chắc ăn dữ vậy, bộ mẹ không nhớ là có vài lần bị ông Lâm làm cho b ể mặt hay sao?

-Thằng quý! Cái miệng ăn mắm ăn muối... con không nói được câu nào tốt hơn thì im lặng cho mẹ.

Nói r ễ mẹ nhéo tay tôi đi ra xa, cách chỗ cô Hai vài mét để dạy bảo.

(Kh ễ lắm mấy thím ơi! Lúc đó tôi cũng hay vạ miệng lắm)

Sau một h ễ lâu hai bên trao ánh mắt tình tứ thì chú Lâm cũng lên tiếng:

-Này! Yêu nghiệt... mà từ đâu tới mà dám tác oai tác quái ở nơi này?

Cái bóng đen to đùng ấy vẫn cứ lơ lửng trên không trung và đáp lời:

-Không ngờ rằng con bé này may mắn thật, lại quen với một tên đạo sĩ như ngươi! Nhưng dù sao thì con bé này đã phạm lỗi quá nặng nên ta mới trừng phạt nó.

-Cái... cái gì? Phạm luật âm à...

(y da! Cái này phải nói với mấy thím là phạm luật trầ thì còn dễ xử chứ dính tới cõi âm thì coi như thua, bởi vì dưới đó nó khắc khe hơn trên trầ gian rất nhiều)

-Vậy thì ngươi muốn con bé phải làm gì thì ngươi mới chịu buông tha cho nó?

-Hừ hừ... tất nhiên là nó từng đi ngang qua chỗ ở của ta phải không thì bây giờ ta sẽ cho nó tha hồ mà phải nhờ thế thôi.

Chú Lâm làm bộ như nghe lời của con quý đỏi kia mà làm ngơ và đứng sang một bên, ngay khi hắn vừa sắp nhập vào cơ thể của con Mai thì ngay lập tức lá bùa ban nãy phát huy hiệu lực lần nữa đánh hắn dột ra, trong giây phút đó chú Lâm cắn tay trích máu ấn vào thanh kiếm gỗ của mình rồi phi thẳng đến chém toạt cái bóng kia ra, con quý đỏi bị lửa của thanh kiếm gỗ thiêu đốt và tan biến.

Chú Lâm thu kiếm về và đỡ con Mai dậy, lấy trong túi ra một vài viên linh đơn diệu dược rồi cho con bé uống.

(Tất nhiên dù luật âm hà khắc với người trầ nhưng cũng không thể nào để con bé Mai bị người âm hành cho nên chú Lâm nhà tôi mới ra tay với con quý đỏi đó)

Sau khi cái bóng đen ấy bị chú Lâm tiêu diệt thì mùi hôi thối quanh ngôi nhà cũng biến mất, riêng chú Lâm thì vẫn phải mang con Mai ra ngoài rồi tẩy uế cho nó vì trong người nó vẫn còn nặng nề mùi âm khí, nếu để lâu cũng sẽ khiến cơ thể con Mai yếu dần.

Đúng 5 giờ sáng! Trời vẫn còn tối nhưng gà đã gáy vang trời, chú Lâm đập cửa mang con Mai bước ra khỏi ngôi nhà, mọi người xúm lại coi tình hình.

-Ồn r ồ! Các người tản ra dùm tôi có được không? Bu đông quá hôi nách muốn chết đi được ~_~

Giọng ông chú Lâm cần nần làm tôi mừng r ồ. Cuối cùng thì con bé Mai ấy cũng tỉnh như mà nó vẫn còn rất yếu, bản thân con Mai cũng chẳng nhớ ra là đã xảy ra chuyện gì với nữa cả.

Lúc này cả ba người trở về nhà, ông chú Lâm chạy con xe cà tăn của ông còn tôi thì vẫn đèo mẹ trên con xe dream. Vừa chạy chú Lâm vừa hỏi tôi:

-Từ lúc đến đó cho tới khi kết thúc thì chú mày đã thấy được gì?

Tôi rất ngạc nhiên khi chú Lâm hỏi tôi câu đó:

-Làm sao chú biết con nhìn thấy gì? Bộ chú đến đó trước khi con đến hả chú?

-thôi bớt điên hộ chú cái! Chú mày cứ làm như ông chú của mày là người thường không bằng vậy mà muốn qua mặt chú à!

Tôi cười khì...

-hè hè hề! Dạ có đâu...

Trên đường đi tôi cũng suy nghĩ suốt nhưng không tài nào hiểu ra được vì cái gì mà con Mai nó lại để cho nó bị vướng vào con ma đói đó nữa, chắc có lẽ cũng là do cái miệng nữa chứ không đơn thuần là phỉ nhổ xem thường người cõi âm đâu.

Chúng tôi cứ thế vừa đi vừa nói chuyện sôi nổi cho đến khi về tận nhà r ồ mà vẫn chưa hay.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 5: Đêm trên cầu oan khóc

Sau hôm đó! Tôi như được hiểu rõ hơn về thế giới tâm linh, cũng không có gì lạ là khi tôi đã từng bước một chân qua cái thế giới đó.

Rồi sao khoảng thời gian cực nhọc ấy, ông chú Lâm nhà em lại phải khẩn gối rời đi. Trước khi đi, ông chú Lâm cũng ở lại len lén tôi mà xin mẹ tôi để tôi được đi theo lão ta, chú Lâm diện lý do là cho tôi đi theo ông để thu thập kiến thức về viết truyện. Ban đầu mẹ tôi cũng hơi lo lo vì vừa trải qua biến cố suýt mất đi tôi, nhưng vì ông chú Lâm cứ chắc ăn rằng sẽ bảo kê tôi 25/24 nên mẹ mới cho tôi đi cùng ông.

Đến ngay hôm lão chuẩn bị đi rồi lão mới nói cho tôi biết chuyện này, nó khiến tôi bất ngờ và có cảm giác như mình chưa thực sự chuẩn bị đầy đủ tinh thần cho chuyến đi ấy.

Tôi cũng biết rằng nếu bác nào có yêu thích về thế giới tâm linh cũng như về đạo sĩ thì chuyến đi này chắc chắn là các bác sẽ không thể bỏ qua rồi. Ấy nhưng mà riêng bản thân tôi thì tôi còn nghĩ xa hơn thế nữa, chuyến đi không chỉ được khám phá bí ẩn mà nó còn có thể ảnh hưởng đến tính mạng mình nữa, đối với một thanh niên f.a lâu năm và vô cùng soái ca như tôi đây thì cũng phải thấy lo chớ huống gì mấy thanh niên đã thành gia lập thất ~_~

Haizz... tôi đã phải xin ông chú cho tôi thời gian 2 ngày để chuẩn bị đồ đạc rồi nào là giấy tờ, sách bút các thứ nữa. Sáng ngày cuối cùng trên mảnh đất quê hương, tôi đã rút ra 5 chai từ số tiền hai tỉ rưỡi tôi dành dụm trong suốt thời gian tôi viết truyện để làm lộ phí cho chuyến đi lần này, nếu có thiếu thì chắc để rút sau.~)

Đến chiều cùng ngày! Đứng bên chiếc xe khách trên bên xe miền đông để đi Vĩnh Long, tôi ghen ngào khôn xiết.

-hức hức... con đi rồi! Mami ở lại ráng giữ gìn sức khỏe nhe mami, thằng Nghĩa nó tuy hơi ngáo đá tí nhưng mami cũng phải lo cho thằng bé nhé, không biết đi rồi bao lâu con về nên mámi đừng trong cửa cho con làm gì... oa oa oa (tui khóc thiệt đó các bác huhu nói tới đây là xúc con mẹ nó động luôn T.T)

Nói rồi tôi và ông chú Lâm bước lên xe hoa, à không lên xe khách để bắt đầu đi qua Vĩnh Long để thu xếp công chuyện.

Mẹ tôi chỉ biết đứng đó rồi khóc như mưa khi chiếc xe từ từ lăn bánh trên con đường nhựa hòa vào ánh nắng chiều của ngày hôm đó, bỗng nhiên không khí dường như buồn buồn khó tả, ngồi trên xe mà tim tôi như thắt lại vậy.

Bởi vì đây là lần đầu tiên tôi rời xa mẹ lâu đến như vậy nên những cảm xúc như thế cứ tự nhiên mà ùa đến trong lòng tôi thôi, sẽ có vài bác nói tôi là hay mít ướt nhưng thực ra thì đó không phải là mít ướt đâu...

-Á á á!!!

Tiếng lòng của tôi nó vụn vỡ làm tôi nhói đau đó các bác:3

Quay trở lại cuộc hành trình, tôi và chú Lâm phải chạy sang Cầu Thơ trước một chuyến rồi sao đó mới qua Vĩnh Long. Bởi vì chuyện ở Cầu Thơ gấp rút hơn, trên đường đi qua Cầu Thơ chúng tôi đã đi ngang qua cây cầu thật lớn đó là cầu Cầu Thơ, nối giữa hai thành phố ấy.

Quả thật cây cầu rất cao và dài, xe đi phải mất cũng tầm 20 phút mới đi hết cây cầu, khi xe đang đi đến giữa cầu thì bỗng dừng tài xế lạc tay lái, bác tài ngồi lái xe kêu la hoảng hốt đến độ làm cho cả 7 người hành khách trong đó có tôi và chú Lâm cũng giật mình mà nhìn về phía bác tài.

-Cẩn Thận... Coi Chừng...

Bác tài chỉ vừa kịp nói câu đó thì chiếc xe như đã cán lên thứ gì đó cho nên nó bị sốc. Ngay sau cú va chạm bí ẩn, bác tài đạp phanh thắng gấp lại trên giữa cầu, tôi còn nhìn vô định hồ trên tay lúc đó cũng đã hơn 2 giờ sáng rồi, quay sang ông chú Lâm thì ông vẫn nằm tựa trên ghế mà ngủ ngon lành coi như không có chuyện gì xảy ra. Tôi lay lay người ông chú dậy để hỏi chuyện nhưng ông chỉ ra hiệu cho tôi ngủ yên một chỗ nên tôi cũng không thể làm gì được.

Sau khi xuống xe, bác tài đi lòng vòng quanh chiếc xe khách để kiểm tra gì đó rồi lại trở lên xe.

-Lạ thật cô gái ngủ giữa đường biển đâu mất rồi?

Vừa nói bác tài vừa quay sang người ngủ ở ghế trước rằng có thấy cô gái ấy không thì vài người đáp lời là họ cũng có thấy và còn nghe cả tiếng la thất thanh của cô ta khi xe vừa chạy qua nữa, số còn lại thì không ai thấy gì.

Những hành khách thì xầm xì, có vài người còn mở cửa dòm ra ngoài xem có thấy gì không? Còn có người thì mới nghe đến đó đã run cầm cập rồi, tôi ngủ ở dãy ghế giữa gần cuối nhưng lại sát cửa cho nên đôi khi tôi cũng hay nhìn ra ngoài.

Một điếu lạ lùng là tôi lại thấy rõ mồn một bóng dáng một cô gái đứng nhìn tôi bằng một ánh mắt lạnh tanh, đôi mắt của cô ta đỏ như máu.

Cô ta vẫn đứng đó một hồi lâu sao khi phát hiện ra rằng tôi có thể nhìn rõ chân thân của cô ta, trong khoảng thời gian vô màu đó cô gái với một gương mặt tái xanh nhợt nhạt bỗng dựng cườ lên trong đêm vắng, phải nói là da gà da vịt gì nổi hết cả lên nghe cái giọng điệu ấy luôn ý. Trong phút chốc cô ta nắm tóc mình và nhấc cả cái đầu lên không trung rồi đưa xuống để ngang ngực, những giọt máu từ mắt và miệng của cô gái cứ thế mà chảy ròng theo cái giọng cườ khoan khoái ấy.

Tôi giật bản mình mà hét lớn:

-Bớ người ta có Maaaaaaa...!!!

Tất thấy mọi người nhìn tôi với một ánh mắt ngạc nhiên, ngay cả ông chú Lâm nhà tôi cũng giật mình tỉnh giấc.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 6: Hai giờ sáng

Phút giây đó như chạy chậm lại, cô gái kia vẫn đứng nhìn tôi không chớp mắt. Tôi thẫn thờ nghĩ trong đầu:

-Không! Không thể nào, cô ta đã chết rồi, giờ chỉ còn là một vong hồn vất vưởng... Long à, mày nên tỉnh táo lại đi, không được để nỗi sợ lấn át tâm trí.

Tôi luôn miệng lẩm bẩm câu nói đó nhưng cơ thể tôi không thể nào kìm nén được sự run sợ mà thứ kinh dị ngoài kia đang hiện diện cho tôi thấy. Những người khách nhìn theo ánh mắt của tôi hướng ra ngoài đường nhưng không ai thấy gì cả, có người còn xầm xì bảo là tôi bị điên. Lúc bấy giờ ông chú Lâm mới bật người dậy mà đi thẳng xuống xe, tôi níu tay chú tính đi theo nhưng chú ra hiệu cho tôi rằng cứ ở trên này sẽ an toàn hơn vì chú biết ban đêm trên cầu oan khốc này âm khí rất nặng nề. Dù biết rằng bọn chúng chỉ đang cố hù dọa những hành khách đi ngang cầu thôi nhưng phòng vẫn hơn, riêng tôi cũng đã từng nghe qua một vài tin đáng sợ về cây cầu này.

Sẵn thông tin thêm cho các bác biết luôn là lúc cây cầu Cầu Thơ này còn đang trong giai đoạn thi công sắp hoàn thành thì nó cũng từng sập đổ khiến cho cả trăm công nhân phải bỏ mạng tại nơi đây, chuyện những bác tài khi đi đêm ngang cầu bị ma trêu chọc cũng là chuyện bình thường như cơm bữa, chỉ sợ là chúng che mắt người ta rồi gây tai nạn thôi.

Quay trở lại hiện trường, lúc này ông chú Lâm nhà tôi đã đứng ngay bên dưới lề đường cạnh chiếc xe khách của chúng tôi. Tôi thấy rõ ràng chú Lâm đang nói chuyện với con ma đó như một người bình thường vậy, những hành khách trên xe thì lại cứ xầm xì và nói cả hai người bọn tôi là đám mê tín dị đoan.

Không biết cuộc đàm đạo thế nào nhưng khi chú Lâm trở về chú chỉ hỏi một câu ngắn gọn:

-Trên xe có ai sanh vào giờ mùi không? Làm ơn giơ tay lên.

-Có.

Một cô gái với cái bụng bầu chà bá nện cất tiếng, ông chú che miệng không giấu khỏi ngạc nhiên:

-Lại nhỏ nữa, đi chung với thằng Long công nhận xui bỏ mợ luôn vậy...

Ông vừa lào bào trong bụng vừa lấy trong túi ra một chuỗi tràng hạt màu nâu đỏ, nhìn kĩ thì trên chuỗi hạt còn có khắc những đường kí hiệu của bà chủ nhà họ Phạm mà chú Lâm đang hành đạo. Ông nâng nhẹ tay người phụ nữ với cái bụng bầu chà bá nện kia đeo tràng hạt vô cho cô ta rồi nói thêm.

-Đừng sợ!!! Cứ núp phía sau tôi, tôi sẽ bảo vệ hai mẹ con cô khỏi u hồn dã quỷ này.

Nghe ông chú Lâm nói mấy câu đó mà nhìn bà thím bụng bầu mặt ngơ ngác kinh luôn, tôi và mọi người đứng trong chiếc xe nhìn ra, kể cả bác tài bây giờ có muốn cho xe chạy tiếp cũng không được vì xe đã chết máy từ bao giờ rồi.

Tôi nhìn lại đồng hồ

"2h sáng"

What the hell?

Cái nữa gì vừa này 2h rồi giờ nhìn lại vẫn 2h, tôi còn tưởng đồng hồ bị hư không luôn ý, đồng hồ trên xe khách cũng điểm đúng 2h. Trước khi bước xuống xe ông chú Lâm còn nhắc nhở cả đoàn.

-Các người cứ ở yên trên này, nếu có nghe bất cứ tiếng động nào thì cũng đừng lên tiếng hay bước xuống xe đó, nếu không muốn làm thế thân cho con nhỏ ngoài kia.

Nghe đến đây! Trên xe ai cũng hoảng sợ mà run c ãn cập, riêng tôi thì sợ thì có sợ nhưng tôi tin vào đạo hạnh của chú Lâm nhà tôi.

Sau khi nhắc nhở xong thì chú mới yên tâm mà bước xuống xe cùng người con gái với vòng hai bự chà bá nện, chú Lâm cũng không quên dán ngay lên cửa ra vào của xe khách một lá bùa màu vàng r ỡ rút thanh kiếm đào vắt trên vai ra để chuẩn bị hành đạo.

Mọi thứ trở về sau! Tôi như một kẻ mù đường vì ngay sau khi cửa xe đóng kín thì tất cả được bao trùm bởi một không gian yên ắng lạ thường, đang trong lúc còn ngờ vực mọi thứ thì đột ngột chiếc xe như bị ai đó đẩy khiến nó cứ lắc qua lắc lại không yên, mấy người hành khách trên xe ai cũng khóc thét vì không biết thứ gì ngoài kia cả.

Cứ như thế kéo dài đến tờ mờ sáng, khi những chiếc xe khác chạy trên cầu ngày càng đông hơn thì cũng là lúc mọi người ngã ngũ, ai cũng đuối sức vì cơn ác mộng đêm qua khiến cho họ không thể nào ngủ được. Bác tài bên lên mở cửa xe ra thì cũng đúng lúc ông chú Lâm nhà tôi đang tựa đầu vào cửa mà ngã nhào, ông ôm cô gái với cái bụng chà bá nện kia ngủ từ tối qua hay sao ấy, nhưng mà đầu khiến tôi thay đổi cách suy nghĩ trên đó là trên tay ông có một vết máu.

Thần nghĩ chắc chú Lâm nhà tôi đã phải bảo vệ cô gái kia nên mới bị thương, còn việc tại sao bị thương thì cho đến giờ tôi vẫn chưa biết. Mọi người thấy vậy nên cũng xúm lại đỡ dậy r ỡ hỏi tùm lum hết. Khi về đến Cầu Thơ, tôi và chú Lâm cùng ở trong một cái khách sạn bốn sao khá là thơm tất và thoải mái, lựa lúc ông khỏe trong người thì tôi mới hỏi ông cái vụ trên cầu là như thế nào nhưng ông chỉ nói là cô gái mà tôi gặp trên cầu cũng có liên quan đến chuyện mà ông chuẩn bị xử lí ở đất Cầu Thơ này.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 7: Chuyện về đứa cháu gái

Chúng tôi ở khách sạn được vài ngày để nghỉ xả hơi thì cũng bắt đầu công việc chính. Tôi còn nhớ hôm đó là sáng mùng 2 đầu tháng, chú Lâm dẫn tôi đi đến một con hẻm để gặp một người có liên quan đến chuyện mà chú đang xử lý.

Khi đến nơi tôi mới ngỡ vì khung cảnh trước mắt tôi chẳng khác gì một khu ổ chuột cả, nó hoang tàn xơ xác và cực kỳ hôi thối. Đứng trước một cái phòng trọ cũ kĩ và tệ hại, tôi không nghĩ rằng một con người lại có thể ở trong một nơi tối tăm lạnh lẽo như vậy được.

Khi vẫn đang bơi trong dòng suy nghĩ ấy thì từ ngoài hẻm đi vô, một bà thím chạc 70 tuổi từ tốn bước vào và cất giọng già nua hỏi:

-Hai cậu là ai? Đến đây có việc gì...?

Chú Lâm kính cẩn thưa:

-Dạ thưa cụ! Vài tháng trước cháu có nhận được một thư cầu cứu từ đứa con trai của cụ về việc đi tìm đứa cháu đã mất tích từ lâu của bà, cho nên hôm nay cháu đến đây để xem xét tình hình ạ.

Nói đến đây nước mắt của bà lão lại rơi lả tả rồi nhẹ nhàng kể lại mọi chuyện cho chúng tôi nghe.

-haizz... con bé Nương nó mồ côi mẹ từ rất sớm, ba thì đi làm trên sị phố suốt không có về quê nên con bé nó ở với tôi. Nhưng có lần nó xin tôi qua bên Vĩnh Long chơi nhưng kể từ hôm đó nó không về nữa, tôi còn tưởng nó nhớ ba nên đã tìm cách lên sị phố nhưng ba nó cũng không biết chuyện này. Cũng đã hai năm rồi kể từ khi nó mất tích, đêm đêm tui vẫn cứ

hay thấy con bé về báo mộng cho tui nhưng sức già yếu làm sao mà biết đường tìm nó về..

Nói rồi bà lão lại giọt ngắn giọt dài, chú Lâm và tôi mới vội đến bên cạnh và an ủi bà lão, nói đoạn chú Lâm tiếp tục hỏi:

-Bà còn tấm hình nào của con bé ấy không?

Bà lão suy nghĩ một hồi lâu rồi quệt tay ngăn nước mắt, bà lấy từ trong túi áo ra một tấm hình cũ mềm vì nước mưa đã thấm nên có một vài chỗ bị hoen ố. Cũng còn may mắn là vẫn nhìn được rõ khuôn mặt cô gái trong hình, tôi và cả chú Lâm lúc này khi xem xong hình thì mới không còn nghi ngờ gì nữa.

Âm hờn trên cây cầu oan khóc mà chúng tôi gặp hôm nọ không ai khác chính là cô ta, nhưng tại sao cô ta lại thành oan hồn trên cây cầu đó thì lại là một chuyện bí ẩn khác. Như biết trước được mọi chuyện, chú Lâm mới mạnh dạn nói ra sự thật cho bà lão nghe.

-thưa cụ!!! Nếu cháu nói bây giờ đứa cháu của cụ đã thành ma thì cụ cũng đừng buồn nhé cụ, tụi con sẽ cố gắng giải thoát cho đứa cháu tội nghiệp của cụ một cách nhanh chóng nhất.

Ánh mắt bà lão buồn hiu nhìn về hướng cây cầu oan khóc mà khiến cho tôi không khỏi xúc động, tôi hỏi chú Lâm:

-Vậy giờ mình làm gì tiếp theo đây chú?

Ông cóc cho tôi một phát rồi quát:

-Thằng ngu! Tất nhiên là trở lên cây cầu đó một lần nữa để siêu độ cho cô ta rồi chứ làm gì nữa, có thể cũng hỏi ~_~

-Cái gì!!! Lại lên đó nữa sao chú, con nhỏ đó bị mất đầu rồi nhìn ghê về lò luôn ý.

-không nói nhiều!!! Chú mày dám đi theo chú thì cũng nên tập cái thói quen giả vờ soái ca với mấy thứ kinh dị ấy đi...

Sau cuộc gặp gỡ đó! Chúng tôi quyết định đi nhanh đến dưới chân cầu Cần Thơ để lập đàn siêu độ trước, cứ nghĩ rằng vong linh ở đây ít lắm nhưng khi đến nơi thì mới lạnh sống lưng khi quanh chân cầu toàn là vong hồn những người công nhân đi qua đi lại như cái chợ. Khoảng thời gian ở đó tôi buộc phải che mắt trái của mình lại vì năng lực khiếm khuyết đó của tôi không cho phép tôi nhìn ma quỷ quá lâu.

Khi đã đến giờ, như mọi khi chú Lâm rải giấy tiền vàng bạc quanh bàn cúng, miệng lầm bầm còn tay thì luôn rải gạo muối xuống đất. Đúng một canh giờ sao chú lật kính ra đọc một hơi dài, vừa đọc vừa lắc chuông y như mấy ông thầy trong đám ma vậy, chỉ có khác ở chỗ là chú không đọc kinh giống như họ.

Êm xuôi mọi chuyện chú Lâm đưa cho tôi một bó nhang rỗi kêu tôi tháo băng che mắt ra mà tìm vong rỗi thấp cho họ mỗi người một nén nhang bên cạnh rỗi thành tâm niệm chú A da đờ cho họ được thanh thản mà sớm đi đầu thai.

Tôi có thắc mắc là tại sao đến nơi nhưng vẫn không thấy cô gái kia thì chú Lâm bảo là do cô ấy chết một cách quá dã man nên linh hồn không được siêu thoát mà ở lại làm oan hồn, việc cầu siêu chỉ giúp cho đại đa số những vong hồn quanh đây được nguôi ngoai phần nào mà thôi, riêng những vong linh chết oan uổng như cô bé Nương ấy thì oán khí rất nặng, mà một khi đã trở thành oán linh rỗi thì khó quay đầu lại được lắm. Chú Lâm còn có ý định là thu phục cô ta nữa nhưng hiện tại thì vẫn chưa tìm ra cách nào vẹn toàn hơn.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 8: Kết thúc nhanh chóng

Sao một lúc suy nghĩ thấu đáo, chúng tôi quyết định quay trở lên cầu oan khóc để gặp lại vong của cô gái tên Nương ấy. Quả thật thì quyết định ấy là một quyết định sáng suốt với chú Lâm ngay lúc này bởi vì chỉ còn cách thu phục cô ta rồi trao trả lại vật kỷ niệm của cô ấy cho bà thím kia thì nhiệm vụ mới hoàn thành mà thôi... nhưng mà không biết chú Lâm nghĩ thế nào chứ từ khi đi cùng chú ấy thì tôi chưa bao giờ thấy chú Lâm tỏ ra mệt mỏi hay có một chút lo sợ nào trong suốt chuyến đi bắt ma cùng với chú ấy cả. Lắm lúc tôi cứ nghĩ chắc là do đạo thuật của ông quá cao so với lũ ma ấy hay sao ý:3

Thôi không vòng vo nữa, trở lại hành trình... chúng tôi cuối cùng cũng đến được cầu oan khóc.

Đứng ở giữa cầu không khí rất lạnh vì trên cao không khí thường hay giảm thấp, kéo theo đó là gió rất nhiều. 12h đêm trên cầu oan khóc phải nói là vắng tanh, những ngọn đèn cao chót vót trên cao không đủ soi hết mặt đường của cây cầu nhưng không phải vì thế mà ánh sáng nơi chúng tôi đứng là ít đâu. Đáng lí ra chúng tôi còn phải lập bàn cúng nữa nhưng sợ mấy ông trật tự tuần tra thấy lại bắt thì khổ cho nên chú Lâm nhà tôi chỉ còn cách là đặt những ngọn nến đã nén linh phù vào bên trong rồi cứ cách 2m là thắp lên một ngọn nến quanh khuôn viên chỗ tôi đứng thành một vòng tròn rất lớn. Ông lại tiếp tục mở gương bát quái ra dò đường rồi chắc hẳn được chỗ ứng ý thì bắt đầu đọc chú lâm râm một chút, hết chỗ này rồi tới chỗ kia.

Nói đoạn lão bắt đầu gọi hồn con bé ấy lên ngay tức khắc, gió trên cầu vẫn cứ thổi ngày một mạnh, rồi bất ngờ một vài nơi đèn đường tự dưng cứ chớp nháy liên tục từ mấy ngọn đèn ở xa xa rồi tiến đến từng cây một đến

gần chỗ chú Lâm, những ngọn nến thấp lên khi nãy cũng tắt queo từng cái một.

-Nó đến rồi!

Tôi nhìn quanh nhưng vẫn không thấy gì ngoài đoạn đường vắng ngắt. Ấy chết! Quên tháo miếng băng trên mắt trái ra nên không thấy ~_~ tôi vội kéo từ từ miếng băng che mắt xuống, bất thành linh tôi hét thật lớn.

-Maaaaaa... .

Con bé Nương ấy đứng ghé sát mặt nó vào người tôi, khuôn mặt đầy máu loang lổ, nó nhìn tôi chăm chăm mà còn cười khanh khách giữa màn đêm. Nó bóp cổ tôi đến nghẹt thở rồi nhấc lên không trung, trong khoảnh khắc đó ông chú Lâm mới chạy đến phác tay nó ra khỏi người tôi, lúc đó tôi mới kịp hoảng hồn lại và cảm nhận được thứ mà tôi gặp nó kinh khủng đến chừng nào. Một oán linh bị chết do tai nạn, cũng không hẳn là tai nạn vì sao giây phút đó vong con bé Nương mới thực sự kể ra mọi chuyện cho chúng tôi nghe.

Rằng nó bị người ta tông trúng nhưng vẫn chưa chết, nhưng không biết vì lý do gì mà người đụng nó lại quay đầu xe lại và cán lên người nó thêm một lần nữa rồi chạy đi mất ngay trong đêm vắng. Cái chết rất man rợ khi phần thân xác của con bé hầu như bị nát bét hết, cái đầu bị đứt lìa khỏi phần cơ thể nằm bẹp dí dưới nền đất cho nên nó mới thành ma trên cây cầu vờ đầy vong hồn lạnh quanh trên này.

Đó là những gì tôi nghe được từ nó nhưng đêm đó chú Lâm đã không do dự mà thu phục luôn con bé, bởi vì chính sự thù hận đã khiến linh hồn của nó bị ô uế. Chú Lâm đứng đó với thanh Liệt Dương kiếm trên tay và hỏi vong con bé Nương lần cuối.

-Người có chấp nhận buông bỏ hận thù mà theo ta siêu thoát hay không?

Nó chỉ đứng lắc đầu và rồi lại một lần nữa chú Lâm tiếp tục cắn tay trích máu quẹt lên kiếm, ánh sáng lòe loẹt trên kiếm lóe lên làm chói mắt cả

con Nương, trong nháy mắt chú Lâm chém đôi cái bóng đen ấy ra làm hai mảnh rồi tan biến.

Trong khi đó tôi vẫn còn đứng đó ngơ ngác vì mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

-Sao chú lại giết nó nhanh vậy?

-Vậy chứ ai bảo nó không chấp nhận ngừng báo thù thì tao cũng đành diệt nó thôi chứ biết làm gì?... thôi c̣ần lấy...

Nói rồi ông chú đưa cho tôi một bộ quần áo cũ mềm mà không biết ởng lấy từ đâu ra nữa.

-Đồ ai đây chú?

-Của con bé ḥũ này đó!

-Trời đất! Chú đưa con làm gì

-Làm kỉ niệm:))

Ông nói rồi cười sần sặc.

-Thôi đùa chú mày tí đó, đem cái đó về đưa cho bà của con bé ấy coi như là xong nhiệm vụ.

Sao vụ việc đó tôi và chú Lâm trở về lại ngôi nhà của bà lão và đưa cho bà ta món đồ cuối cùng mà cháu của bà ấy để lại, hôm đó bà khóc như mưa nhưng vẫn không quên cảm ơn và tiễn chúng tôi ra về.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 9: Căn phòng số 6

Chúng tôi ở lại Cần Thơ được hai ngày rồi thì cũng khẩn gởi tiếp tục bay sang Vĩnh Long để giải quyết công việc của chú Lâm tiếp. Bước đầu tiên như thường lệ, chúng tôi vẫn phải ở trong một cái khách sạn tạm trung trong vòng ba ngày để có thể truy tìm manh mối của vụ lần này rồi mới có thể hành động được.

Nhưng đời tôi nó nhọ lắm hay sao ấy, đi chỗ quái nào cũng gặp ma cả. Chuyện là tôi và chú Lâm cùng nhau thuê một căn phòng trong một cái khách sạn ở Vĩnh Long. Ban đầu vì hết phòng và cũng chỉ còn lại mỗi phòng số 6 thôi nên chúng tôi mới phải thuê phòng đó để ở, theo kinh nghiệm dân gian thì thông thường con số 6 là con số không được may mắn vì nó không trọn vẹn như những số khác, cũng bởi vì đi theo ông chú Lâm nên những chuyện mê tín tôi không thể không tin được.

Mọi chuyện sẽ chẳng có gì lạ khi tôi vừa bước vào phòng tắm của phòng 6, tôi còn nhớ đêm đó đã hơn 1h sáng rồi, tôi và chú Lâm ngủ chung phòng nên nhất cử nhất động của chú tôi đều biết nhưng mà kì lạ ở chỗ là từ lúc bước vào căn phòng số 6 ấy tôi luôn có cảm giác rờn rợn và lạnh cả sống lưng. Cửa phòng tắm tuy không có nước nhưng cứ mỗi khi đóng cửa là đứng bên ngoài tôi lại cứ nghe tiếng nước chảy bên trong phòng tắm đó một cách khó hiểu, những điều tôi nói ở đây đều là thật các bác nhé, không hề dựng chuyện lên để hù các bác như những bộ tiểu thuyết tôi từng viết đâu.

Đêm đó tôi và chú Lâm ngủ chung, ông Lâm thì chẳng có gì bàn rồi... vừa đặt lưng xuống là ngáy ro ro, chả thèm quan tâm tôi đâu, đến khi tôi bắt đầu ngủ thì trong cơn mơ màng tôi cảm nhận được như có ai đó kéo chân tôi, tôi la thất thanh luôn.

Ông Lâm nằm ngủ kế bên hay chuyện cũng quay sang lay người tôi dậy.

-này, này!!! Chú mày làm cái n ỡ gì mà đang đêm ngủ ngon lành mà la lên dữ vậy? ~_~.

-Chú có nghe gì không?

-Nghe gì là nghe gì?

-Có ai đó kéo chân con rõ ràng luôn đó chú.

Ông chú Lâm nghe đến đây nên cũng đoán biết được chuyện gì r ỡ, ấy nhưng mà chú vẫn an ủi tôi rằng không có gì đâu r ỡ kêu tôi ngủ sớm để ngày mai chú tính. Bà nội tôi ngủ cũng không được nữa chứ ở đó mà tính ~_~. Kì lạ là hôm nay mắt tôi cũng hoạt động kém hơn thường ngày hay sao ấy mà nó vẫn không nhìn thấy cái vong nào trong phòng cả.

Lúc bấy giờ hể cứ nằm xuống là tôi nghe tiếng rên của cô gái nào đó. Vẫn cứ một câu nhưng lập đi lập lại nhi ều l ần.

“ Tôi lạnh quá, trả lại chỗ cho tôi được không...”

Mấy câu rên rỉ nỉ non như thế cứ vang trong đầu kèm theo những cảm xúc khó tả khi tôi nhắm mắt lại. Tiếng nước trong phòng tắm vẫn chảy tí tách, tôi đã bật người dậy mở đèn và kiểm tra phòng tắm tận 3,4 l ần luôn nên chuyện nghe nh ầm là không h ề có căn cứ. Tôi nằm đó nhưng không dám nhắm mắt, gọi ông chú Lâm dậy hỏi ổng có thấy hay nghe tiếng rên của ai đó không thì ổng bảo rằng không nhưng thực sự là khi tôi nhắm mắt lại là cứ y như rằng tiếng rên lại vang lên. Tôi không biết cô ta là ai nhưng đến đúng l ần thứ 6 tôi nhắm mắt lại thì tôi mới điếng người khi đang trong mơ màng tôi nhìn thấy cô ta đang xoa tóc dài ng ỡ ngay dưới chân giường tôi mà khóc.

Tôi lại một l ần nữa la hét một cách kinh hoàng trong đêm, ông chú Lâm vẫn y như cũ lại là người gọi tôi dậy.

-Lại là chuyện gì nữa.

-Nó ở ngay dưới chân giường con.

Bực quá ông kêu tôi xòe tay ra rồi sau đó ông vẽ lên tay tôi vài đường, niệm chú bla bla gì đó rồi lại quay mặt sang chỗ khác mà ngủ tiếp, riêng tôi thì chẳng dám nhắm mắt đâu, mà khó hiểu một điếu rằng tại sao ông không tìm cái vong trong phòng rồi diệt luôn nó để tôi yên ổn mà chỉ giúp tôi ngủ ngon hơn cho qua hết đêm nay kia chứ? Nhiều khi cũng ức chế ông chú nhiều điếu lắm mà không nói ra được các bác ạ ~_~.

Đêm đó tôi quyết định lấy kinh phật ra đọc, đọc được một lúc thấy ổn ổn rồi mới dám nhắm mắt ngủ. Tôi trải qua đêm đó có vài tiếng đờng hờ thôi mà cảm tưởng như dài thế kỷ vậy, tôi nói đến chắc các bác cũng hiểu cái cảm giác mà tôi có được khi ở phòng số 6 là như thế nào rồi phải không.

Sáng hôm sau ông chú Lâm không nói không rằng đưa tôi đến nơi một gia đình gồm có hai ông bà già và một thanh niên chạp tuổi tôi. Vừa gặp chúng tôi họ như gặp được người quen, liền mời chúng tôi vào nhà rót trà thơm đãi khách. Nói đoạn chú Lâm thưa với gia đình.

-Chào ông bà!!! Đây có phải là thư mà ông bà gửi cho tôi có phải không?

Vừa nói chú Lâm lấy trong túi ra một lá thư viết tay, nhìn nét chữ chắc là của thằng thanh niên trẻ kia viết vì chữ xấu vãi ra các bác ạ.:3

Ông bà già giới thiệu với tôi và chú Lâm rằng cậu thanh niên kia tên là Dũng, con trai út của họ. Sở dĩ họ gửi thư nhờ sự giúp đỡ của chú Lâm cũng là vì muốn nhờ đưa vong linh của chị hai thằng Dũng về nhà, cô ta chết ngoài đường nên không thể tự về nhà được mà phải ở lại trong cái khách sạn mà chúng tôi đang thuê. Khi nghe đến đây thì tôi mới lạnh người vì nhớ lại chuyện đêm qua.

“Định mệnh! Ông Lâm ông thừa biết chuyện lớn vậy mà ông im ru chẳng nói cho mình nghe”

Thế đấy các bác ạ, ông dẫn tôi thẳng đến ngay hang địch để ở luôn mới ghê chứ ~_~ từ đây mà tôi mới biết vì sao đêm qua ông nhất quyết không diệt cô gái trong phòng đó.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 10: Lời thỉnh cầu cuối cùng của cô gái trẻ

Lắm lúc tôi tự hỏi rằng tại sao cô gái kia lại chết trong phòng số 6 của cái khách sạn ấy? Liệu có chẳng cô ta chết oan ức hay sao mà không siêu thoát được?. Tôi và chú Lâm khi bắt tay vào giải quyết việc này thì không được phép xen vào chuyện riêng tư của gia đình ông bà già nên dẫu có muốn biết nguyên nhân vì sao cô ta chết thì cũng không thể nào được bởi vì đó chính là nguyên tắc làm việc bất di bất dịch của chú Lâm nhà tôi. Trừ khi có đi ầu gì đó uẩn khúc,...

Một ngày sau! Chú Lâm lại nhận được tin báo và chú lại có công việc gấp cần giải quyết cho nên chú để tôi ở lại khách sạn một mình, chú Lâm biết tôi rất sợ ma nên luôn an ủi tôi rằng cô ta không hề có ý hại người khác cho nên kêu tôi cứ ở lại tập giao tiếp với người cõi âm, biết đâu đến lúc nào đó chính tôi lại nhận được sự giúp đỡ của họ.

Khi đồng hồ điểm 6h tối, cũng là lúc tôi từ ngoài phố trở về khách sạn, cứ nghĩ là sẽ đợi chú Lâm quay trở về rồi giải quyết luôn nhưng mà không ngờ đêm đó lại xảy ra chuyện.

Tôi còn nhớ đêm đó một mình tôi trở về lại căn phòng số 6 ấy một cách lặng lẽ, khách sạn vào giờ đó cũng chỉ le que có vài người ra vào thôi, riêng hành lang phòng số 6 thì tuyệt nhiên vắng tanh không một ai qua lại, tôi bước thật chậm từng bước trên hành lang phòng số 6 mà nhiều khi cứ thấy rờn rợn thế nào ấy.

Trên tay tôi còn cầm hẳn một hộp cơm mới mua còn nóng hổi, định là đem lên phòng tự kỉ một mình nhưng đang trong lúc trở về phòng thì đột nhiên tôi nhìn thấy ở phía trước như có một bóng người nào đó đang đứng ngay cạnh cửa phòng của tôi.

Dù rằng hành lang đêm đó hơi tối nhưng vẫn đủ để tôi thấy bóng dáng mờ ảo ấy một cách rõ ràng, một cô gái với mái tóc đen dài rủ rượi xuống nền đất đứng nhìn tôi một cách vô hồn, đôi mắt khủng khiếp là cô ta nhìn tôi với một góc nhìn xéo đến 90 độ, giây phút đó như dừng lại... tôi không thể nào bước tiếp được vì đã đứng rất gần cô ta, mồ hôi chảy nhễ nhại trên mặt tôi ướt đẫm cả xuống cổ áo, tôi vẫn nhìn cô ta mà không thể di chuyển hay nói được câu nào.

Ngay vừa lúc tôi chớp mắt một cái thì cô ta biến mất, tôi dụi mắt vài cái rồi mở ra cũng chẳng còn thấy cô gái đó đâu nữa, lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm mà đi đến căn phòng của mình rồi mở cửa.

Ý nhưng mà tôi đâu có ngu đâu mà nhảy vô liền, biết đâu con ma nữ ấy đang ở trong phòng tôi thì sao? Cho nên tôi mới chuẩn bị tâm lý trước... hít một hơi thật sâu, khí tụ đan đi liền rồi mới từ từ mở khóa cửa phòng số 6 ra. Tiếng mở cửa cót két thật chậm thật chậm mà nghe sồn cả gai óc, tim tôi lại đập thình thịch mạnh dần theo thời gian.

Ngay sau khi cánh cửa từ từ mở ra tôi nín thở hé đôi mắt sợ sệt của mình nhìn vào bên trong phòng.

Chẳng thấy gì cả, tôi mới lơ lơ tìm cái công tắc đèn trong bóng tối, bật đèn lên được vài giây thì tôi quay sang bên cái giường thì tôi mới tá hỏa khi nhìn thấy cô gái đó đang ngồi vắt chéo chân trên giường của tôi. Mái tóc của cô ta vẫn dài và rũ xuống nền đất, cô ta nhìn tôi với một đôi mắt màu đỏ ngầu sâu thẳm, lúc đó tôi chỉ biết ứ ớ.

-M... m..maaa.

Trong khi tôi còn đang bập bẹ thốt từng chữ một thì cô gái kia cất giọng vang vọng vào tai tôi, tiếng echo nghe thật là sống động.

-Cậu đừng... sợ, tôi không làm hại cậu đâu!

-Cô, cô.. tại sao...cô lại ở đây?

-Cậu có thể giúp tôi một việc có được không?

Tôi đang đo suy nghĩ nhưng không quên cái cảm giác lần đầu được nói chuyện với người chết ấy. Nó vi diệu vãi cả linh hồn luôn các bác ơi, cái cảm giác mà nói chuyện với một cái hình ảnh lúc mờ lúc rõ nhưng mà tâm trí lại biết chắc chắn là cái xác đang nằm dưới đất rồi thì các bác cũng hiểu rồi đó, nó ớn ớn thế nào ý.

Quay trở lại hiện trường, tôi cũng đành quyết định là chấp nhận lời thỉnh cầu của vong cô gái đó, sau khi tôi gạt đầu thì cô ta bắt đầu kể cho tôi nghe tường tận sự việc.

-Trước lúc còn sống, tôi là một cô gái bình thường, nhưng không may là vào đêm tôi cùng người yêu của mình thuê căn phòng số 6 này để qua đêm vì hôm đó chúng tôi vừa đi bar về say quá nên không thể về nhà được, đúng lúc tôi lên cơn đau tim và chết ngay tại chính căn phòng này, anh ta sợ quá nên đã bỏ tôi lại và trốn mất,... phải mất mấy ngày sau thì nhân viên khách sạn mới phát hiện ra xác tôi và báo về gia đình.

-Vậy ra cô oán hận người yêu của cô nên cô mới không thể siêu thoát à,... ày!!! Đừng nói là cô kêu tôi đi tìm người yêu của cô nha, tôi không biết gì đâu à.

-Không!... tôi không oán trách ai cả, cũng không oán trách anh ấy. Chỉ là tôi vẫn còn một việc mà chưa thực hiện xong nên mới còn vướng bận lại nơi đây chờ người giúp.

Nghe cô gái ấy nói đến đây thì tôi mới càng hiểu rõ hơn về lý do để một vong hồn tồn tại trên cõi dương thế này. Tôi lại hỏi tiếp:

-Vậy rốt cuộc thì cô muốn tôi giúp cô việc gì?

Vong hồn cô gái đưa tay chỉ về hướng góc tường của căn phòng, tôi nhìn theo tay của cô ta mới thấy được một cái túi màu đỏ mà mấy ngày qua khi ở trong phòng tôi không bao giờ thấy được, kể cả ông chú cũng làm lơ luôn. Cô gái lại nói thêm:

-Bên trong chiếc túi là số tiền tôi tích cóp được và vừa rút từ ngân hàng ra chưa kịp dùng khoảng thời gian qua tôi đã che mắt tất cả mọi người lại

cho nên không ai thấy được ngoài lão đạo sĩ đã đi chung với cậu, nhưng cũng hên là lão ta không để ý tới nó. Tôi muốn cậu giao nó cho em trai tôi vì đó là số tiền mà tôi muốn gửi cho nó để nó ăn học.

Nói đến đây cô gái bỗng đứng khóc thút thít bên cạnh tôi, đi đâu đó cũng làm cho tôi như muốn khóc theo.

-Được rồi! Cô yên tâm, tôi sẽ giúp cô đưa nó cho em của cô.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 11: Nhiệm vụ kế tiếp! sapa thắng tiến

Sau cuộc nói chuyện đầy hy hữu đó, vong cô gái chết trong căn phòng số 6 cũng nhẹ nhàng biến mất, không hiểu sao đêm đó tôi lại có thể ngủ một cách ngon lành đến như vậy. Ngủ thẳng dò cho đến tận 7h sáng hôm sau luôn mà không hề có chuyện gì, nếu so với mấy hôm trước thì ôi thôi đến giờ tôi vẫn còn rờn rợn mấy thứ âm thanh kì lạ phát ra từ chính căn phòng của tôi.

Đến đầu giờ chiều thì ông chú Lâm cũng trở về khách sạn gặp lại tôi. Cả hai đã có một cuộc nói chuyện đầy thú tính:3 tôi đã kể lại hết mọi chuyện cho chú Lâm nghe về cuộc gặp gỡ giữa tôi và vong cô gái, và cũng không quên nhắc mắc vài đi ầu.

-Chú nè! Tại sao chú biết rằng trong phòng mình có vật lạ bị bà vong bà giấu mà chú không có động tĩnh gì hết vậy?

Ông chú Lâm giọng đi ền tĩnh đáp lời tôi một cách nhẹ nhàng rằng:

-Hừm...! Chú thừa biết rằng một khi đồ vật bị vong che mắt thì ắt hẳn là món đồ vật đó có giá trị và còn có liên quan đến chuyện cái vong đó có thể được siêu thoát hay không.

-Vậy ra là chú đã biết hết mọi chuyện rồi sao chú!

-Hây da!!! Chú mày lại điên nữa rồi, nếu tao mà không biết cái n ấ gì thì tao còn làm thiên sư bắt ma để làm gì nữa chứ hả. ~_~

-À Hihi, vậy giờ tính sao với cái túi ti ền này đây chú?

-Ờ thì... đem trả lại cho gia đình cô ta chứ còn làm gì nữa, có vậy cũng hỏi.

Vậy là ngay tức tốc trong chiều ngày hôm đó chúng tôi đã đi thẳng đến ngôi nhà của hai ông bà và thằng thanh niên (em của vong cô gái) để trao lại chiếc túi. Họ không khỏi giật mình khi nhìn thấy nó... thằng thanh niên chính là đứa bất ngờ nhất ngay sau khi chính tay tôi lấy cái túi đỏ ấy ra từ trong ba lô của mình rồi đưa cho cậu ta.

-Trời đất! Đây... đây không phải là cái túi của em hay sao?

Tôi ngạc nhiên rồi hỏi:

-Ừa cậu nhận ra cái túi này à!

-Dạ đó là cái túi của em, trên túi có móc khóa hình con “Cừu” rất dễ thương đó ạ, lúc trước khi chị hai mất thì chị ấy đã mượn chiếc túi màu đỏ này của em để làm công chuyện gì đó mà từ khi chị ấy chết đi thì em cũng không còn biết được chiếc túi đã ở đâu, may mắn là nhờ anh và chú Lâm đây tìm lại được.

(Ôi vãi linh hồn! Thằng thanh niên này biến thái quá sức mình tưởng tượng rồi) không suy nghĩ vẫn vơ nữa, tôi mới kể lại mọi chuyện cho cả gia đình nghe, ai nấy cũng đều rưng rưng nước mắt khi giờ đây họ đã hiểu được mọi chuyện. Ông bác già mặt râu sần vuốt lưng an ủi bà cô.

-Trời Phật có linh thiêng cũng mong rằng con Hai nó ra đi thanh thản.

Liền ngay sau đó chiếc túi được tôi gửi tận tay cậu thanh niên trẻ.

-Đây là số tiền mà chị của cậu nhờ tôi gửi cho cậu để ăn học đó, rành mà trân trọng nó nhé!

-Dạ! Em cảm ơn anh.

Thằng thanh niên vừa khóc vừa luôn miệng hứa với mọi người rằng cậu ta sẽ cố gắng học thật giỏi để không phụ lòng chị Hai của cậu ta.

Không khí của chiều ngày hôm đó bỗng náo nức đến lạ, nhìn tình cảnh đó không ai mà không xúc động dậy cho được.

Sau khi xong chuyện thì chúng tôi cũng chào tạm biệt gia đình và rời đi, phía ông bà cũng có gửi tiển cho chú Lâm nhưng nhận thấy rằng số tiển hơi nhiều nên chú chỉ xin nhận ít tiển trà nước bởi vì lần này cũng không dùng bữa chú gì nhiều nên không thể tùy tiện mà nhận tiển của người khác được.

Qua cuộc đi lần này, tôi lại nghiệm ra được rằng... thế giới tâm linh thật ra cũng gần giống với trần gian vậy, cũng có kẻ xấu người tốt, ma hiên ma dữ chứ không phải ma nào cũng ác. Quan trọng vẫn là mỗi con người trong chúng ta có lòng vị tha và biết tha thứ lỗi lầm, buông bỏ mọi hận thù hay không. Bởi vì đó sẽ chính là thước đo sự nhân từ của bạn đối với cõi dương gian này.

Có lần tôi còn hỏi ông chú:

-Này chú Lâm, làm sao mà chú lại có thể nhận được rất nhiều thư cũng như mail của rất nhiều người để chú có thể giúp vậy chú? Làm sao họ biết đến chú?

Ông chú Lâm cũng trả lời một cách ngắn gọn:

-Thật ra thì chẳng ai biết cả, chỉ là ta có quen rất nhiều người bạn trải dài khắp đất nước cho nên ở đâu có chuyện thì những người bạn đó sẽ gửi thư cho chúng ta, lúc đó chỉ việc lọc lại những thư cần cứu đó ra rồi lên đường là xong.

Quả nhiên không hổ danh là đệ nhất Lầy team của tập đoàn Tâm Hoan Trại, chuyện quái gì ông cũng có thể suy tính kĩ càng được cả, cứ như là ông có thể đoán trước được tương lai vậy. Từ đó tôi càng nể phục cái khí chất của ông chú Lâm nhà tôi hơn, dù rằng thường ngày ông rất bựa nhưng nếu khi dẫn thân vào những chuyện khó thì lão Lâm nhà tôi phải nói là rất nghiêm túc đó.

Kết thúc chuyến đi lần đó! Tôi và ông chú Lâm lại phượt lên Sapa của tỉnh Lào Cai để tiếp tục giúp đỡ những lá thư cần cứu từ khắp các mọi miền đất nước, chi phí cho cuộc đi tính đến thời điểm hiện tại vẫn là do tôi chi ra bởi vì riêng bản thân tôi cũng muốn phần nào đó giúp ích chú Lâm.

Nhiều khi ông cũng chẳng thêm nhận đâu vì cái lòng tự trọng của ông cũng cao ngất ngưỡng lắm mấy thím à.:3

Chúng tôi tìm đến một ngôi nhà bị bỏ hoang ở gần đường quốc lộ, trong thư lần này có nói rõ nội dung là cần chú Lâm đến để thu phục đám ma tròn ngôi nhà hoang đó, vì lẽ ngôi nhà hoang đó gần đường lộ quá nên mỗi khi có người đi ngang qua họ đều bị những con ma trong ngôi nhà đó hù, cũng có vài vụ tai nạn thảm khốc xảy ra gần đó và đa số những người thoát chết họ đều nói rằng họ thấy một người đàn ông cao to đứng ngoắc tay bên đường, nhưng khi họ ghé vào thì không có ai cả. Rồi có người sau khi bị tai nạn va quệt xe ở gần đó thì bảo rằng họ như bị ai đó thôi miên và bắt họ tự tăng ga và đâm thẳng vào góc cây hay vách đá gần đó, bởi vì tuyến lộ cũng gần đèo núi. Vài người vẫn may mắn khi cố gắng tỉnh táo trở lại để đi đều khiến xe trở lại làn đường.

Chúng tôi mất vài ngày để có thể đến được Sapa, ngay khi vừa đến thì tôi đã cảm nhận được cái không khí lạnh như băng của vùng đất Sapa này rồi, cái lạnh này lạnh đến nỗi có thể ướp xác luôn ý.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 12: Ngôi nhà hoang và những cái vong chết thảm

Đã hơn 2 tiếng đồng hồ kể từ khi tôi và chú Lâm đến được Sapa, ngay khi đến địa điểm cần đến thì trời cũng đã sụp tối.

Vì nơi đây là vùng đống núi nên sương mù cũng dày đặc, tôi nghĩ rằng những tai nạn xảy ra ở đây chắc cũng một phần là do sương mù cản trở tầm nhìn của người đi đường nên mới gây ra nhiều tai nạn như vậy.

Men theo con lộ dọc ngọn núi, chúng tôi tìm đến một ngôi nhà bị bỏ hoang tới tận mấy chục năm trước, tôi không nhớ chính xác là bao lâu nhưng đứng trước ngôi nhà nhìn vào thì tôi nghĩ ít nhất cũng phải hơn ba chục năm rồi.

Từ bên ngoài, ông chú Lâm lấy trong túi đồng hồ ra một cái kính âm dương, ở giữa kính là hình bát giác và bên trong còn có kim chỉ hướng đang quay xuôi ngược. Ông khấn khấp hỏi tôi:

-Con muốn ở lại ngoài này hay là theo chú vào trong đây Long?

Tôi cũng đắn đo suy nghĩ một hồi lâu... (nếu mà mình đi theo ông thì cũng chưa chắc giữ được mạng vì không biết thứ bên trong ngôi nhà quý quái này là gì, ấy nhưng mà ở lại đây cũng không phải là cách,... hầy da... mà thôi kệ! Cứ đi theo ông luôn cho tiện, dẫu sao ông chú nhà mình vẫn có pháp lực cao cường mà)

Ông chú Lâm lại bắt đầu cười gian xảo:

-Sao rồi cu? Sợ rồi à... :3 hé he he

-Dạ... có đâu, đi với chú rồi thì con hông có sợ con ma nào nữa đâu.

-Được! Thằng này giỏi, vậy thì đi theo sau lưng chú nghe chưa.

-Dạ!

Mặc dù ngoài miệng tôi nói hùng hồn như thế thôi chứ nhìn khung cảnh xung quanh là tôi muốn thay tả bỏ mợ rồi. Vừa mở cánh cửa mục nát bước vào là ông chú đã lấy tay che mũi lại, thấy thế nên tôi cũng bịt kín mít cái mặt theo.

-Nặng mùi âm khí quá hả chú?

-Không! Mùi chuột chết hôi quá nên bịt mũi lại thôi.

Ố mai chuối!...Tôi hơi sốc trước câu trả lời đó của chú Lâm.

-Vậy chỗ này có âm khí hay đi đâu gì khả nghi không chú?

-Chú mày lại hỏi thừa nữa rồi! ... âm khí thì ông nặc rồi chú mày không cảm nhận được hay sao mà còn hỏi, riêng cái đi đâu bất thường thì tao cũng đang tìm đây.

Vừa dứt lời thì bên dưới có vật gì đó chạy xọc ngang chân tôi, theo phản ứng tôi la thất thanh và liên tục vùng vẫy khỏi thứ vừa bò ngang chân tôi ngay lúc đó.

-á... á... Con gián kìa!

Tôi nhảy phóc lên người ông chú Lâm và rung cầm cập.

-Buông tao ra coi cái thằng quỷ này, có con gián cũng sợ nữa.

Ông chú Lâm vùng vằng thả tôi cái bẹp xuống đất, cùng lúc đó mũi kim trên âm dương kính của ông chú Lâm cũng bắt đầu chỉ loạn xạ. Về mặt chú Lâm bây giờ mới bắt đầu nghiêm túc lại và đi theo hướng mũi tên trên bát kính, tôi cũng luống cuống chạy theo ngay sát sau lưng ông chú không dám rời nửa bước.

Càng đi sâu vào bên trong tâm nhìn càng tối, ông chú Lâm lại ra hiệu cho tôi mở đèn pin ra để rọi về phía trước. Bước đến căn phòng ngủ bỗng nhiên chúng tôi nghe tiếng cười khanh khách từ ngay trên chiếc giường cũ kỹ của căn phòng, mọi thứ tối om nhưng bản thân tôi vẫn cảm nhận được sự ẩm ướt của cả ngôi nhà và cảm giác lạnh lẽo chạy dọc cả sống lưng. Ông chú Lâm cứ luôn dán mắt vào pháp bảo mà dò tìm, cho đến khi chân tôi bất ngờ bị lôi kéo lê lét trên nền nhà thì ông chú Lâm mới kịp thời phi đến phi vãi lá bùa vào bên dưới chân của tôi, những tiếng nổ bốp bốp đến xẹt lửa làm tôi giật mình rồi cũng ráng lê mình về hướng chú Lâm.

Lúc đó chân cũng đau rất vô cùng, không dừng lại ở đó ông chú Lâm giờ tay điểm chỉ về hướng cái bóng đen phía sau lưng tôi mà niệm chú.

“Hoả sí phong khu, biến vi ngục viện.

Xà bàn quy tâu, phi lôi xiết điện.

Địa ám thiên hôn, càn khôn câu biến.

Thiên la địa võng, kiếm kích chu biên.

Trịnh đô lôi hoả, tạt tốc vi kiến.

Đương lệnh hạ quý, vĩnh thụ thiên hiến.

Lôi hoả chi tư, sâm liệt truân luyện.

Cử sát quý thần, tung tích lập kiến.

Cấp cấp như luật lệnh.”

Lập tức xung quanh cái bóng đen đó xuất hiện một hỏa ngục giam giữ nó lại, cái bóng đen bí ẩn đấy cố thoát ra nhưng lại bị lửa của cái lồng ấy thiêu đốt khiến hấn rên la thảm thiết. Trong lúc chế ngự con ma đó thì từ đằng sau những đồ vật trong ngôi nhà tự động bay thẳng về phía tôi và ông chú, trong giây phút đó tôi chỉ biết nhắm mắt lại sợ hãi.

Vừa lúc cả một chiếc ghế bay đến chỗ tôi thì trong khoảnh khắc đó ông chú Lâm nhà tôi cũng vừa kịp rút pháp khí Liệt Dương kiếm ra chém cái ghế đứt lìa làm đôi. Lúc bấy giờ thì tôi mới thở phào, nhưng cứ tưởng là hết rồi thì ai ngờ những đồ vật khác lại tiếp tục bay tới tập về hướng chúng tôi.

Chú Lâm vội một tay giữ kết giới, một tay cầm pháp bảo mà đỡ lấy những món đồ vật phía trước mặt.

Thanh kiếm lướt đến đâu thì những đồ vật đó đều bị cắt một cách ngọt lịm.

Quả nhiên theo dự đoán của tôi! Liệt Dương kiếm thật không hổ danh là linh bảo trấn gia của họ Phạm, sắc bén vô cùng. Đến thời điểm đó, chú Lâm nhận thấy rằng cứ tiếp tục như thế này cũng không phải là cách nên đã phóng nhanh linh phù vào hỏa ngục đang giam cầm cái bóng đen kia rồi mau chóng dùng kiếm đỡ chướng ngại vật phía trước mà kéo tôi phi nhanh ra ngoài.

Tôi thấy đau nhứt ở cổ chân từ nãy giờ nhưng lúc ở trong ngôi nhà đó tối quá không thấy gì nên giờ tôi mới có thể nhìn lại chân tôi. Tôi không khỏi bất ngờ hơn khi nhìn thấy cả một đường cắt chạy dài từ dưới ngón chân cái lên mắt cá chân, máu chảy từng chút một.

Bây giờ thì tôi mới kiệt sức và nằm gục xuống đất.

-Này Long!... Long ơi... con có sao không?

Chú Lâm liên tục gọi tôi dậy, đến lúc những âm thanh tôi nghe được nhỏ dần lại thì cũng là lúc tôi bất tỉnh nhân sự.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 13: Một mình ứng phó

Sau chuyến đi ấy tôi phải nằm viện đi đầu trị vết thương ở chân vì bị thứ gì đó rất bén cắt, vẫn may là không sâu đến gân chân nếu không thì giờ tôi đã thành một tên phế nhân rồi. ~_~

Trong thời gian đó tôi nằm trên giường bệnh mà bên cạnh tôi...ông chú Lâm vẫn luôn túc trực 25/24 để chăm sóc cho tôi, lúc tôi ngất thì chính lão cũng là người cõng tôi chạy thoát khỏi ngôi nhà đó và đi xuống đống tìm trạm xá gần đó. Tôi phải ngất đến tận 2 ngày sau thì tôi mới tỉnh dậy, ngày hôm đó nằm trên giường tôi và chú Lâm đã nói chuyện rất nhiều với nhau.

-khụ khụ (tiếng ho của tôi)...Này chú!... rốt cuộc thì thứ trong ngôi nhà đó là gì vậy chú, con thấy những vong này không phải tầm thường đâu ạ.

Ông chú thở dài rồi đáp:

-haizz... lần này gặp phải quá nhiều vong nên nhất thời không phản ứng kịp.

-Con nhớ hình như hôm đó trong ngôi nhà con bị một người đàn ông cao to kéo dờ thì phải, hấn mạnh lắm, lại còn có bà chế ở góc tường chọi đờ vào chỗ mình nữa.

-Con nhìn thấy hết không?

-Dạ chắc là không bởi vì nó xảy ra nhanh quá ~_~

Chú Lâm đi một vòng quanh giường tôi, chú vừa đi vừa suy nghĩ gì đó một hồi lâu rồi nói tiếp:

-Thật ra nếu ta đoán không lầm thì trong ngôi nhà đó có tổng cộng là năm tên, trong đó có bốn vong và một tà thi.

-Hả! Tà thi là gì vậy chú?

Chú Lâm lại chật lưỡi:

-Hầy! Thì đó là một con cương thi nhưng loại này do hút được dương khí của người r ồi nên mới cử động được với một bộ dạng là một cái tử thi rệu rã. Loại này không đáng lo nhưng đi đâu đáng lo của tao lại là chuyện khác chú mày ạ.

Ông chú lại gần vừa rót ít nước hớp một ngụm r ồi nói:

-Hôm đó tao thấy có một vong người đàn ông tầm 30 tuổi và vong hai mẹ con thai phụ, hôm đó đứa con của bà cũng có phụ mẹ nó chọi shit qua bên mình nữa. Nhưng hôm đó vẫn còn một vong nữa chưa xuất hiện, chú không nhìn thấy nó đâu cả.

-Sao chú biết là còn một vong nữa?

-Lại hỏi ngu! ~_~ có pháp bảo trên tay thì chú của mày đã sớm định vị được ngôi nhà đó có bao nhiêu vong r ồi, sợ dĩ chú đi dò là vì để tìm xem còn có con nào mà cái pháp bảo không định vị được nữa không bởi vì không phải loài nào cũng tìm được, nhờ gặp phải loại không phải dạng vừa thì có mà nó đánh cho thành khuôn mặt đáng thương luôn đó chứ chả đùa được. ~_~

-Theo con nghĩ thì mình nên cần có cái gì đó và nhốt tất cả lại hoặc là phải chế ngự được nó như “Chú Hỏa Ngục” mà chú dùng hôm bữa.

Chú Lâm gật đầu:

-Đúng đúng! Tao tính là sẽ trở lại đó trước lúc trời tối để tranh thủ bài trận và lập một đàn pháp ở đó.

-Cho con đi theo với có được không chú?

--

Ông quát cho một trận thúi mặt em luôn các bác. ~_~

-Cái chân bị thế kia thì đi đâu nữa! Chú mày cứ ở lại đây tịnh dưỡng cho chú, không đi đâu cả. Không nghe thì chú cho mày về nhà ngay đây.

Nghe thế nên tôi cũng đành ngậm ngùi mà than thở, mặc dù hí hửng lắm nhưng lão nói một cách nghiêm túc như thế thì chắc chắn chuyện lần này không đơn giản như những lần trước đâu. Bởi vì lẽ đó mà chú của tôi mới không cho tôi đi cùng.

Sau hôm đó! Chú Lâm quyết định một mình trở lại ngôi nhà hoang trên đồi để lập trận pháp. 7h sáng chú đã có mặt trước ngôi nhà và lật đặt bài binh bố trận.

Đầu tiên ông chú lấy trong túi ra một sợi chỉ màu đỏ quấn quanh từng lá linh kỳ đã cắm sẵn dưới đất, bao quanh cả phạm vi ngôi nhà.

Ngay trước ngôi nhà chú Lâm còn làm thêm hẳn một bàn cúng, thắp đúng ba cây nhang xong rồi cắm vào lư hương khói bay nghi ngút, chú Lâm bắt đầu chấm mực vẽ bùa, vừa vẽ chú Lâm vừa nín thở đọc chú một hơi dài cho đến khi vẽ xong bùa. Ngay sau đó là đem tất thảy lá bùa vừa vẽ xong đem dán vào những cây linh kỳ ở quanh ngôi nhà để gia tăng năng lực của trận pháp. Đến gần xế chiều thì cũng gần xong hết mọi thứ, tiếp tục lão lại đào một cái hố bên ngoài trận pháp rồi đặt một cọc gỗ, bên trên đốt một ngọn nến màu trắng, những sợi chỉ đỏ bao quanh trận pháp bây giờ lại nối từ ba cây linh kỳ vào cái cọc gỗ đó. Khi trời sụp tối thì cũng là lúc ông chú Lâm bắt đầu bắt quyết và suy tính đường đi trong đầu, giờ đó mới 6 giờ thôi mà trời đã tối như 10 giờ đêm rồi. Quanh đó không có một ngọn đèn nào cả mà chỉ có loe hoe vài ngọn nến mà ông chú Lâm đã thắp sẵn bên ngoài, gió bụi đôi khi làm cho những ngọn nến đông đưa theo một cách vô định hướng. Khi tiết trời đêm đó tuy có hơi rét nhưng vẫn không đến nỗi nào. Phía bên trong ngôi nhà những cái bóng đen vẫn cứ lờn vờn quanh khung cửa sổ, những tiếng lục cục, lớp cộp bắt đầu phát ra như còi báo hiệu cho chú Lâm rằng chú đã vào rất gần với quỷ môn quan.

Không đợi ở đó! Thiên sư bắt ma của gia tộc họ Phạm đeo bên mình chiếc túi đồng hồ và bắt đầu bước từng bước chân chậm rãi vào ngôi nhà

hoang trên đ ờ ấ y, chú Lâm cẩn thận nhìn mọi thứ xung quanh, từ tay chú hộ niệm và đốt một lá bùa đặt vào giữa bàn tay, ngay lập tức ngọn lửa phụt cháy trên đ ầu ngón trỏ của chú, trong khi tay chú đã giữ kết ấn hình kim cương qu y ền.

Chú từ từ đưa cánh tay giữ ấn chú ra xa về phía trước để soi đường và đi thẳng trở lại chỗ mà hôm bữa chú cùng tôi đã gặp phải những cái vong đó.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 14: Nỗi ám ảnh kinh hoàng

Chú Lâm đi thật chậm và bước từng bước chân chắc chắn trên sàn nhà, khi đã đến với hiện trường chú Lâm đảo mắt nhìn mọi thứ xung quanh.

-Kì lạ thật! Mọi thứ từ cái bàn cái ghế sao hôm nay lại sắp xếp ngăn nắp như vậy?

Ông chú Lâm tiếp tục đi vào góc của ngõ nhà vì chú nghe thấy được tiếng ai đó đang thều thào trong góc tối, đưa cánh tay có ánh sáng từ ngọn lửa lên lối tiến thẳng đến góc nhà. Chú Lâm bất chợt nhìn thấy một cái thây đứng quay mặt vào trong và người nó vẫn cứ run run lên thều thào hơi thở y như sắp đứt hơi rồi ý.

Chú Lâm lúc này mới đưa ngọn lửa trên tay lại gần nó, dường như con tà thi ấy cảm nhận được nên đã quay đầu lại, cũng vừa lúc đó lão Lâm nhà tôi sẵn dấn cho em một lá bùa vào trán, làm cho con nó đứng yên bất động. Sau đó chú Lâm lại tiếp tục dò la khắp nơi trong ngôi nhà từ phòng ngủ cho đến nhà kho, kể cả cái tô sờ lét ổng cũng tìm nốt nhưng mà vẫn không thấy tung tích của 4 cái vong kia đâu cả.

Nhưng trực giác cho chú Lâm biết rằng bọn chúng vẫn còn ở lại trong ngôi nhà này và không thể nào ra khỏi nó được vì bên ngoài đã bị phong tỏa bằng trận giới mà chú đã dày công sắp đặt từ chiều đến giờ.

Loay hoay được tí thì cũng đến 9 giờ đêm, quả thật trời càng về đêm thì nhiệt độ càng giảm. Cái lạnh ở đất Sapa này bình thường đã lạnh rồi vậy mà đêm xuống nó còn lạnh hơn nữa, chú Lâm mặc những ba cái áo nhưng vẫn còn lạnh buốt cả người. Cố gắng tập trung mọi tinh tảo chú Lâm tiếp tục dò tìm những cái vong ấy trong khi đó cứ cách vài bước thì chú quyết định thấp nển lên theo từng bước chân của mình, hòng để tạo ra ánh sáng

cho khắp căn phòng, phần vì muốn nhiệt độ trong phòng được tăng lên giúp cho chú đỡ bị lạnh hơn khi ở trong ngôi nhà hoang đó.

Khi chú Lâm đi đến bên cái ti vi ngoài phòng khách thì nó cũng bắt đầu tự động bật lên, cái âm thanh chổi tai của chiếc ti vi cứ kêu rè rè, bản thân chú Lâm cũng chẳng hiểu thằng ma nó lấy đâu ra điện để bật được cái ti vi cũ rít ấy nữa, chiếc đèn treo tường cũng lúc bật lúc tắt, còn cái đồng hồ treo ngay giữa nhà thì không chạy nữa nhưng nó vẫn chỉ đúng 3h sáng.

Từ trong một căn phòng ngủ ngay sát bên phải của phòng khách cũng bắt đầu phát ra những tiếng động lạ, ban đầu là tiếng sột soạt như ai đó đang tìm kiếm thứ gì đó rồi tiếp tục là tiếng rên la thảm thiết của một người phụ nữ. Tất cả như tạo nên một bức tranh diễn tả lại ngày định mệnh mà những con người xấu số trong ngôi nhà này gặp phải, chú Lâm vẫn đứng yên chứng kiến từng hoạt động của nó. Rồi tâm trí của chú như bị thôi miên rồi lạc vào một cõi nào đó, khi tỉnh táo lại thì chú mới nhận ra đây chính là ngôi nhà của hơn 30 năm về trước, mọi thứ vẫn y như mới.

Ngoài trời mưa rất to, bất giác chiếc đồng hồ giữa nhà reo lên "Tít tít" làm ông chú nhà tôi giật mình mà nhìn lên.

"Ba giờ! Tại sao lại là ba giờ chứ?"

Ông chú vừa suy nghĩ trong đầu một cách khó hiểu thì một người đàn ông từ ngoài cửa bước đến và đi thẳng vào trong căn phòng ngủ của hắn. Căn phòng ngủ đóng cửa kín mít, chú Lâm đứng ở ngoài nhưng vẫn nghe được tiếng kêu la của người phụ nữ trong căn phòng đó, tiếng đổ đát rơi xuống đất.

-Tôi xin anh! Hãy tha cho mẹ con tôi... (hức hức)

Người phụ nữ liên tục cầu xin người đàn ông kia nhưng có vẻ như vẫn không mấy khả quan gì, bởi vì ngay sau những lời năn nỉ ấy thì những trận đánh lại còn dã man hơn lúc này, người phụ nữ lại càng kêu la thảm thiết hơn... Cho đến khi chú không còn nghe thấy âm thanh của người đàn bà ấy nữa thì từ đâu đó trong góc tối của ngôi nhà, một thằng bé chập chùng 9 tuổi hiện ra rồi nó cố phá cửa phòng để vào, khi cánh cửa bị tung ra nhờ

khóa cửa bị hư thì một cảnh tượng kinh hoàng hiện ra ngay trước mắt chú Lâm và cả thằng bé lạ mặt kia.

Người đàn ông nhẩn tâm đó đã mổ bụng người phụ nữ ấy ra bằng một con dao chặt thật trong nhà để lấy đj đứa con vẫn còn h ồng hào trong bụng người phụ nữ ấy. Tiếng khóc của đứa bé sơ sinh thoi thóp càng làm cho chú Lâm không thể nào kiềm được nước mắt trước sự nhẩn tâm của người đàn ông kia.

Khoảnh khắc cay đắng đó thằng bé kia cũng đứng nhìn người đàn ông trân trân mà lòng đ ầy căm phẫn, cho đến khi hắn ta quay lại nhìn thằng nhóc r ồi thằng tay xé xát đứa bé mà hắn đang c ầm trên tay, những vệt máu bắn tung tóe khắp sàn nhà và bắn thẳng vào người thằng nhóc 9 tuổi. Thằng nhóc ấy ng ồi bệt xuống n ền nhà không thốt được câu nào khi phải chứng kiến cảnh tượng hãi hùng đó, người nó run rẩy vì nỗi sợ đã lên đỉnh điểm.

Loáng thoáng chú của tôi thấy trong túi của người đàn ông đó có một thứ gì đó trắng trắng, khi đó thằng bé nhanh chóng chạy ra khỏi nhà. Người đàn ông vì đuổi theo nó nên đã làm rơi món đ ồ trong túi hắn ra, chú Lâm cẩn thận đến gần và nhìn kĩ nó hơn thì mới biết đó là chất kích thích, có lẽ đó là ma túy đá. Ngay thời điểm đó chú mới dần dần hiểu ra mọi chuyện đau lòng đã xảy ra trong ngôi nhà này.

Không dừng lại ở đó! Sau những gì đã xảy ra tên đàn ông kia nằm vật vờ dưới đất vì phê thuốc, một lúc sau cánh cửa bật tung ra, ngoài trời vẫn mưa rất to, sấm chớp cứ kéo đến ì ùng và làm lộ rõ khuôn mặt đang hồng lên nổi căm thù của thằng nhóc khi nãy, lần này người nó ướt mem vì trời mưa, trên tay nó còn xách thêm một con dao.

Nó từ từ tiến đến gần người đàn ông đang nằm bất động dưới n ền nhà mà không ngại ngừng cho hắn ta li ền mấy chục nhát vào ngực, mỗi lần rút dao ra khỏi người của tên đàn ông là mỗi lần máu phun ướt mặt thằng nhóc ấy, chú Lâm dù muốn ngăn cản nó lại nhưng chú không tài nào bắt lấy nó được, chú cứ như một linh hồn đang vất vưởng trong thế giới đó vậy.

Sau khi thằng bé giết chết người đàn ông đó r ồi thì nó cũng tự treo cổ mà chết ngay giữa phòng khách trong đêm gió bão.

Khi chứng kiến đến cảnh đó thì chú Lâm cũng giật mình bưng tĩnh và trở lại với thế giới thực.

Chú không ngờ rằng mình đã vô tình bước vào trong tìm thức của cái vong bí ẩn kia.

-Đúng vậy! Không ai khác đó chính là thằng bé, nó đã thành ác quỷ rồi sao?

Đến giờ chận của chú Lâm vẫn còn run run và toát hết cả mồ hôi khi phải chứng kiến những cảnh đau thương như thế.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 15: Chàng thanh niên bị cà lăm

Trở lại hiện trường! Giờ này đã gần 12h đêm, chú Lâm nhà tôi vẫn còn đang quanh quẩn trong ngôi nhà hoang nằm ở trên đồi của vùng đất Sapa lạnh lẽo.

Chú không mặc nhiều quần áo vì sợ sẽ vướng víu khi giao tranh với lũ ma quỷ trong ngôi nhà, lần này vô tình bước vào trong tầm thức của thằng bé 9 tuổi kia cho nên chú mới biết được sự thật kinh hoàng này.

Chú tự hỏi rằng:

“Tại sao nó lại cho mình thấy những hình ảnh đó? Chẳng lẽ nó muốn mình biết được nỗi oan ức của nó hay sao?...”

Ấy nhưng mà không được! Giờ thì mình cũng đã biết được lai lịch của đám ma trong ngôi nhà này rồi thì chắc chắn bọn chúng cũng không tha mình đâu! ~_~

Chèn ơi! Một Vong đàn ông và ba vong quý 0.0 thế quái nào lần này phải dùng đến chiêu mới để dẹp bọn chúng cùng lúc hay sao đây ta?...”

Ông vừa lẩm bẩm trong miệng vừa bấm tay tính toán, vừa lúc đó từ bên ngoài!...một chàng thanh niên trên tay cầm đèn pin đập cửa đi vào làm chú Lâm ngạc nhiên nhìn ra.

-Kì lạ! Thằng khựa nào mà đêm hôm giờ này còn vào đây vậy nhỉ? Chắc hẳn không biết rằng trong này rất nguy hiểm thì phải!!!... hừm đành ra đó xem sao.

Ông lập tức chạy một mạch qua các gian phòng rồi ra đến cửa trước. Trời đêm nhưng chú vẫn nhìn rõ hẳn qua ánh đèn pin phản chiếu, cậu thanh

niên mặc một chiếc áo sơ mi cùng với chiếc quần jean bụi bặm, bên mình còn xách thêm một chiếc túi y như của chú nhưng chỉ khác màu và hoa văn trên đó thôi.

-Này! Cậu là ai mà giờ này còn vào đây vậy?

Cậu thanh niên cũng tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy chú Lâm nhà tôi ở trong ngôi nhà này cùng trên tay là thanh kiếm của ông.

-Tui.. tui.. tui là một người đi đường,... giữa giữa... giữa đường mắc tiều quá nên tấp xe lại bên đường gần ngôi nhà này để tiều.

-Vậy sao cậu lại vào được đây?

-Tại tại... tại tui thấy bên ngoài có bày cúng gì đó nên tò mò vô coi thử.

Này này! Cậu bị cà lăm à? ~_~

-Dạ! Tui bị cà... cà cà.. cà

-Thôi ngưng đi! Cà một hồi hết thời lượng nữa! Haizzz...

Chàng thanh niên vừa đi theo chú Lâm vừa hỏi qua lại trong lúc chú vẫn đang tìm những cái vong quỷ ấy.

-Ông ông là thầy pháp à?

-Đúng vậy! Gọi là Thiên sư bắt ma đi nghe cho nó oai 0.0

-Thế... chắc lão cũng có pháp khí phải không?

-Thằng này hỏi thừa! Tất nhiên là có rồi.

Vừa dứt lời ông chú Lâm khoe với nam thanh niên đó món linh bảo của đạo phái mình.

-Đây này! Đây là linh bảo trấn gia của phái ta... Nó có tên là Liệt Dương Kiếm, tuy nó không được như Thất Tinh Long Tuyên kiếm của

Mao Sơn nhưng nó cũng rất bá đố.

Chàng thanh niên nhìn thanh kiếm sáng lấp lánh với hào quang mà lòng ngưỡng mộ.

-Wow... Liệt liệt... cờ liệt... liệt...

-Thôi nín!!! Đã cà lăm còn thích nói nhiều nữa. Chú mày liệt một lần là đã thốn lăm rồi, cậu còn remix lại chi nhiều vậy? Nghe mà muốn nhức cái ngã ba hết sức~~~

Khi cả hai còn đang thong thả tìm kiếm trong nhà bếp thì từ đâu đó những con dao bay vọt về hướng hai người.

-Coi chừng!!!

Tiếng ông chú Lâm quát to làm thằng thanh niên giật mình hụp đầu xuống, cùng lúc đó chú Lâm rút kiếm ra đỡ lấy con dao vọt lại vào tường, làm cho nó ghim sâu vào trong đó.

-Có... có chuyện gì vậy?

-Ngay từ đầu cậu vẫn chưa hiểu sao? Trong ngôi nhà này âm khí rất nặng, ắt ma rất dữ dằn, nhưng cậu đã lỡ vào đây rồi thì ta cũng đành cứu cậu thôi... hừ...!

Mặt của chàng thanh niên kia bắt đầu tái xanh lại vì sợ, cậu ta không biết là trong ngôi nhà này lại có ma.

Trong tình thế bất ngờ! Chàng thanh niên đứng nép vào vách tường, nhưng rồi như có ai đó ôm cậu từ phía sau. Cậu thanh niên lấy hết sức bình sinh tháo trên tay ra một sợi chuỗi phật, cầm trên tay cậu vừa lộn chuỗi vừa niệm chú Đại Bi. Trong giây lát con ma phía sau cậu dần biến mất, ông chú Lâm lúc này cũng kịp chạy đến gần cậu thanh niên để xem xét tình hình, vừa nhìn thì chú Lâm đã biết đó là thiên phật châu đã được niệm vào đó rất nhiều kinh phật cho nên nó mới có khả năng hộ thân cho chủ sở hữu.

-Chàng trai trẻ! Cậu không sao chứ?

Cậu thanh niên vừa rung vừa lắc đầu ra hiệu rằng cậu vẫn ổn.

-Vừa rồi chính là hắn ta! Vong người đàn ông bị chính con trai mình đâm chết ngay tại trong căn nhà này, giờ hắn thành ma nhưng hắn vẫn phải chịu sự quản thúc của chính vong đưa con mình.

-VẬY... rốt cuộc là trong ngôi nhà này có bao nhiêu con ma vậy?

Nghe đến đây! Ông chú Lâm thở dài:

-Haizz... cũng căng lắm một vong thường và ba vong quỷ, gồm có quỷ nhi, quỷ mẫu và một ma thần vòng ở cấp chúa. Những con kia ta lo được nhưng riêng con Thần Vòng chúa thì hơi khó xơi một chút vì nó cũng sống ở đây lâu rồi, chưa tính việc nó vừa giết hai mạng người ở ngoài con đường này, đáng lí ra hôm nay sẽ có thêm một người nữa chết nhưng may là ta đến kịp và có bài trận pháp ở ngoài ngôi nhà này rồi, nó không ra được đâu.

Chàng thanh niên càng ghé sát người vào gần ông chú Lâm nhiều hơn, mắt thì luôn đảo qua đảo lại đề phòng mọi thứ. Riêng chú Lâm cũng cẩn trọng nhiều hơn! Chú lẩm bẫm gì đó một hồi rồi rút ra một lá bùa niệm chú trong vài giây rồi gấp lại đưa cho chàng thanh niên nắm chặt trong lòng bàn tay phải.

Đến khi ngôi nhà bắt đầu lộ lên những tiếng cười khanh khách vang vọng từ đâu đó thì cậu thanh niên mới mếu máo.

-Tui... tui hông muốn chết trong này đâu, ông bác cứu tui với huhu.

Ông chú Lâm nhà tôi mới quay lại gõ vào đầu cậu trai trẻ kia rồi quát một trận.

-Muốn yên ổn ra khỏi nơi quỷ quái này thì cứ việc mà nghe theo ta, đừng có mà mít ướt ngay lúc này để cho bọn quỷ thấy sự sợ hãi của cậu.

Nói đến đây chàng thanh niên mới nín khóc mà ráng nhả nhó mặt đi theo ông chú. Sau khi đi đến gần cửa sau của ngôi nhà! Đạo cụ dò đường của lão Lâm cũng bắt đầu phát hiện, mũi tên cứ chỉ chỉ loạn xạ một lúc rồi cho đến khi nó dừng lại ở hướng bên góc nhà vệ sinh thì dừng lại, phần vì nhà vệ sinh cũng nằm gần với cửa sau nên đi đầu trước tiên mà chú Lâm nghĩ đó là phải thử sẵn một cái bẫy ở ngoài để khi nó thoát thù sẽ dính đòn.

Đứng bên ngoài nhà vệ sinh!... ông chú kéo ra một cuộn dây đỏ rồi quấn quanh cánh cửa nhà vệ sinh thành hình ngôi sao năm cánh, tiếp theo đó lại là chỉ tay khấn lâm râm một hồi lâu rồi ngưng.

Cậu thanh niên đứng ở sau dóm ông chú Lâm hành nghề có bài bản quá nên cũng tỏ ra ngưỡng mộ chú. Khi mọi thứ đã xong xuôi! Chú Lâm mới bắt đầu tiến vào trong nhà vệ sinh của ngôi nhà hoang đó, mặc dù là nhà vệ sinh nhưng nó cũng khá là rộng và đầy đủ tiện nghi như bồn rửa mặt, gương và có cả bồn tắm nữa. Đầu lạ thay là nước trong bồn vẫn còn mới và chưa hề đọng bụi hay bị bốc hơi đi.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 16: Kim thân hộ thể

Lúc bấy giờ! Chú Lâm đi vòng từ dưới qua cánh cửa nhà tắm đã được phong ấn bằng những sợi chỉ màu đỏ, cậu thanh niên kia cũng theo sao ông chú sát nút vì cậu ta cũng sợ khi phải ở trong ngôi nhà này một mình.

Tích tắc cũng đã hơn ba mươi phút trôi qua, trời thì vẫn tối om vì vẫn còn sớm nhưng nó đã qua mốc 12 giờ từ lâu rồi. Ông chú Lâm giờ này vẫn luôn cẩn thận tìm kiếm mọi thứ trong nhà tắm, nước trong bồn thì vẫn cứ im lìm lạnh tanh. Trong lúc đó thằng thanh niên kia cũng vật vờ mà than vãn vì mãi ở trong ngôi nhà hoang.

-Haizz... n.. ne..nè chú chú...gì đó ơi! Chú dẫn tui ra khỏi nơi này rồi hẳn tìm tiếp có được không vậy?

-Hừ... chú mày có gan vào thì cũng phải có gan tự ra chứ! Sao lại làm phiền ta?... ~_~

-Trời ơi!... lờ lờ lờ...tui ra có chuyện gì thì sao? Ông ông... ông cũng phải ráng mà có lòng giúp tui chứ.

-Còn phiaaaa... bây giờ một là theo ta còn không thì cứ tự ra một mình rồi đợi đám vong đó đến cưỡng hiếp cậu... vậy nhé! Không bàn nữa, để ta còn tập trung tìm tà vật.

Nói rồi ông chú Lâm quay người lại tiếp tục mò mẫm mọi thứ nhờ vào ánh sáng trên tay lão từ nãy đến giờ. Tìm được một hồi lâu thì cả hai người bất ngờ nghe được tiếng nước chảy trong bồn tắm, chú Lâm và cậu thanh niên trẻ cùng nhau quay mặt lại nhìn thì lại chẳng thấy gì cả.

Như đoán biết được rằng trong cái bồn tắm chính là tà vật, nơi mà bọn chúng thường trú ẩn nên trước khi những xoáy nước trong bồn tắm bắt đầu

chuyện động dữ dội thì chú Lâm nhà tôi cũng vừa kịp dán lên thành bồn một lá bùa, tiếp theo đó lão nhỏ xuống nước một vài giọt máu chó mực để thử nghiệm. Và không ngờ rằng khi máu chó mực được cho xuống bồn thì ngay sau đó là những tiếng nổ lóp bóp nhỏ nhỏ như phản ứng hóa học vậy, nước trong bồn tắp ngay lúc đó mới từ màu xanh nhạt mà chuyển dần thành màu đỏ tươi, những cánh tay với đầy máu đỏ cũng theo đó mà trào lên bới móc hai thành bồn tắp nhưng đến khi chạm vào tới giới hạn phong ấn của lá bùa trên bồn thì liền bị phản lại.

Ông chú Lâm bấm độn được một lúc thì mới biết vong bên trong bồn đó chính là vong của người đàn ông 30 tuổi. Bản thân chú Lâm cứ tưởng là tối đêm đầu tiên bước vào ngôi nhà này chú đã diệt nó bằng Hỏa Ngục rồi chứ! Vậy mà giờ này nó vẫn còn ở đây, chắc có lẽ là do ba vong quỷ còn lại giúp hắn thoát ra.

Riêng thằng thanh niên thì cứ đứng đó luôn miệng vừa đọc kinh phật và lặn hạt của thiên phật châu. Từ ngoài cửa tiếng nổ vang lên, cả hai người nhìn ra thì đã thấy những sợi chỉ đỏ được căng ngang cửa đầu đã bị đứt, lúc bấy giờ một lực đẩy cực mạnh đã xô cậu trai trẻ ngã ngay xuống bồn tắp, giây phút đó quả thật quá bất ngờ với cậu ta nhưng cậu vẫn giữ bình tĩnh mà cố đưa tay ra lặn chuỗi châu, khi lặn được một hai vòng thì sợi thiên phật châu cũng đứt. Lúc đó chú Lâm còn tưởng là thằng cà lăm sẽ bị vong nhập nhưng nào ngờ cả thân thằng thanh niên phát sáng, rồi như lửa thiêu vong người đàn ông kêu la thảm thiết rồi bị đánh bay hồn siêu phách tán.

-Đó là...! Kim Thân.

Ông chú thẫn thờ

(Không ngờ rằng chàng trai trẻ này lại có được Kim Thân hộ thể mà quỷ bất nhập)

Không chần chừ nữa ông chú nhà tôi mới vội kéo tay cậu thanh niên đứng dậy rồi đưa cho cậu một miếng ngọc bội chân truyền của gia tộc và đeo vào cổ cho cậu thanh niên cà lăm, sau đó kêu cậu mau thoát ra ngoài cửa phòng tắm đợi lão.

Lão Lâm đẩy cậu thanh niên ấy ra chỉ bằng một cái đạp thôi thì cánh cửa cũng theo đó mà đóng sầm lại, khiến cậu thanh niên hoảng hồn đứng run run ngoài cửa. Anh chàng cà lăm lại lấp ba lấp bấp nói vọng vào bên trong cửa phòng tắm hỏi chú Lâm:

-Này... này!!! Lão có... có... có sao không? Trong đó... thế... th... thế nào rồi?

-Không sao! Cậu cứ đứng yên đó đừng đi đâu cả.

Nói rồi mọi thứ bên ngoài cứ im phăng phắt không một tiếng động, mỗi khi có con chuột hay con gián nào chạy ngang chân của chàng trai thì cậu ta cũng dè dặt sợ hãi.

Trở lại hiện trường bên trong! Vong bà mẹ đang bồng đưa con từ từ hiện rõ lên trước mặt ông chú, vẫn cái hình dáng ám ảnh đó, cô ta phá lên cười một cách man rợ rồi vụt mất trong màn đêm.

Chú Lâm thì vội rút trong túi ra một đồng tiền xu rồi phóng nhanh về phía con quỷ đó làm cho bà ta đau đớn khi không tài nào di chuyển được. Không đợi được lâu hơn, chú Lâm lại tiếp tục niệm chú lâm lâm,...

“thiên linh địa cũng linh linh

Tam sát kinh kì, Liệt hỏa chân nguyên - Thất Sát biến... Cấp Cấp Như Luật Lệnh”

Vừa đọc xong ông chú cầm ba lá bùa cùng lúc cắn tay nhỏ máu xuống đất, trên tay những lá bùa được đốt liền ngay sau đó. Lập tức từ giữa không trung phi ra ba thanh kiếm bằng lửa cấp 2 đâm thẳng vào chân nguyên của người mẹ quỷ, khiến bà ta lại càng thêm thảm thiết kêu la hơn.

Lúc bấy giờ ông chú Lâm bất ngờ bị thằng bé 9 tuổi lao đến từ đằng sau bóp cổ muốn nghẹt thở, tuy rằng cánh tay nó nhỏ nhưng lực thì vô cùng mạnh, phải khó khăn lắm chú mới rút ra được thanh Liệt Dương kiếm và chém bay mất tay của nó. Máu phun ra như tắm, chú Lâm nhanh chóng phi ra xa để giữ khoảng cách với vong thằng nhóc 9 tuổi. Vong thằng nhóc ấy

khi bị chặt mất tay nhưng nó vẫn ung dung bước từ từ đến rồi gắn lại cánh tay đó vào người như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nó tiếp tục cười khoái trá rồi thẳng thừng lâm le com dao bên mình và đâm thẳng về hướng ông chú nhà tôi. Cả hai bên đã có một trận đấu kiếm vô cùng ngoạn mục, cho đến khi trời gần sáng thì lão Lâm mới gấp rút hốt một ít huyết kê còn sót lại trong túi và vừa niệm câu chú vừa chấp tay vẽ lên lệnh phù một ký hiệu đặc biệt.

Xong xuôi rồi đột nó huơ huơ lên pháp bảo Liệt Dương Kiếm, thanh kiếm lại bắt đầu rung rung lên và đứng yên trên không trung mà chú vẫn chưa hề chạm tay vào, chú kết ấn trên tay lại và điểu khiển nó bay xuyên màn đêm, đâm thẳng vào giữa bụng vong bà mẹ thai phụ làm cho đứa con trong bụng bà ta bị đánh bay mất hồn, bà mẹ thai phụ vừa rên la vừa khóc như ai oán.

Thằng bé 9 tuổi đứng ngẩn không yên khi thấy mẹ mình ử rử gần đó, nó vừa gằm gừ vừa nhìn chú Lâm với một đôi mắt đỏ ngầu như máu. Mọi thứ trong căn phòng bắt đầu mất kiểm soát và bay tứ tán, chàng thanh niên đứng từ bên ngoài cửa không hề nghe được gì vì cậu đã bị bọn ma quỷ trong nhà bịt hết tai dù rằng không có con ma nào dám lại gần cậu.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 17: Thần thành hoàng giá lâm

Ba giờ sáng, ngoài trời mưa bắt đầu to dần, ông chú Lâm giật mình đưa tay lên bấm quyết...

-Thôi chết!... trời mưa làm tắt hết những ngọn nến được đặt trên cái cột giữ những sợi chỉ đỏ ngoài kia mất rồi.

Vong thẳng bé 9 tuổi lúc đó vẫn đứng kêu gào lời tử tế trước mặt chú Lâm, bất thành linh nó phóng lên trần nhà rồi thẳng tay dùng chính con dao của nó cản ngang cổ tay và nhỏ từng giọt xuống chỗ của người mẹ quý. Sau khi những giọt máu oan nghiệt ấy thấm đẫm trên khắp cả gương mặt bê bết máu của bà mẹ thì cũng là lúc vết thương trên bụng được khép chặt lại và ngưng không còn bốc mùi nữa.

Lão Lâm lại gấp rút vạch ra dưới chân mình một vòng tròn hình bát quái, lão cầm tay trích máu nhỏ vào giữa vòng tròn rồi đặt một lá bùa màu đen có in chữ nổi bên trên vòng tròn đó rồi khấn một tràng chú bằng tiếng đà la ni gốc.

Ngay lập tức lá bùa cháy rụi trong vòng bát quái đó và hiện ra một viên Cự Linh Thạch to bằng viên bi, ông chú Lâm cầm nó lên rồi lấy từ trong túi ra một cái ná nhỏ, quanh chiếc ná còn được phủ bằng những ký tự lạ màu đỏ rất rõ. Chú cẩn thận cho Cự Linh Thạch vào giàn ná rồi bắn thẳng vào tử huyệt của Quỷ Mẫu, vết thương cũ trên bụng lại bầy ngò hờ ra, bô đờlòng của ả cũng theo đó mà trào ra ngoài và thối rữa nhanh chóng. Thằng bé ma thần vòng mắt đỏ ngầu đứng vắt ngược mình trên trần nhà nhìn ông chú Lâm không rời mắt, lúc này lần đầu tiên nó mới bắt đầu thốt ra thành lời.

-Lão đạo sĩ thúi kia... tại sao ông lại vào đây phá đám bọn tôi, ông có biết rằng ông đã giết chết mẹ của tôi không?

Chú Lâm thẳng thừng đáp lời:

-mẹ của người đã chết lâu rồi! Giờ đã thành quỷ, liên tục hại người đi đường ở ngoài con lộ trước nhà người thì có gì thân là một thầy phù thủy mà ta lại để cho mẹ ta siêu thoát kia chứ!

-hừ... chẳng phải ông đã nhìn rõ tường tận quá khứ của ngôi nhà này rồi hay sao?

-Thế thì đã sao! Tôn chỉ trước giờ của ta là gặp ma giết ma, gặp quỷ giết quỷ... nếu đã hại người rồi thì đừng mong ta tha mạng cho các người.

-Vậy thì ông ráng mà cứu hết những đứa phạm phu tục tử ấy đi, lão già chết tiệtttt.....

Nói rồi thằng nhóc 9 tuổi thụt lùi vào trong góc khuất và biến mất, mặc dù là nó đang chạy trốn nhưng nó vẫn không thể thoát khỏi được âm dương nhãn của chú Lâm nhà tôi, cho nên chú cũng kịp lúc mà đuổi theo.

Vong thẳng bé phá nát cánh cửa nhà tắm rồi bất ngờ tấn công chàng trai cà lăm khi mà cậu vẫn còn đang đứng đợi ngay bên ngoài cửa. Một lần nữa kim thân lại phát huy tác dụng, khi thằng bé 9 tuổi vừa chạm vào thì ngay sau đó cả người cậu thanh niên phát ra nhật quang và đốt cháy người của âm hồn thằng bé.

Nó vội dập tắt những chỗ bị nhật quang của Kim Thân làm cháy đen nhem trên người nó. Riêng cậu thanh niên tỏ vẻ đất chí nên ra oai.

-Hề hề hề... ê bê bê bê... đê, đụng ta nè, đã si si...si... đã thì đừng có xong pha hiến máu nghe chưa nhóc con.

Thằng cà lăm vừa cười ha hả vừa chu bờ mông của hắn ra trêu chọc vong thẳng bé khi nó đang trong cơn đau vì nhật quang của Kim Thân quá

manh, những vết thương khói bóc lên n òng nặc mùi hôi tanh khủng khiếp và không thể tự lành lại được như trước nữa.

Trong lúc vẫn đang mải mê trêu ghẹo thằng bé 9 tuổi ấy thì vong thẳng bé cũng thừa dịp mà nắm lấy con dao mà đâm một phát vào hông của cậu thanh niên, khiến hắn giật bắn mình và ôm đít kêu đau. Bởi vì kim thân chỉ có trên lưng của cậu ta thôi cho nên chỉ có thể hộ chủ ở phần trên, còn phần dưới thì không hề được bảo vệ.

Điều đó đã khiến cho cậu thanh niên phải nhận một cái kết hết sức là ngu người.

Thời điểm đó chú Lâm cũng chuẩn bị vung linh bảo vào người vong thẳng bé h òng để thu phục nó thì khoảnh khắc đó như động lại, một giọng nói lạnh lãnh vong từ ngoài cửa.

"Dừng tay lại!"

Ánh sáng từ ngoài cửa rọi vào sáng choang cả ngôi nhà hoang.

Một hình người uy nghiêm mặc một bộ đồ cổ trang của thời xưa từ từ từ bước vào dang tay phất nhẹ một cái, tất cả mọi thứ đều đứng yên như tượng, chỉ còn lại mỗi ông chú Lâm là vẫn còn cử động được.

Lão Lâm gấp rút khấu đầu mà hành lễ với người đó thật lễ phép:

-Phàm nhân Mộc Lâm, đệ tử của gia tộc bắt ma họ Phạm xin bái kiến thần Thành Hoàng gia.

-Miễn lễ!... sở dĩ ta cất công đến đây cũng là vì muốn người hãy giao con ma thần vòng này về cho ta dạy bảo, ta tin rằng thằng bé ấy sẽ ngộ ra được lẽ phải.

-Dạ thưa! Nếu thần Thành Hoàng đã lên tiến thì phàm nhân đây cũng đành nghe theo thôi ạ.

Nghe đến đây! Thành Hoàng gia cũng gật đầu mỉm cười rồi biến mất cùng vong thằng bé 9 tuổi. Mọi thứ lại trở lại như cũ, cậu thanh niên nằm sấp người quay mặt nhìn mọi thứ rồi làm bộ mặt khó hiểu.

-Ừa, ủa... thằng.. thằng... thằng nhóc kia đâu mất rồi?

Ông chú Lâm vội đứng dậy đỡ thằng thanh niên trở ra ngoài rồi đưa cậu ta vào bệnh viện để trị thương, vết thương trên mông của cậu ta khá là sâu nên khoảng thời gian sau này chắc sẽ khó khăn lắm để đi vệ sinh. Ông chú Lâm đứng bên giường của cậu trai trẻ nói lời cuối cùng trước khi tạm biệt hẳn.

-Người sao này có đi nặng thì rặng vừa vừa thôi, kéo lại động vết thương thì lâu lành lắm.

Thằng thanh niên nhăn mặt khó chịu.

-À quên nữa! Kim thân trên người của cậu rất hiếm có, không biết rằng ai đã làm cho cậu nhưng hãy ráng mà giữ mình, biết đâu có duyên gặp cao nhân thì họ sẽ dẫn đường cho cậu đó chàng trai trẻ.... thôi cáo từ...

Chàng trai cà lăm nhìn ông chú rời khỏi phòng bệnh mà không thể nói câu nào để tạm biệt lão.

Mọi chuyện sau khi kết thúc, ông chú Lâm liền ghé qua phòng bệnh của tôi để thăm nhưng được hay là tôi đã xin xuất viện trước đó và trở về khách sạn trong trung tâm của vùng đất Sapa, cho nên chú cũng quay về mà tìm tôi.

Một tuần sau! Tôi và chú Lâm bay về lại Quảng Bình để thăm và phát quà từ thiện cho bà con trong ngôi làng quê thân thuộc của chú Lâm, tôi được chú Lâm dẫn về nhà chú để thưa hỏi với bà cô về chuyến đi trong thời gian qua.

Khi đến nơi rồi tôi mới hay là cha của chú Lâm đã mất được hơn 1 tháng nay rồi, vậy mà chuyện này chú ấy cũng không kể lại cho tôi nghe

nữa, thật tình cũng giận ổng lắm nhưng mà thôi, vì ông cũng không muốn tôi buồn.

Lúc sinh thời, cha của chú Lâm thường hay rất cưng tôi cho nên tôi cũng quý bác ấy lắm, đứng trước bàn thờ tôi không kìm nén được xúc động.

-Nhang để ở đâu vậy bà cô?

-Để ở trên bàn thờ luôn đó con.

Ông chú Lâm đứng đó cũng kịp chen vào thêm một câu đá xéo tôi:

-Cái thằng này có thể cũng hỏi nữa!...Nhang thì phải để trên bàn thờ chứ chả lẽ để trong tủ lạnh. ~_~

-Trời ơi! Con đang xúc động đây mà chú còn chọc con được nữa. T_T

---☆---

Chú thích:

Thần Thành Hoàng là một vị thần trong phong tục và truyền thuyết ở Việt Nam ta, thường có xuất sứ từ An Giang, Thành Hoàng thường được gọi là một vị thần chuyên đem lại sự sung túc cho người dân ở một thôn, xã hay một tỉnh nào đó. Hiện nay tại một số nơi trên đất nước Việt Nam và cả ở Trung Quốc cũng đều có đền thờ thần Thành Hoàng gia.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 18: Đất chết

Ng ỡ trên ghế đá trước nhà! Hai chú cháu cùng ng ỡ chuyện trò với nhau, nói đoạn tôi nhấp tí trà ô long r ỡ hỏi:

-Rốt cuộc thì đầu đuôi câu chuyện ở ngôi nhà hoang trên đ ỡ thực hư là thế nào vậy chú?

Chú Lâm tặc lưỡi:

-chậc chậc!!! Cũng ổn cả r ỡ chú mày à, ban đầu tao còn tưởng là sẽ đành phải thu phục luôn cho xong vậy mà ai ngờ giữa chừng gặp ngay thằng cà... cà... cà lăm.

-what đờ con heo mập! Thằng đó ở đâu chui ra vậy ạ?

-Ờ thì nó cũng tinh lắm mày ơi, nó đi xả lũ gần ngôi nhà ma trên đ ỡ ý r ỡ cái cũng vì cái tính tò mò mà nó vô gặp tao luôn chứ đâu!... haizz...

Ấy mà cũng may mắn là gặp ngay cái thằng có Kim Thân trên người, thiết nghĩ chắc là người thân thiết với đạo giáo nên mới có được nó bảo vệ.

-Vậy r ỡ sao chú giết được 3 vong quỷ trong ngôi nhà đó? Chẳng phải nó cũng mạnh lắm hay sao!

Chú Lâm cóc đầu tôi một cái:

-Ui da...

-Chú mày tưởng tao là dân gà mờ hay à! Sao chú mày không quy định ngay từ đầu tao là Nguyễn Đ đi, vậy có phải bá hơn không ~_~.

Tất nhiên là chú thừa sức hạ được đám quỷ đó bằng linh bảo Liệt Dương kiếm rồi nhưng ý trời, vừa lúc đó thì Thành Hoàng giá lâm và mang nó đi mất rồi, tao cũng đành trao trả thằng bé 9 tuổi cho Thành Hoàng Gia xử lý thôi.

-Ồ... thế cơ à!

Tôi lại bị lão ấy cóc thêm phát nữa vì cái tội xàm xí đó ấy, đang lúc nói chuyện vui vẻ thì ngoài cửa anh Dự trong xã chạy thẳng vào nhà chú Lâm hối hả báo:

-Lâm ơi! Chú có bận gì không, dạo này thôn mình có vài chuyện lạ nên chẳng biết chú có thời gian để giúp không?

-Được! Cậu cứ nói đi.

-Dạ vâng! Chuyện là hơn 1 tuần nay có mấy thanh niên xóm mình đi cắm trại ở bìa rừng gần thôn mà đến giờ vẫn chưa thấy tung tích đâu cả, cũng có vài người nghi ngờ rồi đi tìm kiếm nhưng đi rồi cũng không thấy trở lại. Cứ tối đến là như thường lệ, nhà ai cũng đóng cửa sớm vì sợ thứ gì đó ngoài kia, những tiếng hú kì lạ từ sâu trong bìa rừng kia. Thôn mình ở cũng mấy chục năm nay gần với rừng già rồi chả có chuyện gì cả, vậy mà giờ lại có mấy chuyện ma xui quỷ khiến thế này nên ai cũng lo sợ cả.

Nghe đến đây ông chú của tôi lại đưa tay lên bấm quyết một hồi lâu... lão thở dài rồi đáp lời anh Dự:

-Haizz... ý trời ý trời!!! Chuyện lần này coi bộ còn căng hơn vụ ngôi nhà hoang ở Sapa nữa đây.

Nghe chú Lâm nói thế nên tôi cũng thấy rợn người, vì đây là lần đầu tiên chú cực kì ra vẻ nghiêm túc đến như vậy. Khẽ tôi nói nhỏ:

-Nè chú! Chuyện gì mà chú lại căng thẳng vậy? Không phải là lần này gặp đúng thứ dữ rồi chứ...

-... hừm! Dĩ thì chắc là dĩ nhưng cũng không phải là mạnh nhất, chỉ là đối phó hơi khó tí thôi.

Và thế là chúng tôi quyết định ở lại quê nhà chú Lâm lại một thời gian ngắn để đi điều tra về những chuyện lạ mà thôn đã gặp phải trong những ngày qua. Ban đầu tôi và chú Lâm đi tìm ở ven bìa rừng từ góc cây cho đến bờ đá để xem coi có gì khả nghi hay không nhưng vẫn không thu được gì, cho đến tận trưa ngày hôm sau thì anh Dự lại chạy về nhà chú Lâm báo thêm tin hốt hồn hột.

Anh Dự vừa thở hển hển vừa nói:

-haiz...chú..chú Lâm ơi! Vừa có người tìm được xác của hai người thanh niên trong làng mình nằm ở cái giếng nước sau nhà cô Kim gần sát bên bìa rừng ạ.

Về mặt ông chú lúc đó nhăn lại và thấy lo lắng hơn, chú ra hiệu cho anh Dự dẫn đường cho tôi và chú đi đến hiện trường để kiểm tra hai cái xác đó.

Sau khi đi đến ngưỡng cửa nhà chị Kim trong bất giác tôi hơi loạng choạng vì không khí nơi đây quá ngọt ngào và tanh nồng mùi của tử khí, chú Lâm nhà tôi cũng đã đoán biết được điều gì đó rồi ấy nhưng mà chú vẫn chưa có động thái nào cả. Cho đến khi cả nhóm gần mười người trong đó có cả anh Dự ra tận phía sau nhà nơi chỗ cái giếng thì chú Lâm mới lộ hẳn ra khuôn mặt nghiêm túc của mình, chú từ tốn đi một vòng quanh miệng giếng rồi lại đảo một vòng quanh hai cái xác gần đó, tôi cũng tò mò nên tính chạm vào hai cái xác đó thì liền bị ông chú ngăn lại. Tự tay chú đã kiểm tra hai cái tử thi đó một cách thận trọng, đến đoạn chú Lâm vạch cổ hai nạn nhân ra thì những người có mặt ở đó mới ngã ngửa, trên cổ của hai cái xác có những hai dấu răng rất rõ, nó làm cho mọi người nhớ lại cái tai kiếp mà hơn chục năm trước vùng đất này đã gặp phải.

Ai chứng kiến hôm đó cũng đều lo lắng vì sợ phải đối diện với tai ương thêm một lần nữa, riêng chú Lâm thì chú vẫn tiếp tục khám nghiệm tử thi ngay tại chỗ, đến đoạn chú banh mắt của hai cái xác ra kiểm tra thì cả tôi và chú Lâm đều thấy mắt của họ có màu đỏ tươi như máu, gân guốc nổi lên

dày đặc. Tôi nghĩ rằng chỉ có tôi và chú Lâm mới có thể nhìn thấy được màu mắt bị biến đổi như thế nhờ con mắt âm dương.

Đứng giữa nhóm người chú Lâm hô to:

-Đi đầu trước mắt bây giờ đó là hỏa thiêu hai cái xác này trước đã rồi sau đó tính sau.

Mọi người liền gấp rút nghe theo và đem hai cái xác đó chôn lửa thiêu thành tro bụi, vì do là nhà của cô Kim gần bìa rừng nên chú Lâm cũng không quên rà soát quanh sau vườn nhà cô Kim để tìm tung tích thứ đã giết chết hai người thanh niên kia. Nguyên ngày hôm đó bầu trời bỗng âm u đến lạ, lòng chú Lâm tự nhiên lại thấy bất an.

-Sắp có tai kiếp nữa rồi!... haizz ý trời ý trời.

Sáng ngày hôm sau, tôi và chú Lâm lập tức chuẩn bị đồ nghề để thẳng tiến vào bìa rừng bên cạnh thôn. Đáng lý ra tôi đã không được đi theo chú rồi nhưng vì nghe tôi năn nỉ quá nên chú cũng mềm lòng mà cho tôi đi theo, chuyện lần này chú Lâm cứ luôn nhắc tôi là nó không phải chuyện nhỏ như những lần trước đâu cho nên tôi càng phải cẩn thận hơn trong mọi tình huống vì một khi đã đi theo chú rồi thì nguy hiểm sẽ luôn rình rập.

Từ lâu vùng đất nơi chú Lâm sinh sống vốn dĩ đã không được yên bình rồi cho nên đối với một người dày dạn kinh nghiệm như ông chú nhà tôi thì nó được ví giống như một cơn sóng vậy. Lúc vỗ vào rồi lại tản ra... bởi chính vì phải suy nghĩ việc như vậy mà lúc đó chú Lâm cũng chỉ mới có ba mươi mấy tuổi thôi mà nhìn ông cứ như 40, 50 vậy.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 19: Ma ám và ngãi ma

Bước vào khu rừng ngay cạnh ngôi làng của chú Lâm, tôi cảm nhận được không khí khác hẳn bên ngoài, nó âm u đến rợn người, dù tôi và chú đi vào buổi sáng nhưng không gian xung quanh trong rừng vẫn cứ khoác lên mình một màu u tối lạnh lẽo,... vừa đi cùng ông chú tôi vừa suy nghĩ.

“liệu có phải là trùng hợp quá không nếu ngay lúc mình và chú vừa về tới Quảng Bình thì trong làng lại có chuyện?”

Điều đó khiến tôi khó hiểu vô cùng, có lần tôi còn thắc mắc hỏi ông chú là sao cha của chú Lâm đang yên đang lành thì tự nhiên lăn ra chết bất đắc kỳ tử như vậy được, đã vậy ở dưới quê mẹ và các cô trong gia đình cũng không nghe chú Lâm báo tin gì cả mà lại bí mật về đây để an táng là thế quái nào?... có lẽ là nó còn có điếu gì đó mà chú đang giấu tôi và tất cả mọi người. Đi được một lúc, tôi nhận ra một điếu rằng càng đi sâu vào trong rừng mùi tử khí càng nồng nặc và hôi tanh khủng khiếp, cảm tưởng như... cái định mệnh đời tôi đã đứng giữa bãi chôn xác người tập thể vậy, cái mùi thối rữa cứ xông xộc vào mũi tôi, nó khiến tôi không sao chịu được.

Quay mặt ngược nhìn qua bên ông chú Lâm thì cùng lúc đó tôi cũng phải giật mình khi đã thấy ông quẩn kín mũi bằng một miếng vải nhỏ màu hồng phấn, nhìn chẳng khác gì ăn trộm cả.

-Chú Lâm!!! Chú làm cái gì mà như đi bắt trộm vậy? ~_~

-trời ơi!... bộ mũi chú mày bị nghẹt hay sao mà không ngửi được mùi xác thối.

-Dạ thì... con ngửi được nhưng con cũng cảm thấy kì lạ và không biết được mùi này phát ra từ đâu luôn á chú!

-Hừm... thôi được rồi muốn thấy thì đứng im, coi ông chú của mày ra tay mà học hỏi nè.

Nói vừa dứt lời ông chú Lâm đem ra một lá bùa, tay thì kết ấn thành kiếm chỉ, sau đó là vẽ phù lên bùa và dán lên một vài cái cây nhỏ gần đó. Đột ngột từ trong cây những giọt máu đỏ hồng chảy ra, tôi đứng trân người nhìn với một bộ mặt ngạc nhiên của mình.

-Ôi khiếp! Đây là gì vậy chú?

-Đó là ngãi ma, ban đầu khi bước vào đây nó cũng làm cho chú cảm thấy khó hiểu và kinh ngạc với số lượng ngãi ma có trong khu rừng này, nhưng mà nghĩ lại thì... có lẽ phải có người nuôi bọn nó thì mới nhiều như vậy. Ngãi hoang bình thường thì chúng lành tính hơn rất nhiều nhưng ở đây thì đám ngãi ma này cực kì nặng mùi của tà linh, thiết nghĩ chắc đám ngãi này nuốt không ít máu tươi đâu.

-Vậy giờ làm gì với đám ngãi này đây chú?

Lão Lâm im lặng một hồi lâu rồi khẽ đưa tôi một sấp bùa và lệnh cho tôi dán hết lên đám ngãi, việc còn lại thì để chú Lâm lo. Sao hơn một canh giờ thì tôi cũng hoàn thành nhiệm vụ, tính sơ sơ chắc cũng trên dưới 50 cây với đủ loại khác nhau, mỗi cây lại có một mùi hương đặc trưng riêng, trước khi dán bùa phong ấn bọn chúng... chú Lâm cũng không quên đeo cho tôi cái Lam Ngọc Bội, bên trên có khắc kí hiệu phù chú rất tinh tế mà chú Lâm có giải thích rằng đó là bảo vật trong dòng tộc họ Phạm, mỗi môn đồ đều có và mang nó bên mình, nó có tác dụng đem lại may mắn và trừ tà rất mạnh. Ấy vậy mà dùng xong là trả lại ổng chứ ổng chả có cho luôn đâu, vì chú vẫn thường hay nói với tôi sở dĩ chú Lâm quý nó như vậy cũng là bởi vì đó chính là vật kỉ niệm duy nhất mà ông T lúc sinh thời đã trao nó cho chú Lâm sau khi được ông T thu nhận làm đệ tử, cũng chính cái ngọc bội đó là thứ làm chú nhớ bác Dương nhiều nhất.

Trở lại ngôi làng xưa cũ, bầu không khí ảm đạm vẫn bao trùm lên ngôi làng nghèo khổ đó không buông tha, trời đã ngã trưa nên chợ ở giữa làng hầu như đâu đã tan chợ, chỉ còn lại vài người ở lại dọn cho xong mớ đồ hàng rồi mới về.

Cô Hảo là một người dân trong làng của chú tôi, trưa nay cô Hảo phải ở lại hơi trễ vì phải dọn hết mớ đồ tạp hóa trong gian hàng nhỏ của cô rồi mới về được. Bỗng dưng cô Hảo nghe đâu thấp thoáng tiếng ai đó đang gọi mình ngay trước cửa gian hàng tạp hóa của cô nên cô mới chạy ra ngó xem coi ai gọi. Nhưng ra đến nơi thì không thấy ai cả, cô Hảo lại quay mặt trở vào thì lại một lần nữa tiếng nói vang vang từ đâu đó lại vang lên, linh tính như gặp đi đâu không hay nhưng rồi cô cũng không mấy để ý lắm.

Cho đến khi cô Hảo phải trèo lên cao để đưa nốt số hàng hóa còn lại vào một cái ngăn tủ được lắp ở trên cao nên bắt buộc cô phải bắt ghế lên để chất hàng, đang làm ngon trớn thì đến lúc chuẩn bị nhón chân xuống đất thì cô thấy bên dưới có một cô gái đang đứng nhìn cô với một gương mặt trắng bệch, miệng cười nham hiểm, cô Hảo hoảng hồn nên đã loạng choạng và té ngã xuống đất, giờ đó chả có ai cả vì mọi người đều đã ra về hết rồi. Cô Hảo tiếp tục ngẩng dậy trong vất vả thì từ đằng sau như có một luồng gió phả vào sau gáy khiến cô rùng mình rồi nằm bất tỉnh, một lúc sau cô ấy tỉnh lại trong vô thức và đứng bật dậy đi từ từ vào trong lấy ra một cây kéo, cứ thế cô cắt đứt từng đốt tay một cho đến khi cả bàn tay đều cụt hẳn, máu chảy ra lên lảng cả sàn nhà ấy nhưng mà khuôn mặt của cô Hảo lúc đó phải nói thật với các bác là không có một chút sắc thái luôn, tiếp ngay sau đó là lúc cô tự đâm vào ngực mình nhiều nhất cứ như ai đó xui khiến cô ấy làm vậy, được một lúc sau thì cô Hảo cũng nằm bất tỉnh trên vũng máu, phải đến tận 3 canh giờ sau thì mới có người phát hiện và báo cho anh Dự (quản lý thôn), ngay sau đó tôi và chú Lâm cũng từ rừng sâu trở về, hẳn là ngoài chuyện gặp đám ngãi ma ra thì chẳng thấy gì cả.

Nghe tin nên tôi và chú Lâm cũng kịp đến hiện trường mà xem xét tình hình, khi đứng trước cái cảnh tượng kinh hoàng đó thì không ai mà không tái xanh mặt mày cả. Lúc đó tôi cũng muốn quán mông hết mợ nó rồi, nhìn kinh về lò luôn ý.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 20: So tài dẫn thi

Đứng trước xác của bà Hảo, chú Lâm cẩn thận kiểm tra thi thể và mọi thứ xung quanh, không có dấu vết gì của sự chống trả khi bị giết như vậy cho nên không mấy khó khăn khi ông chú nhà tôi đoán đây là một vụ tự sát, nhưng mà tự sát với cách là tự chặt mất từng ngón tay rồi tự đâm vào ngực tới nhiều nhất như thế thì chú cũng không nghĩ rằng cô Hảo này vẫn còn sức chịu đựng mà đâm như vậy được. Nhận thấy được tình hình không đơn giản nên chú Lâm ra hiệu cho anh Dự giải tán người dân để tôi và chú Lâm có thể tập trung hơn.

Ngay sau khi mọi người đều đã ra về hết chỉ còn lại tôi, chú Lâm và anh Dự thì cả ba người chúng tôi mới bắt đầu cởi mở hơn,... Nhìn vào tử thi tôi che mắt phải của mình lại để nhìn cho rõ hơn, một màu đen kịt trong người chị Hảo tỏa ra làm tôi rất bất ngờ, nó nhưng một cục hắc khí vậy, riêng về phần chú Lâm thì không nói không rằng đi từ từ đến chậu cây kiểng bên góc gian hàng tạp hóa rồi dùng một linh phù khu tà của chú dán lên một cái cây lạ trong đám cây kiểng được trồng trong một cái chậu to bằng cái xô. Tiếp tục ông chú dùng kiếm gỗ đào đưa tay ra vừa vẽ vừa niệm lên kiếm rồi cẩn thận hất cái cây đó ra từ trong chậu, cây bị hất ra khỏi liềm phun ra những thứ chất nhờn nhờn màu xanh rơi vương vãi trên nền đất, những thứ đó rơi trên nền đất mà kêu xèo xèo như axit vậy, cái cây lập tức khô quắp lại và chết.

Xong xuôi chú Lâm thu hàng về vào quay sang bảo:

-Đây là ngã ma, thực tình thì khi mới bước đến đây thì ta cũng đã thấy rồi nhưng mà không thể làm gì hơn khi có quá nhiều người, phải đợi đến khi giải tán hết rồi mới giết được nó, trong cây có vong nhưng đã bị ta đánh bay mất rồi.

-Nó có giống với mấy loại ngãi trong rừng không chú?

-Không! Loại này đã được ai đó luyện đến mức có thể đem đi hại người như vậy thì cũng không thường đâu.

Anh Dự cũng ngạc nhiên mà hỏi:

-Cái... cái gì? ... có người dùng cái này để hại người sao?

-Đúng vậy! Tôi nghĩ là thôn mình đang bị ai đó ếm r ễ, trong rừng vẫn còn rất nhiều ngãi nhưng may thay là tôi đã xử lý xong hết trước khi quay về làng r ễ cậu và mọi người trong làng đừng lo...

Nói r ễ Lão Lâm nhà tôi lại thở dài kể tiếp:

-Haizz... tai kiếp lần này có thể còn sẽ kéo theo nhiều người chết hơn nữa, loại bùa ếm này thật sự rất thâm độc, ta đoán chắc người này tu theo con đường tà đạo chứ không phải một người đạo giáo chân chính.

Nói xong xuôi chú Lâm ra lệnh cho anh Dự mang cái xác của chị Hảo đem an táng và không quên dặn với người nhà chị Hảo nên ghé qua nhà chú Lâm ăn náo một thời gian.

Sau cuộc nói chuyện đó, ông chú nhờ anh Dự về báo với mọi người rằng không nên vào rừng vào thời điểm này, trước 10 giờ đêm thì nên cẩn thận cửa nẻo, riêng chú và tôi sẽ trở về nhà tìm cách đến ứng phó kiếp nạn này. Anh Dự gật đầu mừng rỡ.

-Dạ! Vậy thì tốt quá, mọi sự trong chờ vào bác vậy.

Trở về nhà chú Lâm, ng ễ trên bàn ngoài phòng khách tôi rót nước cho chú r ễ nhẹ nhàng hỏi.

-Chú Lâm nè! Tại sao chú lại kêu gia đình chị Hảo qua chu ồng của mình mà trú thân vậy chú?

-Hừm,... loại tà thuật này rất mạnh, có thể làm cho nạn nhân bị nguy ền rũ mà chết tận cả gia đình. Về đây để ta còn biết đường bảo vệ chứ đơn

thân một mình thì chỉ có nước bị bùa nó vật cho chết tươi như cô Hảo kia nữa.

-Chắc... nó mạnh vĩ chương vậy! Có cách nào để giải bùa không ạ?

Chú Lâm suy nghĩ một lát rồi trả lời:

-Có thì có nhưng cái giá phải trả cho người giải bùa đó là phải đánh đổi đi thứ gì đó.

Nghe ông chú nói thế tôi cũng đỡ m òhội háng ý nh ần đỡ m òhôi trán.

Vậy tính ra khả năng bùa đã được yếm vào vật chủ nào đó rồi thì phạm vi nó mới rộng cả ngôi làng như vậy, tôi luôn nghĩ rằng chắc sẽ có vật thể thân như hình nhân nữa cơ. Không nghĩ vu vơ nữa, ông chú nhà tôi đột ngột báo cho tôi một nhiệm vụ:

-Hừm hừm (ổng tăng thẳng)... tối nay đúng giờ linh đi với chú ra lập đàn ngoài hiên nhà mình nhe Long bé nhỏ.

-Dạ, nhưng sao lại lập đàn vậy chú?

Ổng lại cóc đầu tôi một cái rồi quát:

-Hừ... thì tất nhiên là đánh thẳng cha đó rồi.

-Làm sao chú biết được người đó là ai mà đánh?

Vừa nghe đến đây ông chú Lâm lặn trong túi ra một tấm ảnh chú chụp chung với ông người đàn ông lạ mặt.

-Đây là một đạo sĩ chính hiệu và tay nghề cũng thâm lắm nhưng tiếc rằng từ khi rời khỏi hàng ngũ thiên sư bên Tương Tây(Trung Quốc) thì hẳn ta cũng mất tích, nhưng lý do chú nghĩ đến tên đạo sĩ này là vì có một thời gian chú còn ở bên đất Tàu thì chú đã gặp được thằng khựa này đó mà ạ, ngay từ đầu là chú đã biết nó không có cùng chí hướng với chú rồi ấy nhưng mà chú vẫn giả vờ làm bạn nó vì thằng khựa này đạo thuật cũng tài năng lắm, thời gian đi theo nó tao cũng học được không ít. Với loại bùa

ngài tàn độc kia thì chỉ có hấn mới đủ trình độ thi triển mà thôi, với lại hưởng h òng từ trước giờ hấn vẫn là người luôn dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích luyện bùa của hấn.

Nghe đến đây tôi hơi run sợ, bởi tôi không thể nào ngờ được lại có những ông thầy phù thủy bất chấp mọi dư luận để sẵn sàng đóng vai ác như vậy. Tôi lại lân la ngay sát bên chú mà hỏi tiếp:

-Vậy lần này chú định sẽ đấu với hấn thật sao?

-Vậy chứ không đánh thì kéo hấn lại làm hại mày... á ừm...

Ông chú vừa nói đến đó giọng điệu của ông như vừa thốt ra câu mà ông không muốn nói vậy.

-Chú nói hại ai? ... lẽ..nào thằng đó tính hại con sao chú? ~_~

Lão Lâm cũng buộc miệng kể hết cho tôi nghe luôn:

-hầy da... Thiệt sự ra thì vì muốn lấy cho được con mắt của chú mày để luyện tà đạo cho nên hấn đã ra tay giết không ít người, bởi tuy hấn là một thiên sư cực kì giỏi nhưng điểm yếu lại chính là không thể mở được pháp nhãn của bản thân cho nên hễ trừ yêu thì hấn chỉ có cách là dùng nước mắt trâu để có thể nhìn thấy ma quỷ mà thu phục, sự bất tiện của việc không mở được âm dương nhãn đối với một pháp sư mà nói thì cũng là một phiền phức không hề nhỏ. Cho nên việc hấn biết được chú mày vừa sở hữu một con mắt âm dương bên trái vô cùng hiếm có cho nên hấn đã không quản đường xá xa xôi để đến Quảng Bình mà chờ người.

Nghe đến đây, tôi bỗng nổi hết cả da gà, tôi nhẹ nhàng đưa tay lên xoa xoa con mắt bên trái của tôi mà cảm giác thốn vô cùng, trong lòng thầm nghĩ nếu tôi mà rơi vào tay hấn thì chắc con mắt này sẽ bị hấn moi ra như những viên bi mắt. ~_~

Loay hoay cũng sắp tối, đợi thêm một lúc nữa khi đã đến giờ chí âm thì ông chú cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Một bàn cúng được bày biện trang

nghiêm trước hiên nhà chú, tôi đứng bên cạnh nhìn chú làm phép mà không rời mắt.

Trong chiếc túi đồ chú lấy ra một hình nhân, tiếp tục chỉ tay vào nó mà khẩn ngày sanh bát tự của ai đó mà tôi nghe cũng quen quen, ổng niệm chú xong rồi đặt hình nhân xuống bàn nhưng chú chưa kịp làm gì thì nó cũng đã tự bật dậy trên đôi chân bằng rơm của mình. Tôi hỏi nhỏ:

-Suyt!... chú làm nó đứng à?

-Không, thằng thầy nữa mùa kia làm cho tử thi đứng dậy đó.

-xác ai vậy chú?

-Suyt! Im lặng đi... xác thằng P đã thành cương thi rồi, thằng này nó biết nên nó đã thao túng rồi.

Vừa nói dứt lời thì ông chú cũng bắt đầu bắt quyết và chỉ tay niệm chú vào hình nhân một lần nữa và cố gắng điều khiển nó đi về hướng bắc, mà hướng bắc chính là hướng nhà của chú Lâm nếu tính từ hướng bìa từng trở vào. Dường như bên khứa thằng cha tạo khựa kia cũng đoán biết được rằng chú Lâm nhà tôi đang cố dẫn thi biến về nhà để hàng phục nó nên cái hình nhân mà chú Lâm điều khiển cứ đứng khựng giữa chừng, tôi được dịp chứng kiến nên cũng không khỏi trăn trở ngạc nhiên khi thấy hình nhân lúc đứng lúc nằm rồi lại di chuyển bằng cách là nhảy như cương thi vậy. Giữa chừng mồ hôi trên trán của chú đầm đìa, ông chú Lâm vội cắn tay trích máu đọc chú lâm râm rồi phẩy vào hình nhân, nó như bị bật lại nên khi những giọt máu thánh thần của ổng bắn vào con hình nhân thì cũng là lúc tiếng nổ lóp bóp phát ra tí tách trên con hình nhân đó khiến nó nằm im lìm, lúc đó chú Lâm mới thừa dịp mà dựng đứng nó lên và điều khiển con hình nhân y như ban nãy.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 21: Chạm mặt

Thấp thỏm tôi nhìn lại đồng hồ cũng gần 1 giờ sáng, vậy nghĩa là đã sắp được 1 tiếng đồng hồ trôi qua... giờ này trước hiên nhà chú chỉ có một cây đèn dài trước sân chiếu sáng, chớ nhà ông thì ngổ bệch dưới đất ở trong nhà mà nhìn ra, nó tuyệt nhiên không hề sửa gì cả nhưng nhìn vào trong ánh mắt mờ màng quyến rũ ấy tôi thấy được như nó đang có đi đâu gì đó muốn nói với ông chú nhà tôi nhưng mà không được, vì chú tôi có biết tiếng động vật méo đâu ~_~

Quay trở lại hiện trường chính của vụ việc, ông chú vẫn một tay bắt quyết niệm chú còn một tay chỉ vào con hình nhân, cứ mỗi lần phất tay thì con hình nhân lại nhích về phía trước,... đến đoạn con hình nhân bị khựng lại lần nữa, lần này nó đứng im mặc cho ông chú cố gượng ép nó bằng cả hai tay, tôi đứng bên cạnh nhìn con hình nhân nghiêng về phía trước rất nhiều nhưng nó vẫn cứ dậm chân tại chỗ và không thể nào nhích về phía trước được nữa, khoảnh khắc đó ông chú Lâm lập tức lật người con hình nhân lại, điếm từ đỉnh đầu kéo dọc xuống chân nó rồi lấy một nén hương đang còn cháy đưa lên đốt chú lâm râm rĩ cắm thẳng vào đỉnh đầu hình nhân, khiến nó rung rung lên được một lúc thì hai tay bằng rơm của nó cũng kéo xuống theo. Vừa xong xuôi ông chú gọi tôi:

-Long!... đưa cho chú miếng ngọc bội gia truyền.

-Dạ! Có nè chú...

Tôi tháo miếng ngọc bội đeo trên cổ ra đưa cho chú, tiếp theo đó chú ấn miếng ngọc bội lên người hình nộm đó, khói bốc lên lấp phấp tôi còn tưởng là con hình nhân đó sẽ cháy nữa cơ mà nó không bị gì cả, chỉ là trên con hình nhân bằng rơm đó in lên hình hoa văn của miếng ngọc bội thôi. Lúc này mọi thứ đang dần yên ắng hơn, ông chú lại gọi tôi:

-Long!... mau xách cái túi đi theo chú... nhanh lên.

-Ơ để làm gì vậy chú?

-Cái xác thằng P nó đang ở trong bìa rừng, hồi nãy chú đã cố mang hẳn về đây nhưng có một đứa khác nhúng tay vào kéo cái xác ở lại, làm cho tao mệt muốn xỉu luôn vậy!

Nghe đến đây thì tôi mới hiểu được vì sao từ nãy đến giờ ông chú cứ hay run rẩy, thì ra là vừa rồi ông đánh với người mà ông từng gọi là một thiên tài đạo thuật cho nên ông thấy hơi lo sợ, chính vì thế mà khiến ông không tập trung hơn được.

Không nói thêm nữa, tôi với ông chú bỏ lại cả một bàn cúng rồi chuẩn bị bước ra khỏi cổng thì ông chú đứng khựng lại, lấy tay che cho tôi và ra hiệu cho tôi nép vào phía sau ông.

-Có chuyện gì vậy chú?

Tôi ngờ ngác cất tiếng hỏi lão Lâm nhà tôi nhưng không thấy ông trả lời, lúc này nhìn ra xa thì tôi mới thấy một tên đạo sĩ chạc tuổi chú Lâm nhà tôi đang từ từ bước đến gần. Trên tay hắn còn có một cái chuông đang lắc, phía sau hắn hình như còn có cả kiếm gỗ đào vát ở sau lưng, hắn mặc một đạo bào màu vàng chói trong rất uy nghiêm chứ không như ông chú nhà tôi còn rất là luộm thuộm.

Khi hắn ta đã đến rất gần rồi thì tôi mới biết được phía sau hắn chính là một con cương thi với bộ trang phục như người hiện đại chứ chẳng phải là đồ thời nhà thanh như trong những bộ phim cương thi của Lâm Chánh Anh.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy lạnh sống lưng, tôi rùng mình khi ông chú nói nhỏ với tôi rằng đó chính là xác của anh P, đã mất mười mấy năm trước. Bản thân chú Lâm cũng không biết được là tại sao cái xác cương thi ấy lại có thể thoát ra được nữa vì năm xưa chính mắt chú đã nhìn thấy ông T dán bùa phong ấn lên trán cái xác ấy rồi vậy mà giờ đây ngay tại trước nhà chú lại có dịp gặp lại khuôn mặt thân quen kia, bao nhiêu kí ức bỗng ùa về

trong giây phút ngắn ngủi, chú Lâm vội quệt tay ngăn những giọt lệ vừa rơi khi thấy xác anh P đang đứng trước mặt mình. Chú Lâm bình tĩnh nói:

-Cậu đến đây để làm gì? Không phải rằng chúng đã từ lâu đã không còn liên hệ gì với nhau nữa hay sao?

Bên phía ông đạo sĩ kia vừa nghe đến đó thì cười lớn.

-Hahaha... Lâm à! Chú nói sao chứ tôi với chú thì quá thân quen với nhau quá rồi nay có duyên gặp lại còn khách sáo như vậy sao?

-Không! Tôi không quen biết cậu và cũng không muốn có mối quan hệ nào với cậu cả, cậu đi về đi.

Ông chú quát lớn khiến tôi đứng kế bên cũng giật mình, ông đạo sĩ kia lại nói tiếp:

-Đã đến đây rồi thì cậu không muốn sẵn tay báo thù cho cha cậu sao Lâm đ*o trưởng?

Tôi đứng chết lạng khi nghe hẳn ta thốt ra câu đó, nó như xé nát tâm can của tôi, lẽ nào cái chết của cha chú Lâm cũng có liên quan đến ông đạo sĩ này? Tôi đứng cạnh chú không khỏi sợ hãi khi thấy hẳn lâu lâu cứ nhìn chằm chằm vào tôi y như thèm muốn một thứ gì đó vậy.

Nói đoạn ông đạo sĩ bên kia nói:

-Cái chết của cha cậu chẳng qua cũng chỉ là do ông ta quá ngu mà thôi, bởi vì đã sanh ra một tên vô dụng như cậu để rồi cậu đi theo lão T chết tiệt đó học đạo.

-im đi! Cậu nói tôi như thế nào cũng được nhưng không được động đến sự phụ và cha của tôi.

Lần đầu tiên trong đời tôi thấy chú Lâm tức giận đến như vậy, cuộc đối thoại ngày càng căng thẳng hơn khi đến đỉnh điểm chú Lâm rút ra một xấp giấy tiền vàng bạc rải lên không trung rồi chấp tay lại khấn cầu gì đó...

bên ông đạo sĩ cùng lúc đó cũng làm y như chú và r ồi trong chốc lát những cơn gió mạnh thổi đến, những tán cây quanh nhà ông chú đu đưa xào xạc, tôi cảm nhận và thấy thoang thoáng như trước sân nhà chú Lâm ngay lúc này dường như có cả một đội quân nhỏ toàn là những âm binh, cô hồn được chú nuôi dạy. Bên kia cũng không kém cạnh gì, tôi nhanh chóng bịt con mắt bên phải lại để tối đa tầm nhìn từ con mắt âm dương bên trái của mình. Quả thật là khoảnh khắc đó là cực kì hoành tráng lệ luôn ý, nó còn hơn cả xem phim 3d nữa, chân thực đến từng chi tiết.

Cuộc chiến giữa những thầy phù thủy lại bắt đầu! Dòng loạt tất cả âm binh của hai bên đều xông lên và cấu xé lẫn nhau, thời gian đó chú Lâm rút thanh Liệt Dương kiếm ra trích máu nhỏ lên linh bảo, niệm chú và tiến thẳng về phía ông đạo sĩ kia. Chính hắn cũng có một món linh bảo của riêng hắn và cũng làm y như chú Lâm r ồi phóng đến tham gia trận chiến, tôi đứng ở ngoài chứng kiến mọi sự việc.

Tôi tự nhủ với mình rằng:

“Long ơi!!! Lúc này mày phải thật bình tĩnh, dù chưa bao giờ mày thấy nhiều âm binh đến như vậy và đây cũng là lần đầu tiên mày thấy một trận chiến giữa những ông thầy phù thủy với nhau như này... tôi không cho phép mày làm ngơ đứng nhìn ông chú đang ra sức bảo vệ mày như vậy được, mày phải tự bảo vệ lấy mày chứ... !!!”

Định mệnh! Lòng tôi nghĩ thì rõ là như thế nhưng giờ giúp được mợ gì đâu, giữa trận một vài âm binh nhìn thấy tôi nên cũng đến tấn công, nhưng may thay là tôi chạy vào trong nhà núp vì nhà chú Lâm có tượng thờ Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn cho nên không ma nào bước vào chính điện được.

Lúc này đây những tiếng keng keng rêu vang trời khi mà những pháp khí với linh lực cường hào va chạm vào nhau, rõ ràng bên ngoài rất là ồn ào như khi đóng cửa nhà chú Lâm lại thì y như rằng nó im phăng phắt và chẳng có tiếng động gì mặc dù cửa méo có cách âm các bác à ~_~

Trở lại trận đánh, chú Lâm liên tục thỉnh các thần để tham gia trận đánh thì bên ông đạo sĩ kia cũng y như vậy, chỉ có khác là mỗi người thỉnh một

vị thần riêng. Cả hai thầy phù thủy đều tung ra tất cả những gì mà mình đã học được nhưng bất phân thắng bại.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 22: Uy hiếp phế vật

Ông chú Lâm nhà tôi đến khi không còn cách nào khác thì ông cũng đành dùng đến những đạo thuật ngoại môn để đánh cho bằng được ông đạo sĩ kia. Khi những âm binh của cả hai bên đều dần vơi đi gần hết thì ông chú Lâm bước về phía trước, cắn tay trích máu quẹt vào giữa lòng bàn tay, lão bắt quyết rồi niệm chú lẩm bẩm trong miệng, tiếp tục lão lấy ra một lá bùa quấn quanh đầu ngón trỏ và ngón giữa lại, ở giữa lòng bàn tay chú Lâm nhét thêm một cây kiếm làm bằng những đũa tre cũ, chú phóng thanh kiếm thẳng về hướng cái xác của anh P hòng thiêu hủy nó vì nó đã ăn quá nhiều ngãi, không biết được nó sẽ trở thành gì. Cùng lúc đó ông đạo sĩ đó cũng bắt kịp thanh kiếm đó bằng cách lao đến đá thanh kiếm đó ra, thanh kiếm của chú Lâm rơi xuống đất và mất linh. Lúc này xác anh P mới bắt đầu mở mắt ra khi trên trán đã được ông đạo sĩ kia tháo bùa, đôi mắt đỏ ngầu như máu nhìn chú Lâm rồi nhẹ nhàng làm lộ ra hàm răng nanh kèm theo với một khuôn mặt đờ đờ sát khí.

-Chết tiệt!!! Là cương thi mất đồ sao?... Lần này phiền phức thật rồi.

Ông chú Lâm vừa lẩm bẩm vừa tỏ ra lo lắng, riêng ông đạo sĩ kia thì được dịp rãnh tay nên đã tiến về hướng cửa nhà chú Lâm mà xông vào tìm tôi. Lúc bấy giờ tôi còn đứng trợ người ngay phía sau cánh cửa nhà ông chú Lâm, tôi cố nghe thật kỹ tiếng động bên ngoài nhưng không được.

Rồi đột ngột cánh cửa bị tên đạo sĩ kia đá tung ra, theo quán tính nên tôi cũng giật mình thụt lùi lại đến nỗi vấp té nằm chèm bẹp dưới sàn nhà. Vừa thấy hắn đang định lăm le đến gần, tôi cố gắng kêu cứu trong khi chân tay muốn rụng rời khi tên đạo sĩ kia từ từ bước đến, miệng thì cười nham nhỡ...

-Ne... Nè... ông... ông định làm gì tui, tui... tui la lên đó...

-Hahaha! Chú mày cứ la đi...

Tên đạo sĩ vừa cười vừa lột chiếc áo đạo sĩ của hắn ra để cho khỏi bị vướng víu, lúc đó tôi chỉ còn biết vừa rụt sát vào mép tường vừa ú ớ không thành tiếng.

Khoảnh khắc khi hắn vừa rút từ đằng sau ra một con dao sắt lẹm kễ sát vào ngã ba đèn đỏ của tôi thì lúc đó tôi mới biết cảm giác thế nào quẩn đít. Hichic...

Hắn từ từ nói khẽ vào tai tôi:

-Im lặng và nghe theo tao, nếu không tao... “THIẾNNNNNNN”...

Khi hắn vừa nói gần đến chữ cuối là hắn hét thật to cái từ đó vào tai tôi, bà mợ ơi lúc đó mặt cắt không còn giọt máu, hai cặp đũa muốn rụng rời hết khi nghe cái âm thanh đó.

Hắn khống chế và dẫn tôi bước ra ngoài sân gặp ông chú Lâm, khi ra đến nơi tôi vẫn thấy chú đang đánh với con cương thi đó.

Chú Lâm vừa đánh vừa nhận ra tôi đã bị tên đạo sĩ bí ẩn kia khống chế cho nên chú Lâm mới tức tốc lượn nhanh và dán hẳn ba lá bùa lên trán con cương thi, sau đó chú lại nhanh chóng vẽ lên người nó một bùa phong ấn thật to ngay trước thân, khiến nó không còn động đậy nữa.

Thu phép lại, ông chú mới quay sang chỗ tôi và ông đạo sĩ kia đứng rờ rĩ nói:

-Rốt cuộc thì cậu muốn tôi phải làm sao thì cậu mới chịu buông tha cho thằng cháu tôi đây?

Tên đạo sĩ trên tay nắm càng chặt con dao nép sát vào con “chim xanh” làm tôi nhăn mặt khóc lóc thảm thiết:

-woaaaaa àaaaa...Chú... chú ơi nhẹ... nhẹ tay được không ạ? Thằng bé nó còn trong trắng mà cứ cạ cạ vô nó hoài nó ho ra máu mất hichic

-Im mà!... không là tao..... “THIẾNNNN” ...

Chân tôi rung như cây sậy vậy, ông đạo sĩ này cứ uy hiếp tinh thần tôi như thế trong suốt cuộc nói chuyện mà làm tôi muốn thót tim vậy, nói đoạn hẳn ngược nhìn lại ông chú Lâm rồi trả lời:

-Tôi cần cậu dùng thuật chuyển nhãn để đưa âm dương tả nhãn của thằng nhóc này chuyển sang cho tôi, chỉ thế thôi...!

-Vậy thì có gì cậu lại muốn hại cả ngôi làng này kia chứ? Cậu có thể tự luyện được mà.

-hừ!... bộ tôi muốn làm sao?, lão đệ à... cậu thừa biết tôi không thể mà.

Tên đạo sĩ ngạc nhiên hỏi:

-Cậu biết rồi à?

(Nghe đến đây tôi cũng thấy làm lạ, hông lẽ vẫn còn chuyện khác nữa hay sao?)

Chú Lâm thận trọng đáp lời tên đạo sĩ ấy:

-Từ khi ông già mất được hai ngày thì tôi đã biết cậu đã ếm bùa vào đầu đó để cho vong đi hại người trong làng này, đi đầu đó càng rõ ràng hơn khi tôi nhìn thấy cô Hảo chết ngay tại sạp đồ của cô ấy.

-Hừm... lão đệ thật là khá lắm, có lẽ trước giờ tôi đã đánh giá thấp cậu rồi.

Nghe đến đây tôi cũng thấy ngờ ngợ, theo như lý thuyết thì là một vong hồn bình thường thì chỉ được phép hoạt động mạnh ở những nơi mà vong đã chết ở đó hoặc chí ít là ở một phần và trong nhà người thân mới đúng. Còn đằng này lão Lâm nhà tôi lại bảo là bị ếm nên tôi đoán rằng chắc bùa ngãi đó phải cao thâm lắm mới có thể khiến cho vong đó đi hại người được, mà trên hết là vong của người bị ếm sẽ không thể đi đâu thai được nếu không giải được bùa ngãi đó.

Tiếp tục cuộc đối thoại giữa hai đạo sĩ, chú Lâm nói tiếp:

-Thôi thì bây giờ cứ như lời cậu nói vậy! Tôi sẽ chuyển bên tả nhãn của thằng Long qua bên cậu, cậu sẽ không làm phiền chúng tôi và ngay lập tức giải ngài để ngôi làng này yên chứ?

-Hì hì hì, tất nhiên rồi lão đệ.

Tôi ngỡ ngác và khá là hơi ức chế khi ông chú vội cho tên đạo sĩ thối này toại nguyện dễ dàng như vậy, nhưng mà nghĩ lại nếu chịu bỏ đi âm dương nhãn của tôi mà cứu được cả làng quê của chú Lâm thì thôi cũng tạm chấp nhận vậy,...

(Định mệnh! Tôi còn chưa kịp dùng tả nhãn ấy để làm gì thì giờ lại sắp thành phế vật nữa rồi sao?)

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 23: Chuyển nhân

Tên đạo sĩ thả tôi ra và xoa nhẹ vào đầu tôi một cái rồi nói:

-Xong rồi! Vậy hẹn hai chú cháu đến ngày rằm tới nhé, nhớ cẩn thận giữ gìn sức khỏe... hahaha...

Vừa dứt lời hẳn ta cười hả hê con bê dê rồi mang theo xác anh P đi về, tôi và chú Lâm đứng nhìn mắt hướng về ông đạo sĩ đó mà lòng cảm phiền. Tôi lại quay lên nhìn theo ánh mắt xa xăm của chú, tự hỏi lòng rằng chú đang nghĩ gì mà nhìn mông lung tung quá xá, ngập ngừng tôi hỏi chú.

-Ông đi rồi sao chú còn làm cái bộ dạng chán đời ghê vậy chú Lâm? Lần sau con sẽ cẩn thận hơn, không để ông bắt uy hiếp vậy nữa đâu!

Ông lại thở dài:

-haizz... bộ chú mày tưởng thằng chả chịu rời khỏi đây mà không làm gì sau?

Nghe chú Lâm nói câu đó, bản thân tôi tự nhiên cũng cảm thấy rờn rợn trong người.

-Vậy là sao hở chú?

-Mày nhìn lại trán mày xem.

Ông vừa nói vừa lấy trong túi ra cái gương nhỏ soi cho tôi xem, thấp thoáng tôi thấy nguyên một cái ấn ký của một loại bùa chú lạ in trên đó. Tôi trợn mắt nhìn thật kỹ rồi cố gắng kì cái ấn chú đó ra nhưng không tài nào làm nó mờ đi được.

Chú Lâm lại gạt tay tôi ra:

-Thôi đi! Cái bùa này nó đã khắc vào chân thể r ồi thì không gì xóa được đâu, mà đừng có mà tốn công vô ích nữa, chú hơi đau đầu r ồi đây này.

-Đây... đây là cái gì vậy chú Lâm... hichic, sao ông làm lạ quá vậy, còn hơn là máy in nữa 0.0

Chú Lâm nhẹ giọng đáp lời:

-Đây là ấn chú mật tông của tây tạng, nó có xuất xứ từ những lão tăng chuyên khu tà trừ ma ở bên đó, loại bùa này gọi là ấn kí mật tông, cũng là một loại đạo thuật hiếm có trong thiên hạ mà rất ít người biết, nếu không nói là đã bị thất truyền từ lâu, yêu ma bị khắc lên người ngay lập tức chịu sự quản thúc của người thi triển ấn kí đó, ... khiến cho kẻ bị khắc ấn phải chịu sự điểu khiển của người thi triển.

Nói đoạn ông chú Lâm cắn tay trích máu quẹt ngang cái ấn trên trán tôi r ồi lẩm bẫm gì đó, ánh sáng phát ra trên ấn đột ngột nhấp nháy liên h ồi r ồi vụt tắt, lúc này cơ thể tôi mới trở nên khá hơn.

-Chú vừa làm gì vậy?

-Tất nó đi nhưng không được, đành phải gặp lại hấn mà nhờ hấn giải bùa hoặc là hấn phải ngỏm thì may ra bùa mới được giải, nhưng mà e là tao chắc không phải là đối thủ của thằng đạo sĩ thối tha đó.

Nghe đến đây tôi mới hiểu rằng chú Lâm nhà tôi luôn luôn đánh giá cao tài nghệ của ông đạo sĩ tà ác kia hơn là tin vào chính bản thân chú, nhưng mà cũng không trách được... kẻ giết được cha của chú cũng nhất định không phải tầm thường r ồi chứ nói gì đến chuyện hấn vừa cho tôi một “sẹo” ngay trán lúc này.

Mọi chuyện cứ thế mà trôi qua, đến sáng ngày hôm sau... đứng trước bàn thờ ngoài phòng khách, chú Lâm thắp cho cha mình một nén nhang thơm.

Tôi ngủ mới thức vừa bước ra đã thấy ông ngược nhìn di ảnh của thúc bá mà nước mắt cứ ứa ra từng giọt. Nhìn cảnh thương tâm đó mấy ai mà không cảm động, chú từng hay nói với tôi về nghề này phù thủy ở Việt Nam thế vậy nhưng cũng có nhiều trận chiến khốc liệt không khác gì trên phim cả, kẻ thì thua ếch, kẻ chơi ngãi ma... chỉ có nhiều đó thôi cũng đủ làm cho người đảo điên rồi.

Quay trở lại thực tại! Chỉ còn hai ngày nữa là cũng đến ngày hẹn, cái ngày mà tôi phải từ biệt cái danh hiệu “Tả Nhân Thư Đ ông” mà ông chú đã đặt cho tôi khi đi cùng ông chú bắt ma trên khắp mọi miền đất nước, tiền ngân hàng tôi rút ra sinh hoạt cũng rút không ít nhưng tôi không thấy đó là đáng tiếc vì số tiền đó là đáng để xài cho những việc tốt.

Rồi thì tôi và chú cũng lặng lẽ trôi qua hai ngày trong mệt nhọc,...Đúng giờ ngọ tên đạo sĩ chết bầm kia cùng xác anh P cũng xuất hiện, phong ấn trên xác cương thi của anh P cũng đã biến mất, chứng tỏ ra hẳn đã phá bỏ được cái phong ấn đó một cách không hề khó tí nào.

Giờ đã đến! Chú gọi tôi ngồi xếp bằng lại giữa sân và ngồi đối diện với hẳn. Bắt đầu từ giây phút này tim tôi đập rất mạnh và hồi hộp, dường như tôi không còn cảm nhận được mọi thứ xung quanh được nữa. Tôi không biết phải giải thích với các thím thế nào nhưng ngồi nhắm mắt để đầy suốt một canh giờ luôn, cho đến khi ông chú cất giọng gọi tôi dậy thì mới biết là đã xong. Như lời hứa, hẳn giải ấn cho tôi và cười kh êkhà rời khỏi đó mà quên mất đã bỏ lại xác anh P ở đó.

Chú Lâm lập tức trói xác anh P lại bằng những sợi chỉ màu đỏ, gắn chuông và bùa lên khắp người anh P. Chú lại lật ngửa xác ra dùng tay điểm chỉ các huyết đạo rồi tựa tay vẽ lên không trung trên mặt anh P một đạo bùa, xong xuôi rồi chú mới vác cái xác đem đi chôn lại xuống đất và rải giấy tiền vàng bạc.

-Xong rồi! Mọi chuyện đến đây coi như là ổn.

Ông chú vừa nói dứt lời ông vừa chạy lại ôm tôi vào lòng, trên vai tôi bỗng dưng lại có cảm giác ươn ướt, chưa bao giờ tôi cảm nhận được sự

yêu thương của chú giành cho tôi ngay lúc này mặc dù thường ngày hai chú cháu cứ như nước với lửa vậy.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 24: Đường về nhà

Sau ngày hôm đó tôi dường như tạm thời bị mất tầm nhìn hẳn đi ở bên mắt trái, nhưng đổi lại thì mắt tôi giờ đây đã ổn định hơn trước, tôi không còn thấy đau đầu khi con mắt âm dương hoạt động như trước nữa. Đúng là có vui nhưng thực sự ra thì trong lòng tôi vẫn muốn nói một câu...

“Định Mệnh ông trờiiiiiii!....” ~_~

Khoảng thời gian này tôi cứ tưởng như nơi đây đã qua được kiếp nạn, nhưng rồi sau ba ngày kể từ khi ông đạo sĩ kia lấy đi mắt âm dương của tôi thì giờ vẫn thấy ông chú lo lắng với xác anh P bị phong ấn nằm bên góc nhà riêng của chú Lâm. Ngập ngừng tôi hỏi:

-Vẫn còn chuyện gì đó để chú lo nữa phải không?

Ông thở dài rồi đáp:

-haizz... Hắn ta vẫn chưa giải bùa cho làng, thế nên e là sẽ có thêm án mạng nếu không tìm ra vật dẫn cho bùa ếm để giải, chú của mày đã tìm khắp nơi trong mấy ngày nay nhưng vẫn không tìm được tung tích gì, tao chắc chắn là bùa ếm vẫn ở trong làng mình.

-Ôi vãi! Con cứ tưởng là đã xong rồi chứ, vậy là ông lừa mình rồi.

-hừ... tức thật, lỗi của tao... do tao đại trai quá mức ~_~

Tôi bụm miệng lại! Nhém tí phì cười văng nước trà vừa uống vào mặt ông rồi. 0.0

Trong khoảng thời gian tôi và chú Lâm lo lắng đi tìm cách giải bùa ếm cho làng thì cũng ngay đêm của ngày hôm đó trong làng lại bắt đầu có

chuyện.

Như mọi ngày chị Dậu là người trong làng của chú em từ rất lâu rồi nên chuyện tâm linh xảy ra trong làng chị đều biết rõ. Nhưng tính chị không quan tâm đến mấy chuyện đó vì chị chưa bao giờ tin vào chuyện trên đời này có ma quỷ.

Như mọi ngày chị Dậu vẫn cứ đi sớm về khuya với mớ cá tươi đem từ thành phố trở về, chị phải ra tích tận ngoài xã để chờ về mấy kí cá đem về nhà chuẩn bị để sáng còn đem ra chợ bán lấy lời.

Đêm ấy chị chạy chiếc xe đạp cũ kĩ của mình băng băng lên xã để nhận hàng, cảnh đêm vắng vẻ ở trên đường làng vẫn cứ làm chị thấp thỏm mỗi khi đạp xe một mình ra xã.

Đi đến đoạn bụi tre ngang trường làng chị lại nhớ đến vụ treo cổ của anh P năm xưa, khi đạp xe gần tới chỗ đó... loáng thoáng chị thấy ai đó lấp ló phía sau bụi tre, một cái bóng rất to, phần vì trời đêm với lại đèn đường ở đoạn đó vẫn chưa có nên mọi ánh sáng chỉ đổ dồn về cái đèn pin được gắn trước cổ xe đạp của chị Dậu.

Chị không chắc rằng giờ này lại có người làm gì đó ở phía sau bụi tre đường làng, nên chị đã dừng lại và hướng mắt ngó vào trong bụi tre để nhìn cho kĩ đó là gì.

Tiếng sột soạt bỗng vang lên trong bụi tre, rồi lại là tiếng gió rít vi vu đến độ làm cho chị Dậu rùng mình, gió thổi làm cho những tán cây gần đó cứ phấp phới qua lại như ai đó đang đu đưa trên cành,...

“Hu... hu... hu...”

Tiếng khóc của một người phụ nữ đan xen giữa những tiếng thì thào của cơn gió lạnh về đêm càng làm cho không khí trở nên rùng rợn u ám.

Chị Dậu tính vẫn rất cứng nên chị quyết cố lấy hết can đảm bước từng bước vào trong xem thế nào...

Ngay phía sau bụi cỏ chị lấy đèn pin rọi vào, lúc này chị mới chết đứng khi thấy người phía sau bụi tre làng đó chính là anh P, nhưng lòng chị thẫn thờ nghĩ rằng anh P đã chết từ rất lâu rồi sao giờ lại thấy anh ta ở đây.

Qua ánh sáng yếu ớt từ cây đèn pin, chị Dậu nhìn thấy rõ ràng anh P đang ng ã bệch dưới đất tay không ngừng đào bới thứ gì đó, rồi tự dừng từ đâu đó những giọt nước rơi thẳng xuống mặt chị, chị Dậu vội đưa tay lau nhanh những giọt nước rơi trên má.

-Trời sắp mưa rồi ư!!!... Không... đây là máuuuuu...

Khi nhận ra được đi ãu đó thì chị Dậu mới ngược mặt lên nhìn, lúc này chị mới thật sự điếng người khi ngay trên ãu chị là xác một người phụ nữ đang treo lơ lửng trên cành cây treo cổ.

Chị Dậu hét thật to rồi xách xe chạy thật nhanh rời khỏi đó, tiếng cười man rợ vẫn cứ văng vẳng bên tai làm cho chị sợ hãi đến tột ãu, cố gắng đạp thật nhanh về nhà và không dám quay ãu nhìn lại cho đến khi chị chạy được đến tận cửa nhà chị rồi thì chị Dậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Lần này chị Dậu lại bất ngờ thêm lần nữa,... cửa nhà chị mở tan hoang, đèn trong nhà tắt ngóm dù trước khi đi chị có bật đèn ãu để trên bàn ngoài phòng khách, chị Dậu ở cùng với chồng và mẹ ruột của chị, nhưng kì lạ thay chị không thấy mẹ ãu cả, chị vừa lần mò vào trong phòng chị vừa gọi mẹ.

-Mẹ ơi! Con về rồi ãu đây,... sao nhà lại tắt hết đèn vậy mẹ...

Chị gọi liên tục mấy lần nhưng vẫn không có ai trả lời cho đến khi chị bước ra sau bếp thì chị Dậu như chết lặng đi khi thấy chồng của chị nằm chết tức tưởi ngay trên sàn nhà, mắt mở trao tráo, những giọt máu đỏ hồng vẫn còn trào ra ngay trên cổ cùng con dao trên tay.

Chị Dậu vừa khóc vừa thẫn thờ nghĩ rằng anh ấy đã tự tử hay sao?... rồi chị lại tức tốc đi tìm mẹ, loay hoay khắp căn nhà nhưng không thấy mẹ ãu, chị nhớ lại bụi tre h ãu này.

Rồi lại xách xe chạy thẳng thật nhanh đến chỗ đã gặp anh P và cái xác treo cổ cách đây nửa tiếng trước, rồi lại lật đật cẩn thận bước thật chậm ra phía sau bụi tre.

Anh P không còn ở đó nữa, cái xác người phụ nữ cũng không, lúc đó chị Dậu lại tỏ ra khó hiểu... vừa quay mặt đi thì chị thấy ngay mẹ chị đã ngồi trên xe đạp của mình, mắt vẫn mở trao tráo nhìn về phía trước như người vô hồn, chị còn để ý thấy một vết đỏ quần quai in ngay trên cổ mẹ mình.

Chị bước từ từ đến hỏi mẹ thì lúc đó mẹ cô mới bắt đầu quay đầu lại rồi từ từ quay tít ra đằng sau, chị Dậu đứng khựng lại nhìn cảnh tượng khiếp đảm đó và hét lên trong điên loạn rồi ngất xỉu.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 25: Tái ngộ

May mắn là đêm đó anh Dự chạy xe máy từ ngoài xã trở về, thấy chị Dậu nằm bất động bên chiếc xe đạp nên anh đã vội dừng lại và dìu chị dậy rồi đưa về trạm y tế trong làng. Phải đến sáng hôm sau!... khi mà tôi và chú Lâm hay tin anh Dự báo cho thì tôi và chú mới có mặt ở giường bệnh của chị Dậu mà hỏi thăm sức khỏe.

Nhìn quanh người chị Dậu một hồi lâu, chú Lâm nhà tôi tặc lưỡi... lắc đầu:

-Chú đã biết chuyện gì rồi hả chú Lâm?

Tôi và anh Dự đứng thanh hỏi chú mà trong khi đó nhìn mặt ông càng đét luôn ý. ~_~ Rồi thì ông cũng với cái giọng khàn khàn như mọi khi:

-Hừm... vầng trán của cô ta có âm khí tích tụ, có lẽ là do lời nguyền của linh phù đã ếm trong làng gây ra.

Chú Lâm lại đưa tay lên bấm độn một hồi rồi trợn mắt thở dài:

-Haizz... Cái đậu xanh rau má, giờ mà không tìm được chỗ ếm bùa để giải ngay thì chỉ có nước chờ vô thùng xối hết, mấy đứa liệu hồn mà tìm giúp chú.

Nghe tới đây! Tôi và anh Dự thẳng nào thẳng nấy mặt còn xanh hơn trái chanh, quần đít quá tôi hỏi tiếp:

-Vậy là chú đã biết chuyện gì nữa rồi phải không chú Lâm?

-Chuyện đó mà còn phải hỏi nữa sao Long... Trước hết thì chú mà cũng xin tuyên bố luôn là bùa ếm đã phát huy hiệu lực, làng mình mới đêm

qua đã có bốn người vừa ra đi, đi đâu này hoàn toàn ứng với năng lực của loại bùa mà thằng đạo sĩ thổi kia dùng được, trong vòng mỗi bảy ngày sẽ có vài người chết dưới lời nguyền của đạo bùa đó, vì bùa này thông thường là dùng cho những ân oán sâu nặng nên sẽ không có gì là lạ nếu dùng đạo thuật hiểm có ấy mà tàn sát cả nhà nạn nhân.

Nói đoạn ông chú Lâm bước ra ngoài phòng thờ dài một cái r ễ nói tiếp:

-Ở đây phạm vi là bao g ồm cả một ngôi làng luôn thì cũng tự hiểu ra bùa ếm nó tàn độc đến thế nào r ễ.

-Vậy không có cách nào để giải hả chú?

-Bùa ngãi thì chú mày không ngán nhưng mà cái giá phải trả khi giải được nó chính là cái chết của chính người giải được.

Ôi mẹ ơi!!! Thú thật là tôi lại bắt đầu thấy choáng váng khi phải tận tai nghe chú Lâm bọc bạch những đi ều nghe có vẻ như hơi hoang đường ấy nhưng mà không thể nào không tin được vì giờ đây nó đang hiện hữu ngay trước mắt tôi.

Đúng như chú Lâm dự đoán, sau một h ồi nói chuyện thì có người báo cho anh Dự rằng trong làng phát hiện đúng bốn cái xác, hai cái treo cổ, một cái chết trong tình trạng mất tứ chi là một cái trôi l ềnh b ềnh trên sông cạnh làng mình.

Ông chú Lâm lúc này mới dặn dò tôi và anh Dự đi tìm những nơi có màu đất khác màu với màu đất làng mình, r ễ còn tìm thêm chỗ nào có khắc kí tự đặc biệt thì báo cho chú, riêng ông chú Lâm nhà tôi thì vẫn cứ quanh quẩn đầu đó g ần nhà vì mấy ngày vừa qua ông vẫn cứ bân khuân không hiểu tại sao đất nhà ông tự nhiên đổi thành màu tím, đã vậy cây cỏ quanh đó đ ều bị nhiễm âm khí rất nặng nề và đ ều khô héo r ễ chết.

Mãi đến hai ngày sau làng lại có thêm vài người nữa chết bất đắc kì tử mà không rõ nguyên nhân, r ễ tử chuyện nhỏ giờ lại trở thành chuyện to vì giờ mới có mấy ngày thôi mà nhìn quanh làng đã có g ần chục cái đám tang

rồi, có mấy người sợ quá nên cũng tìm cách mà rời đi nơi khác, chỉ còn lại số ít là mấy người gần đất xa trời thì ở lại chờ chết thôi.

Cho đến hôm chú Lâm đang ngồi cùng tôi bàn tính chuyện tìm bùa thì từ ngoài cửa có một thanh niên chạy tuổi tôi bước vào, kéo theo đó là một vị sư thầy ở phía sau. Tên thanh niên vừa gặp chú Lâm nhà tôi thì đã vui mừng bắt tay ôm ấp để chào hỏi.

-Ông đạo đạo...đạo sĩ già!!! Còn... còn... còn nhớ tui... tui.. tui hông?

Ông chú Lâm lúc này nghe giọng rồi mới nhận ra tên thanh niên đó là ai!...

-Ôi tổ thần ơi! Thằng nhóc cà lăm, sao chú mày lại ở đây? Lại có chuyện gì phiền chú mày nữa đây?

Thằng thanh niên cười khềkhà:

-Hi hi hi... lão đừng đừng... đừng nói vậy chứ, tình tình... tình cờ thầy trò ghé thăm người thân ở đây nên vô vô... vô tình tìm được nhà lão thôi thôi... thôi... thiiii!!! hề hề hề

-Ơ... vậy nói ra người đi chung với cậu là sự phụ của cậu à?

-Dạ... dạ... dạ đúng rồi ạ!

Vậy là tôi và chú đã có một cuộc nói chuyện rất lâu và sẵn chú Lâm cũng có kể cho hai thầy trò thanh niên cà lăm nghe. Như hiểu được ý, tự nhiên vị sư thầy không nói không rằng gì cả mà vội chỉ tay về hướng cái mả sau nhà ông chú rồi nói.

-Đó là nơi bùa ếm bị chôn giấu!

Nghe đến đó chú Lâm mới vội suy nghĩ lại.

Riêng tôi thì cũng hơi bất ngờ khi biết sư thầy chỉ ra nơi đó, bởi vì nơi đó chính là nơi mà chú Lâm đã chôn xác anh P xuống ngay sau khi phong ấn xong. Ông chú Lâm lúc này mới vỗ đùi:

-Ồ đệt!!! Đúng là lời nguyền nằm trong người của anh P, vậy mà làm mình kiếm muốn lòi le vậy... à nh ần lòi khoai!!!:v

-Vậy là mai bới nó lên hả chú?

Tôi nói với chú Lâm bằng một cái giọng hơi run.

-Ừ! Sáng mai mở hộp...

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 26: Đào mộ

Sư thầy và tên thanh niên cà lăm được tôi với chú Lâm tiếp đãi n ềng hậu,... r ồi còn được cho qua đêm ở nhà, đến tận sáng ngày hôm sau thì chúng tôi mới bắt đầu lựa giờ tốt để tiến hành đào mộ anh P lên.

Nhắc đến anh P thì bản thân tôi cũng thấy làm lạ, ông chú Lâm nhà tôi chôn xác anh P ngay trên đất nhà ông r ồi cũng thấp nhang trước mộ như là mộ ph ần gia đình ông vậy, nó làm tôi khó hiểu quá trời quá đất, tự thân tôi nghĩ “liệu còn có đi ều gì uân khúc trong đó nữa mà chú Lâm vẫn chưa kể cho tôi nghe?”.

Tạm gác chuyện đó qua một bên, tất cả mọi người đều thức từ rất sớm để chuẩn bị cho việc đào mộ. Đến khi đã đến giờ thì chú Lâm mới cần trên tay ít nhang thơm đã đốt sẵn r ồi khấn l ần b ần trong miệng, sau đó thì tôi, chú Lâm và thằng cà lăm mới bắt đầu vun xẻng.

Chúng tôi đào mất t ần 15 phút để làm lộ ra cả một cái quan tài bằng gỗ sơ xài, nắm quan tài có dán một lá bùa màu vàng, chú Lâm bảo rằng trước khi chôn trở lại thì ông phải đảm bảo rằng xác anh P không thể nào tự bật dậy được.

Giờ đào lên thì mới tháo lá bùa đó ra để mở nắp quan tài ấy, trước khi mở nắp lão Lâm lại phất tay kêu dừng lại r ồi bảo tôi:

-Nè Long!... con và thằng cà lăm đi vô trong lấy cho chú ít gạo nếp rãi quanh cái quan tài trước đã r ồi h ản mở.

Thằng cà lăm quay sang nhìn sư thầy thấy sư gật đầu r ồi nó mới cùng em đi lấy gạo nếp ra rãi, tính của thằng cà lăm này coi bộ cũng kĩ tính lắm nên nó mới đề phòng tôi và chú Lâm như vậy... nhưng mà cũng không trách được vì nó đang ở trong nhà của một vị “Du Ký đạo sĩ” có tu vi

thượng thừa như chú Lâm thế kia thì đến cả tôi còn ái ngại nữa huống chi là một thằng vô năng như hắn.

Trở lại hiện trường! Lúc này tôi và thằng cà lăm đã rãi xong gạo nếp quanh cái quan tài gỗ trong tích tắc, rồi thì chú Lâm đưa tay lên bật cái đồng hồ canh giờ của ông lên rồi lại bắt chúng tôi đợi. Đến khi tiếng đồng hồ vang lên:

“Éc éc!... ột éc, ột éc...”

Tiếng chuông đồng hồ của ông làm tôi và cả hai thầy trò thằng cà lăm giật mình còn tưởng đâu lão Lâm nhà tôi đang coi phim con heo và những người bạn nữa ý. Mọi ánh mắt đổ dồn về chú Lâm cùng với vẻ mặt nghi ngờ, chú nhìn tôi rồi quanh qua nhìn hai người kia và ấp úng giải trình.

-Làm gì nhìn tôi dữ vậy? 0.0 để chuông này báo thức cho nó khỏi bị trễ giờ thôi.

Nói rồi ông vội tắt chuông ra hiệu cho tôi và thằng cà lăm mở nắp quan tài gỗ ấy ra.

“cót két... cót két”

Tiếng gỗ va chạm vào nhau tạo thành những âm thanh rùng rợn nghe đến nổi cả da gà, dựng hết lông chân. Bầu trời sáng ngày hôm đó cứ âm u thế nào ý, mây che kín mặt trời, gió bụi cứ phả vào mặt làm tôi ngáy ngất đến đến độ mắt mở không lên luôn. Thiệt là muốn ngủ lắm nhưng mà không được vì ngay sau khi nắp vừa mở ra thì cái mùi hôi thối từ trong cái quan tài tỏa ra ngay sau đó, nhìn lại ai cũng thử sẵn cái khẩu trang mà chỉ có mỗi mình tôi là không có.

Ráng vừa nín thở vừa đẩy cái nắp ra hết một hơi thì tôi mới phóng lên và chạy ra xa để hít thở không khí trong lành, thằng cà lăm lúi húi đưa tôi chai lãn nách của nó rồi bảo là dùng cái này để áp chế lại mùi hôi trong cái quan tài.

-Sao không đưa luôn chai nước hoa mà đưa cái này chi cha nội?

-Tui... tui... tui hay dùng mùi này... đê... đê... đê khử mùi khác khác ... khác thôi chứ đó đó đó giờ... không có xà nước... nước hoa! ~_~

Vậy là từ dạo ấy trở đi tôi mới phát hiện ra rằng thằng cà lăm này rất hay dùng lăn nách. Mà thôi kệ bà nó đi! trở lại chuyên môn, tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn vào xác anh P phía sau làn khói trắng mờ ảo bên trong quan tài, khi khói dần tan biến thì xác anh P mới từ từ hiện ra. Da thịt của anh ta vẫn cứ y như h ồi còn sống vậy, chả có cái n ổi gì gọi là bị phân hủy cả, trên trán vẫn dán một lá bùa trấn yêu của chú Lâm.

Ông bắt đầu đến gần chỗ cái xác và đảo mắt nhìn một dọc cái xác anh P từ trên xuống, xong xuôi chú Lâm nhà tôi lại thở dài ngao ngán.

-Haizz.... bùa này giải thì được nhưng người giải và cả người ếm đều sẽ bị bùa vật cho chết.

Nói rồi ông chú Lâm nhìn tôi và hai người kia bằng một ánh mắt xa xăm, thoáng chốc trong tim tôi bỗng dưng lại có một cảm giác gì đó khó tả, kiểu như sắp mất đi một người thân vậy, nói thật là đi cùng chú tới giờ phút này rồi mà nghe ông nói cái câu kiểu như ngàn thu vĩnh con mợ nó biệt như thế thì buồn vãi l ầu luôn ý. T.T

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 27: Lời nguyện chưa tan

Thời gian không còn nhiều nữa, giây phút chú Lâm chuẩn bị giải bùa cũng là lúc mà tim tôi bắt đầu đập mạnh hơn, tôi vội vịnh vai ông chú ra hiệu cho ông dừng lại rồi nói với giọng run run:

-Chú!... chú suy nghĩ kĩ chưa?

Ông quay sang nhìn tôi rồi nhoen miệng cười rất tươi như những lúc ông chú hay đùa giỡn với tôi, một lần nữa nó khiến tôi phải khắc sâu vào lòng mình những hình ảnh đó.

-Thằng quý!!!... làm gì mà cái mặt như sắp đưa đám vậy con? 0.0

-Chú... chú... giờ này chú còn nói mấy câu đó được sao?... T.T

Ông đứng thẳng người dậy rồi quay mặt bước đến chỗ tôi, chú xoa xoa đầu tôi vài cái rồi trả lời:

-Haizz... phật có câu! Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?... từ khi chú của mày bước vào con đường thầy pháp này thì chú đã chuẩn bị sẵn tinh thần có thể đối diện với Diêm Vương gia bất kì lúc nào rồi, đây là cái nghiệp... hay còn gọi là nghiệp duyên con ạ, có duyên đến ắt có nợ nần mới đến.

Lão Lâm nói mà trên môi vẫn mỉm cười mãn nguyện, tiếp tục trở lại bên xác anh P... chú Lâm ngửa xuống bắt quyết và lấy trong túi ra một lá bùa màu trắng nhỏ, bỏ một vật gì đó vào giữa bùa rồi gói lại, há miệng anh P ra rồi cho cái xác anh P ngậm trong miệng.

Chú Lâm lại bắt đầu niệm chú lần bần trong miệng, vừa niệm vừa chỉ từ đỉnh đầu cho đến bụng của cái xác, lúc này chú lại lật xác anh P úp lại

rồi làm động tác như vừa gỡ một thứ gì đó trên đó.

Sư thầy và thằng cà lăm đứng gần đó nhìn không rời mắt nhưng cũng không ai nói gì, chú Lâm lại quỳ gối bên cạnh xác anh P mà khẩn như thế suốt nửa tiếng đồng hồ. Khi mọi chuyện đã xong rồi thì chú mới đứng dậy và lên tiếng:

-Xong rồi!!! Bùa đã giải rồi,...

Tôi lập tức chạy đến ôm ông chú thật chặt, tôi mếu máo không nói thành lời.

-Chú!!!... oa oa oa (tiếng của tôi khóc đó! ~_~ các bác cứ tự mừng tượng ra cách khóc thảm thiết đi:v) chú... đi như vậy thật sao chú? Oa oa oa... T.T

-Cái thằng này! Mày điên lố quá hà, nín liền cho tao ngay ~_~.

Cứ thế tôi lè nhè sát bên ông mãi cho đến khi chôn xác anh P trở lại xuống đất rồi vô trong nhà nghỉ mệt mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Lúc đó tôi mới hơi ngờ vực một tí, tới đoạn ông sư thầy hỏi chú Lâm nhà tôi:

-Hình như kiếp nạn của cậu vẫn chưa qua!

Nghe thế nên chú Lâm cũng giật mình, bấm độn một hồi lâu rồi cũng đáp.

-Á đù! Bùa chưa giải xong... hèn gì nãy giờ qua mợ nó giờ phản dame rồi mà vẫn chưa thấy gì.

Không biết các bác các thím sao chứ lúc này là tôi mừng còn hơn là trúng việt lót luôn ý, nhiều khi ông làm tôi muốn rớt tim ra ngoài là vậy đó, vậy là bùa giải này vẫn còn, cũng đồng nghĩa với việc chú tôi vẫn còn nương lại ở chốn dương gian này thêm một chút nữa.

Không chần chừ! Sư đưa cho chú tôi một thiên phật châu rồi nói:

-Ngãi!... tiên sinh vẫn chưa giải ngài.

Nói đến đó thì bất thành linh bên ngoài cổng nhà chú Lâm nghe tiếng chó sủa in ỏi, tất cả mọi người đều ra xem tình hình... Mới đầu tôi hoảng hốt luôn ý, con chó đen thui mà to như con bê rêu vậy, mắt đỏ ngầu, lúc đó chỉ mới khoảng 6 giờ chiều thôi, trời vẫn chưa sập mặt nên tôi và mọi người đều nhìn thấy rất rõ.

Tôi quay sang nhìn ông chú, cái mặt ông lại xì xuống khi nhìn thấy con chó ấy, rồi lại một lần nữa ông không nói không rằng chạy theo con chó trong đêm, tôi và hai người còn lại là sư thầy và thằng cà lăm cũng phải đuổi theo sau. Chạy đến khu rừng hôm bữa thì ông chú Lâm không còn thấy con chó ấy đâu nữa, đến khi tôi chạy phía sau đến được chỗ ông chú Lâm đứng rồi mới hỏi:

-phù phù... Sao chú lại chạy theo con chó đó vậy chú Lâm? Làm con đuổi theo chú muốn hực hơi luôn vậy ~_~

Mắt chú Lâm đảo một lượt quanh khung cảnh tối đen như mực rồi trả lời.

-Vừa rồi là hắc khuyến, chúng chỉ xuất hiện khi ngài ma xuất hiện.

-Vậy tại sao chú lại chạy đến đây?

-mày lấy đèn pin trong điện thoại ra soi thử một vòng đi thì biết! Chú mày nói cũng không giải thích hết được.

Lúc này tôi mới mò cái điện thoại ra mà bật đèn lên, trời sập ngay trước mắt tôi... cái bãi ngài ma mà hôm bữa tôi và ông chú đã giải quyết xong xuôi rồi giờ quay lại đây vẫn y như cũ, không những thế... chúng còn phát ra những tiếng động “u u u” nghe đinh cả tai.

Lật đật tôi và chú Lâm gấp rút thu gom lại hết số ngài có ở đó và niêm phong lại trong một cái túi pháp của chú. Thằng cà lăm và cả sư thầy nghe ông chú Lâm chỉ cách bắt ngài nên cũng vào phụ hai chú cháu bắt cho xong, ngài có linh tính rồi thì nó có thể chạy nhảy lung tung được, thậm chí là có thể làm hại người khác.

Đang lúi húi bắt g ãn xong số ngãi ma trong rừng thì nghe trong từ trong làng tiếng kêu la thảm thiết của nhi ều người, r ồi tiếng bước chân chạy “uỳnh uỳnh”.

-thôi chết!!! Bùa chưa giải, vậy là cứ cách một thời gian thì làng lại sẽ có người chết bất đắc kì tử... Long! Làm lẹ lên r ồi tập trung số ngãi này lại cho chú.

Khi mà ngãi đã được bắt hết bỏ vào túi của chú Lâm, lúc này chú Lâm mới lấy từng cây ngãi ra r ồi vừa khấn vừa dán lên đó một lá bùa, làm cho đám ngãi ma bất động. Lão Lâm nhà tôi tiếp đó là lập một đạo đàn nhỏ ngay tại chỗ r ồi đặt số ngãi đó vào giữa trận pháp đã bài sẵn dưới đất.

ĐẠO SĨ ĐẠO GIA DU KÝ

Tiêu Hỏa Long
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 28: Nhân quả tuần hoàn

Đang bắt đầu chuẩn bị lên đàn để giải ngài thì lão sư thầy của thằng cà lăm mới lên tiếng.

-Khoan đã!

Giọng chú Lâm ngờ ngạc hỏi:

-Có chuyện gì vậy sư?

Lúc này sư mới hạ giọng lại và nói:

-Kiếp nạn lần này thầy sẽ giúp chịu thay cho cả nhà con, thầy chỉ có một thỉnh cầu là sau khi thầy diên tịch thì hãy thu nhận thằng bé cà lăm này làm đệ tử, thằng bé rất tội nghiệp, cả nhà nó đều bị mấy ông thầy pháp khác bên tàu thư ếm liên lụy đến cả nhà...

Ông chú nghe đến đây mà người ông cứ run run, ngay cả tôi sau khi nghe sư thầy nói về hoàn cảnh của thanh niên cà lăm thì cũng không khỏi rung mình... tụt trong tâm tôi khi gặp phải kiếp nạn ở làng chú Lâm và giờ nghe thêm cái này nữa nên hơi khiếp sợ những cuộc chiến như vậy, nó không đẫm máu nhưng sự tàn bạo của nó lại kinh khủng hơn bao giờ hết. Bùa mà làng chú Lâm dính phải cũng có tầm ảnh hưởng y như vậy, nếu giải được thì phải chết cả ba đời luôn chứ không phải nhận cho riêng mình, đó cũng chính là lí do vì sao tôi luôn lo sợ chú giải bùa.

Quay trở lại hiện trường! Lúc này chú Lâm đang thủ sẵn trên tay mớ bùa kèm nhang đèn, sau khi nghe sư ra mặt giúp đỡ cho kiếp nạn này của chú mà lúc đó tôi nhìn chú Lâm cứ thấy chú ái náy thế nào ấy, cũng không lạ gì khi chuyện này nó còn liên lụy đến cả nhà sư thầy nữa nên chú Lâm đã lắc đầu từ chối.

-Thưa sư! Có lẽ đây là ý trời r ỡ cho nên con không muốn bất cứ ai phải gánh chịu thay con, dù cho có tận diệt tam tộc thì con cũng vẫn phải làm.

Nói r ỡ chú Lâm quay nhìn tôi, chú lại xoa đầu tôi r ỡ nói trong nghẹn ngào.

-Long à...! Ai am Sơ Ri....!!! Hãy tha lỗi cho chú nghe con.

Ngay lúc này chiếc điện thoại trong túi của tôi bỗng reo lên phát đúng bài nhạc.

“Em đi xa quáaaa... Em đi xa anh quáaaa... Là la lá” ♪

Càng làm cho không khí trở nên u uất đến nỗi lòng, r ỡ cái giây phút chú đưa tay lên chuẩn bị phá đảo thì cùng lúc đó sư thầy nhanh chóng đánh chú Lâm ngất xỉu, kêu tôi và thằng cà lăm dìu chú về nhà, để lại một mình sư thầy ở lại giải quyết. Dù tôi biết rằng đi đâu đó là vô cùng nghiệt ngã đối với chú khi phải nhờ đến sư thầy cứu giúp trong khi bản thân chú lại là một đạo sĩ cao tay, trước khi đi sư có nói với hai người bạn tôi rằng:

-Nhiệm vụ này phải là của thầy! Bởi không khi tự nhiên thầy dẫn thằng cà lăm đến gặp Lâm và con, giờ con đã hiểu chưa???

Tôi gật đầu, còn riêng thằng cà lăm thì ôm sư phụ của hắn khóc nức nở, sư thầy còn nhắn nhủ cậu ấy rất nhiều thứ, xong xuôi r ỡ mới theo tôi trở về nhà.

Suốt đêm hôm đó không ai ngủ được, tiếng kêu la thất thanh của những người dân trong làng vẫn cứ ráo riết như xe cứu hỏa, những ngôi nhà nhỏ mọc sang sát nhau dù nghe rõ những âm thanh đó nhưng vẫn tuyệt nhiên đóng kín cửa như không có chuyện gì xảy ra. Tôi và thằng cà lăm ở trong nhà nhưng đứng ng ỡ không yên, tiếng đập cửa từ bên ngoài vẫn cứ phát ra đều đặn, ban đầu chỉ là những tiếng gõ cửa nhẹ nhàng nhưng càng về sau nó lại càng mạnh và dồn dập hơn, nó khiến cho hai thằng đợc rựa núp sau cánh cửa ấy sợ đến nỗi thất kinh hồn vía luôn vậy, những âm thanh tạp chất bên ngoài cứ như một dàn hợp ca vậy. Tiếng gió trời se lạnh thổi ồm

ào trong đêm, tiếng bước chân ngoài cửa “lộp cộp” r ồi ùng vội vã, tiếp theo lại đến tiếng ai đó khóc như ai oan trong đêm. Tôi và thằng cà lăm vẫn cứ ng ồi bệch dưới sàn nhà và dựa lưng chắn ngang ở cửa mặc cho những tiếng đập cửa cứ như bom tấn bên ngoài, lúc đó tim tôi đập thình thịch mà không sao hiểu được, kiểu như phải cố thoát khỏi một thứ gì đó đang sắp giết tôi. Cho đến khi đến canh ba, gà bắt đầu gáy thì trong lúc vật vờ chú Lâm tỉnh lại sau mấy tiếng nằm bất tỉnh, thì mới biết là mọi chuyện đã quá muộn, sư thầy đã tự tay giải bùa thay cho chú. Mà phải nói thật là công lực của thầy cũng cứng vải ra luôn, mới đập nhẹ sau gáy ông chú một phát là ông lăn ra xỉu tại chỗ r ồi, chứ gặp người thường thì ông cũng không dễ bị đánh lén vậy đâu.

Một thời gian sau, sau cái đêm kinh khủng đó... chú Lâm, tôi và cả thằng cà lăm lên chùa thắp hương cho sư thầy, thằng cà lăm chính là thằng khóc nhiều nhất. Cũng chẳng trách được vì hai thầy trò khá là giống nhau về hoàn cảnh, cả hai người đều là cô nhi và được đem vào chùa từ rất sớm, cho nên khi được thầy nhận làm đệ tử từ năm mười tuổi cho đến bây giờ thì cậu ta luôn luôn xem thầy của cậu như là một người cha vậy.

Riêng về phần tên đạo sĩ đáng ghét kia thì mãi đến vài tháng sau đó, bác Dương từ bên Tàu gọi qua cho chú Lâm hay tin là ông bạn năm xưa của ông đã bị xe đụng chết thì ông chú Lâm nhà tôi mới biết.

Các bạn biết r ồi đó! Ở đời có nhân có quả... cho nên làm chuyện gì cũng phải biết suy trước tính sau, nếu việc lợi mình mà hại người thì tuyệt đối đừng nên làm kẻo tổn phước r ồi đến một ngày phải gặp họa.

Bản thân tôi từ sau chuyện đó thì chú lại trả tôi về quê với mẹ, bảo với tôi là sau này nếu có duyên ắt sẽ còn gặp lại, cũng từ đó tôi và chú mất liên lạc với nhau luôn, tôi cũng không biết hiện giờ chú Lâm đã chu du đến thế giới nào r ồi nhưng có một đi ều tôi chắc chắn rằng ...

“Đạo Sĩ Đạo Gia Du Ký” tài giỏi nhất vẫn chỉ có mỗi mình chú Lâm nhà tôi thôi...

À khoan!!! Câu chuyện về chú Lâm vẫn còn tiếp diễn chứ? ... ^^ sẽ tiếp diễn! Nhưng gặp lại chú Lâm khi nào thì đó lại là bí mật.:v

---Hết---